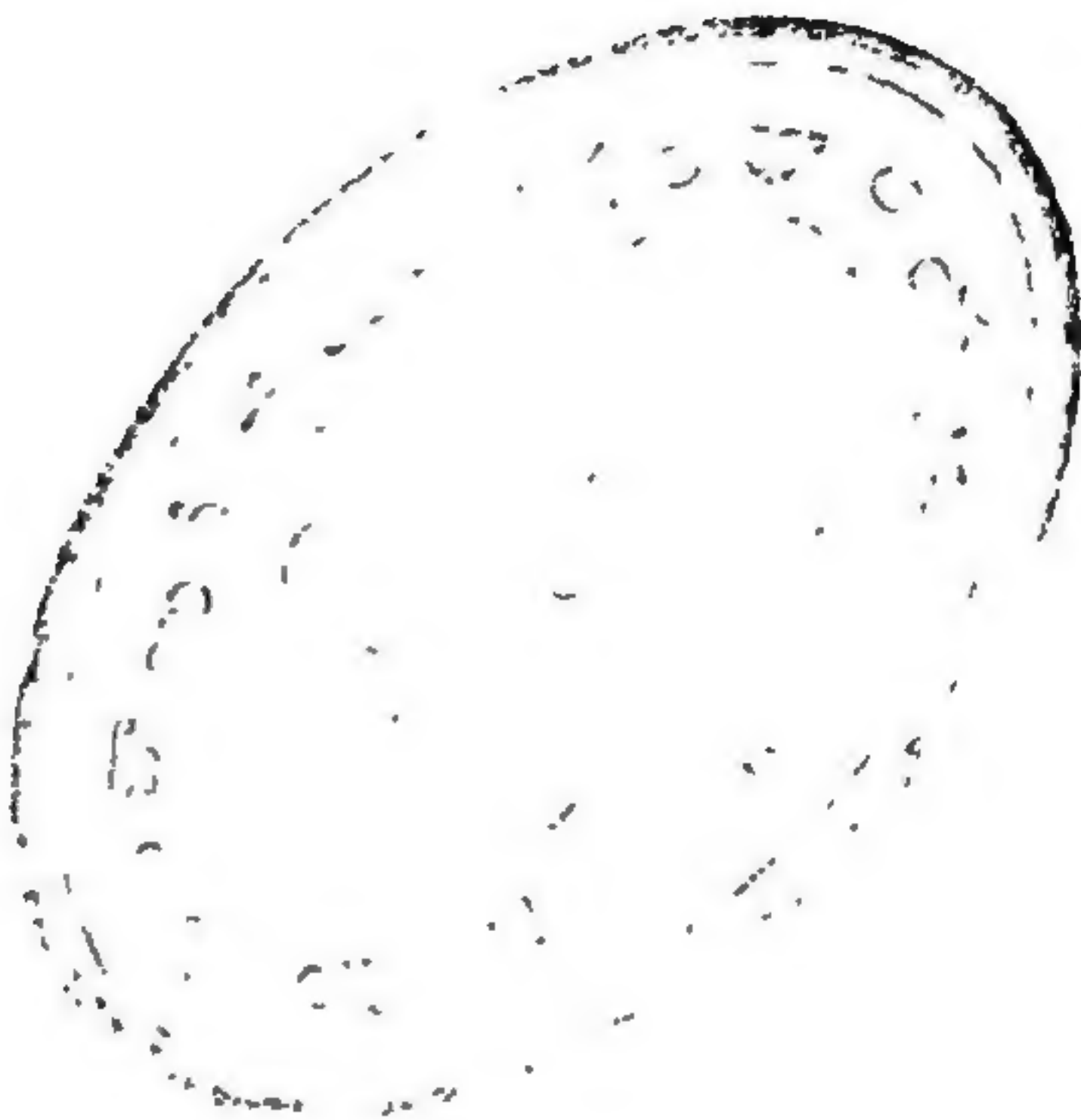

5

PLA133M123
Q 6715
2683

సీస
నవతినుబంధం

ఏప్రిల్ 1979

నవలానుబంధం

నరుడి ఇరుకు ప్రపంచం

వంశీ

ముఖచిత్రం :

త్రిగుణ్

శ్రీ

ప్రేమలయి
మోసపత్రిక

పీఠామృతం

విజయవాడ-520 004

అడది రెచ్చగొడితే ఎంతటి
 మగాడైనా చెడిపోతాడు. ఈ ప్రపంచంలో
 ఏ మగాడు పాదయ్యాడన్నా ఏదోమూల అడదే
 కారణం అనిపిస్తుంది. వయసులో వున్న ప్రతి
 అడపిలా అందంగానే వుంటుంది-ఆ అందాన్ని
 అందుకోవాలనే మగవాడి కాపత్రయం దాన్ని
 అందీ అదిచకుండా వూరించే అడదాని
 కవ్వంపు ఈ ప్రపంచంలో సహజం, అడది
 చిక్కుల్లోపడినా ? మగవాడు విచ్చివాడైనా
 అందుకు కారణం అడదాని అందం. ఈ
 యిరుకు ప్రపంచంలో మనిషి బ్రతకలేడు -
 ఆ బ్రతకే కొద్దిరోజులూ ఆనందంగా అందాన్ని
 అనుభవించలేడు - సుఖంలేని ఈ బ్రతుకులో
 ఎక్కడ చూసినా దగా..వంచనలు స్వార్థాలు..
 మనిషికి సుఖంలేదు - అనుభవించడమే జీవిత
 వరమార్థమని మనిషికి తప్ప అన్ని జంతువు
 లకు లేదు. ఈ యిరుకు ప్రపంచంలో
 మనిషికన్న జంతువులేనయం అనిపిస్తున్నాయి-
 అడదాని అందం...మగవాడి కాళ్ళకు బంధం
 ఉన్నతుల స్వార్థం లేనివాని మనుగడ
 స్వహర్థం—, దీనికి అర్థం ఏమిటి ?—

నరుడి ఇరుకుప్రపంచం

వంశీ

గంటన్నర నుంచి వెన్నెల అతని దేహం నిండా
చిమ్ముతోంది. ఆ ఏటి ఒడ్డున కూర్చున్న అతను
వెన్నెల్ని - ఏటిలో మెరిసిపోతూ పారుతూన్న నీటిని
మార్చి మార్చి చూస్తున్నాడు.

అతని మననెప్పుడూ వికీర్ణంగా వుంటుంది.
ఈరోజు అది మరి అధ్యాన్నంగా తయారైంది.

ఏమిటి నేను తీసుకున్న నిర్ణయం మంచి
దేనా? కాదేమో అనిపిస్తుంది. జానన్నా కాదన్నా
చేసేదేం లేదు. సమయం మించి పోతోంది. మరి
కొన్ని ఘడియలు కాలంమాత్రమే నన్నిలా బ్రతక
మని నిర్ణయించింది. రాబోయే రేపులు మరో విధం
గా వుంటాయి. అప్పుడు నిన్నటి నేనేనా ఇవార్చి
నేను? అని నామీద ఆశ్చర్యం వేసుకొస్తుంది.
నవ్వుకుంటాను నిశ్కబ్దంగా, ఫిలాసఫిక్ గా. ఊహించు
కున్న భవిష్యత్తునీ, ఏరి కూడ గట్టుకున్న ఆశ
యార్చి చెరిపేస్తూ పక పకా నవ్వుకుంటాను.
దిక్కులు పిక్కటిల్లేలా వికటాట్టహాసాలు చేస్తాను?

ప్రకృతి నాలుగు దిక్కుల్ని మార్చి మార్చి చూస్తున్న అతని కళ్ళు బరువుగా మూతపడ్డాయి. విసుగొస్తూంది విరయం తీసుకోవడం చాతగాని, ఆలోచించడం చాతగాని తనకి జేబులోంచి నాసిరకం నలిగిన సిగరెట్ తీసి అంటించాడు. సిగరెట్ కాలిపోతూంది సిగరెట్ ఆయుషు మూడుతూంది. తన సమయం తరిగిపోతూంది. ఆ వెన్నెల్లో కాలిపోతూన్న సిగరెట్ వంకచూస్తూ అది మరీ తొరగా కాలి పోవడానికి దోహదం చేస్తున్న తన పెదవుల్ని కసిగాకొరికి ఊపిరి వేవక్కి లాక్కున్నాడు.

“ఈ ప్రపంచం చాలా ఇరుకు. పుట్టిన ప్రతినరుడూ యీ ఇరుకులో కల్మష వాయువుల్ని పీల్చుకుంటూ, ఆయుషు నిరీతకాలం వరకూ బ్రతికి అనంతరం చావాలి. బ్రతకడం వోడ్యూటీగా ఇమేజినరీ చేసుకుని బ్రతికెయ్యాలి కదా.....”

ఎర్ర కంకర రోడ్డు మీద బస్సు శబ్దానికి తల అటు తిప్పాడు. మదనపల్లి నుంచొచ్చే లాస్ బస్ రాజన్న టీ పాక ముందుకు పాస్ బంది. చూపు రోడ్డు మీంచి ఏటిమీదికి తిప్పాడు.

ప్రస్తుతం ఆ గ్రామంలో ఉంటున్న అతని వయసు పాతిక్కి ఆపైన తెల్లగా- పొడుగా- పుష్టిగా ఉంటాడు. పెరిగిన అందవైచన గెడ్డం- మనెరాయని అందవైచన జుట్టూ, సందేహంలేదు అందంగానే ఉంటాడు. అతనికి వో నాలుగు రంగువేలిసిన టీన్ పాంట్లున్నాయి. అలాగే వాటికి సరిపడే చొక్కాలు కూడా.

వరమానాన ఊషర క్షేత్రంలో మగుతున్న అతను తన మనసున్నీ యెక్కడిక్కొనిర్జన తుషార శిఖరం అంటారే అక్కడికి లాక్కెళ్ళాలని విశ్వప్రయత్నాలు చేస్తున్నాడు.

కానీ, మారావరోధాలు- సంఖ్యలేతమైనన్ని సమస్యలు -
చుట్టుముట్టే విషాదం.

సగం యింకా కాలవి సిగరెట్ ని యేటిలోకివిసిరాడు.
చేపలు మేత పడిందనుకుని నీళ్ళలో అలజడి చేశాడు.

కాస్పేపు గడిచింది. చెరుకుతోటలో నక్కల అరు
పులు అధికం అయ్యాయి. లేదామనుకుంటూండగా -

“హలో...గుడివినింగ్.”

“ఎవరు ?”

“నేను...పాతిమాని”

“ఈ అర్ధరాత్రి ఎక్కడి నుంచొస్తున్నారు ?”

“మదనపల్లెలో మా ఆంటీ పని చేస్తోంది. ఈరోజు
అదివారం గానా అని నిన్న సాయంత్రం బయలుదేరి
వెళ్ళాను. లాస్ట్ బస్ లేటయింది. ఈ ప్రవేటు బస్సులవాళ్ళ
కనలు బుద్ధులుండవండీ-” చిన్న ప్రశ్నకి అవసరంలేని కథ
చాలా చెప్పుకొచ్చింది. పాతిమా యీ వూరి ఎరిమెంటరీ
స్కూల్లో టీచర్.

పాతిమా—

చాలా సెక్సీగా వుంటుంది. పాతికేళ్ళ తెల్లటి వంటి
మీద షేపులు ఎగుడు దిగుడు మెట్టలా అందంగావుంటాయి.
ముందు ఎదురైతే వక్షధ్వయం- వెనకనుంచి చూస్తే మడత
లున్న నడుం మగాడి మస్తీష్కం చీల్చేస్తుంది. ఆ రోజు
ఆమె లాజ్ గా కట్టిన పల్చని తెల్లచీర మడతపెట్టి చిన్న
అగ్గిపెట్టెలో దాచెయ్యవచ్చు.

“ఏమిటి నాకేసే చూస్తున్నారు ?” పాతిమా.

“అబ్బే...ఏంలేదు...ఉన్నట్టుండి చంద్రుడు కిందికి
డిగాడేమిటా అవీ...” అతను.

“అంటే ?”

“మీరీరోజు చాలా అందంగా వున్నారు.”

“చాలా సంతోషం, చాలా కాలానికి వచ్చింది మీ నోటమ్మట ఈ మాట.”

“మనిదరికీ పరిచయంఅయ్యి వారం కాలేదు. అసలు నేను ఈ వూళ్ళోకి అడుగుపెట్టి పదిహేను దినాలు కాలేదు. చాలా కాలం యెలా అవుతుందీ ?”

“ఏమో...నాకలా అన్నిస్తుంది. అంతే.”

“సరే...నడుదామా ?” అనేసి రేవబోయాడు.

“వెన్నెల మనోకోసమే అన్నట్టుంది ... కాస్సేపు కూర్చుందాం” అని చేతిలో వున్న సూట్ కేసు నేలమీద కుదేసి అతన్ని అంటి అంటనట్టు పక్కగా కూర్చుని “వూ...ఇప్పుడు చెప్పండి యింకా నేను యెంత అందంగా వున్నానూ ?” అంది అరచెయ్యి గడ్డానికాన్ని,

ఇంత చనువుగా మీది మీదికొస్తున్న ఆడదాన్ని ఏం చెయ్యాలో, ఏం చెప్పాలో అరం కాకుండా వుందతనికి. ‘యేం చెప్పనూ ?’ అన్నాడు పేకి.

“మూడేళ్ళు మద్రాసులో వుండొచ్చారు. యెందరో సిగ్మాస్టార్లని జూసి వుంటారు ఆ మాత్రం చెప్పలేరా నా గురించి ?” అని కాస్త దగరకి జరిగింది.

ఈవిడ పదతులు చూస్తుంటే గమ్మతుగా తోస్తుంది- ఏటి పక్కనే చింతలతోటవేపు చూపించి అటు పోదాం వస్తారా ? అంటే వచ్చేట్టుంది తత్వం అన్నిస్తుంది.

“మాట్లాడేం ?”

“చాలామంది సినిమా తారల్లా మీక్కూడా ఇంటా బయటా వళ్ళు దాచుకోడం అంటే ఇష్టం లేదులావుంది.” అన్నాడు.

ఆ మాటకి ఫాతిమా నవ్వేసింది గజ్జలమోతలా.

“మీ దేహానికి కొంచెం స్పర్శాజ్ఞానం తక్కువను కుంటాను ?”

ఈ మాటకి కూడా ఫాతిమా నవ్వింది సుడి
గుండంలా.

మళ్ళీ సిగరెట్ అంటించి ఆమెనే చూస్తూంది
పోయాడు. నిజానికి ఫాతిమా చాలా అందగత్తె. ఆమె
అందం ఆనందం పొంగుల నుదుగులా వుంది. ఆమె
పల్చగా నవ్వితే చంద్రుడు ఉదయిస్తాడు - స్నానం చేస్తే
నవ్వితే నక్షత్రాలు రాలతాయి - తుమ్మితే తుఫాన్ వస్తోంది -
కోపిస్తే ఈశ్వరుడు మూడో కన్ను తెరుస్తాడు.

“అందాలగురించి అల్లి కలగురించి తెలిస్తే కోవాలంటే
ఆడాళ్ళ ప్రతికలు చూసుకుందాం గానీ, ఈ పూటకి మరి
లేదాం” అని లేచాడు.

ఇష్టం లేనట్టు లేచి సూట్ కేస్ అందుకుంది ఫాతిమా.

ఇద్దరూ ఆ యేరును అన్విషున్న చింతల తోటపక్క
నుంచివేసిన మట్టిబాట మీదుగా వూళ్ళోకి నడిచారు.

ఆ గ్రామం చిత్తూరు జిల్లాలో కురపల తోటకి ఐదు
మైళ్ళ, దూరంలో వుంది. ‘దుర్గం’ అంటారా గానీ.

ఆ దుర్గం పేరు ఆ జిల్లాలో చాలా తొన్న పేరు
తెలియని వాళ్ళకి కూడా తెల్సు. అందుకు కారణం ఆ జిల్లా
అంతా బాగా ప్రసిద్ధికెక్కిన కేదారేశ్వరుడి ఆలయం ఆ
వూళ్ళో వుండటమే.

నిజం, ఎక్కడెక్కడి నుంచో ఎందరో భక్తులు ఆ
గుడిలో దేవుణ్ణి దర్శించి వీభూదితో అభిషేకాలూ, నేతితో
అభిషేకాలూ చేస్తూనే వుంటారు.

ధనవంతుడయిన ఆవూరి దేవుడికి వోపూజార్ల
కుటుంబంవంశ పారంపర్యంగా అర్చన చేస్తుంది. ప్రస్తుతం
ఆ గుడికి అర్చనచేస్తూ ఈ రోజుతో రైటర్ అయిన
మాధవాచారి గారనే ముసలిపూజారి గారబ్బాయి ఇతను.

ఇతని పేరు చాలా చిన్నది—

శ్రీపతి.

ఫాతిమా పెద్ద వీధి మలుపులో విడిపోయి వెళ్ళి
పోయాకా శ్రీపతి వొక్కడూ వెన్నెల పడుతున్న బాటను
తొక్కుకుంటూ నడుస్తున్నాడు. తన నీడ పొడుగ్గా అంజ
నేయళ్ళా సాగుతోంది

వాకిట్లో మంచంవేసుకుని పడుకుని భార్యతో ఏదో
చెప్తున్నాడు మాధవాచారిగారు. ఆమె వింటూ “వీడింకా
రాలేదేమిటి?” అంటోంది మధ్య మధ్య. ఇంతలో వచ్చి
యింట్లోకి వేగంగా వెళ్తున్న శ్రీపతిని—

“ఏమిటా ఇంతా లశ్యం...యెందాకా వెళ్ళావ్?”
అనడిగింది తలి నాంచారమ్మ.

లోనికి వెళ్ళబోతున్న వాడల్లా గడపదగ్గర ఆగి తల
వెనక్కి తిప్పి ‘అలా ఏట్లోకి?’ అన్నాడు.

“ఏమిటి?”

“అదే ఏటి వేపెళ్ళాను షికారుకి” అని లోనికి వెళ్ళ
బోతుంటే—

“ఆగాగు కాళ్ళు కడుక్కోకుండా ఏమిటా ఆశుభ్రం”
అని దాదాపు అరిచినంత వనిచేసింది.

“కాళ్ళెందుకమ్మా— జోళ్ళున్నాయిగా!”

“శివ శివా ముందు బావిదగ్గరకెళ్ళి కాళ్ళు కడుక్కురా”
అంది కొండ కూలిపోతున్నంత హైరానా పడుతూ.

“ఛ ఛ పెద్దవ చాదస్తాలూ వీళ్ళాను” అని నసిగి
బావి వేపెళ్ళాడు.

అన్నం తింటూనే గడపదగ్గర కూర్చున్న నాంచా
రమ్మగారూ—

“ఓనూ.....సిగరెట్టు కాలుస్తున్నావా ఇప్పుడు”
అనుమానపడంగా.

ముద నోట్లో పెట్టుకోబోతున్న వాడల్లా చూపు తల్లి
వేపు తిప్పి సన్నగా నవ్వి 'బావుందమ్మా ! అన్నం తింటు
న్నావా అన్నట్టుంది నీ ప్రశ్న' అన్నాడు అన్నం కంటే
సిగరెట్ ముఖ్యం గనుక.

“రామ రామ అన్నానికి సిగరెట్టుకీ పోలికేవిట్రా ?”

“ఈప్రపంచంలో చాలామంది కొద్ది రోజులు అన్నం
మానెయ్య గలరు గాని కొన్నిగంటలు సిగరెట్ మానలేరు.
పోతే అన్నం అనేది పుట్టినప్పటినుంచీ మొదలైన అరివాటు
సిగరెట్ మధ్యలో అంటుకున్న అరివాటు. అంతేభేదం”

అలా పోర్స్ గా అన్న శ్రీపతి మాటలకి అవాక్క
యింది నాంచారమ్మగారు. అనంతరం 'శివా...రామా' అన్న
మాటల ముక్కలు తప్ప వేరే కొడుకుతో ఏం చెప్పాలో
అమెకి అర్థంకాలేదు అవకాశంకూడా రాలేదు.

తినడం అయ్యాక కంచం ముందునుంచి లేచి లోపలి
గదిలోకి సిగరెట్ అంటించి మంచంమీద వాలాడు.

అలా అర్థ రాత్రివరకూ గడిపి అనంతరం ఒక నిర్ణ
యానికి వచ్చి 'సరే' అనుకున్నాడు.

ఆ “సరే” మీదే ఆధారపడివుంది రేపటి తన కార్య
క్రమమంతా.

సరే అనుకున్న కొన్ని గంటలకి తొలిక్లోడికూసింది.

2

గంధ సింధూరం రంగు పట్టపంచ కటుకుని - అంగ
వస్త్రంలాంటిది భుజంచుట్టా కప్పుకుని - ఎడంచేత్తో దేవుడికి
పెట్టే నైవేద్యం పట్టుకుని నడుస్తున్నాడు శ్రీపతి.

ఆ తెల్లవారుజాము ఆ వూళ్ళో కోళ్ళు కూస్తున్నాయి.

లేగదూడలు ఆరుసున్నాయ్. అదాళ్ళు వాకిళ్ళలో పాచిలు
చేసుకుంటూ కేదారేశ్వరుడి అలయానికి నైవేద్యం పట్టు
తెలున్న శ్రీపతికేసి వింతగా చూస్తూ-

“మాధవాచారుగారు ఇవాళి నుంచి గుడి కెళ్ళారా?”

“పాపం ముసలి వయసొచ్చేసిందిగా! ... ఆయనకి
వారశీకంగా అడుగో వెళ్తున్నాడు మనవూరి పాతరాడీ”

“గట్టిగా అరవకే వినిపిస్తుంది”

“వినిపిస్తే భయమేంటే తప్పన్నానా?”

“ఓ... వింటున్నాడే పోతూ”

“విననీ వాడేకెవరు భయపడ్డారు?”

“నెమ్మది... ఔనూ... మరి మద్రాసంటూ పరుగె
త్తాడు గందా యేదో ఉద్యోగం... ఏవయింది?”

“ఉద్యోగవా! వాచా!! యేదో చేస్తున్నానని ఉత్తరాలు
రాసేవాడు అంతేనట”

“అదా సంగతి... చూశావా పుట్టిన ఊర్ని అస
హించుకున్న వీడికి తిరిగి అదే గతయ్యింది”

“ఔను... కులవృత్తిని పుట్టిన ఊర్ని ఎప్పుడూ అవ
మానించకూడదట.”

వెళుతున్న శ్రీపతికి ఆ మాటలన్నీ వినిపిస్తున్నాయ్.
జనం చాలా చిత్రమైనవాళ్ళు. ఒకప్పుడు శ్రీపతిని,
ఈ రోజు శ్రీపతిని ఊహించుకొని ఒకటిగా కలుపుతు
న్నారు. కలిపి అసహించుకుంటున్నారు.

తన నడవడికలో అనాటికీ ఈనాటికీ రవంత మార్పు
లేదు. తనలో మొరుటుతనం-పౌరుషం - వుద్వేగం-చికాకూ
ఎక్స్‌ట్రా ఎమీ తగలేదు. ఏదీ మారలేదు. మారదు. పెరి
గాయి, ఇంకా పెరుగుతాయి.

జనం అజ్ఞానులు. వాళ్ళ అజ్ఞానానికి, తనని అపార్థం
చేసుకొనడానికి కారణం వుంది. అది తర్వాత,

శ్రీపతి అసలుపేరు స్వేచ్ఛ. తనెలాంటి కుటుంబంలో పుట్టినీ తనకక్కర్లేదు.. తన వంశంతో అచారాలకీ, వ్యవహారాలకీ, విషయాలకీ తను అవంచితుడు. అందుకేనే మోతను సిగరెటు కాటేస్తున్నాడు. మద్రాసులో వున్నప్పుడు తాగాడు. స్త్రీలని అనుభవించాడు. ఇంకా ఎన్నో చేశాడు. అది ఈ జనానికి తెల్సు. ఎందుకంటే ఈ పల్లెటూళ్ళో వున్నప్పుడుకూడా తను అన్నీ చేసేవాడు. టీచరు రాజేశ్వర్రావుగారమ్మాయి రామేశ్వరి తన కారణంగా గర్భిణీ అయింది. కలుకొట్టు దావీదు తనకు ప్రియమైనవాడు. ఈ పాపాలకీ తను ఈ ఊరికి రోడీ అయ్యాడు. గుడిగంటలు మాయంకావడానికి తనే కారకుడయ్యాడు.

ఇన్ని చేసినా విచిత్రం! తన తండ్రికి తన గురించి ఏమాత్రం తెలీదు. అందుకు కారణం తనని కిన్న నాంచారమ్మగారు. ప్రతి విషయాన్నీ సర్దుకుంటూ వస్తూంది. తనని పోరుతుంది ననపెడుంది.

ఇవన్నీ తల్చుకోలేదు. స్మరించుకోలేదు. తీరా గుర్తొస్తే తన వాళ్ళు మార్తాండబింబం పోతుంది. తన హృదయంలో బడబాళిబి బద్ధలవుతుంది. అందుకే ఏదీ తల్చుకోకుండా ముందుకి పోతున్నాడు... పోతున్నాడు.

3

దుర్గంలో పల్లెటూరికి అవసరం అయిన హాంగామా సరంజామా అంతావుంది. కానీ ఒక రావిచెట్టు, రచ్చబండ మాత్రమే లేవు. అవి లేని కారణంగా వాటిమీద కూర్చోని తీర్చుకోవాల్సిన అవసరాలు ప్రెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డిగారి ఇంటి అరుగుమీద కూర్చుని తీసుకుంటారు. దుర్గం గ్రామ ప్రముఖులు.

“ఎలా వుంది కొత్త పూజారి జోరు?” ప్రెసిడెంటు
బుచ్చిరెడ్డి. కరణం రామ్మూర్తిని అడిగాడు.

“ప్రస్తుతానికి ఎలాంటి కంప్లయంటూ లేవండి”
కరణం రామ్మూర్తి జవాబు.

“ఐనా వాణ్ని పవిత్రమైన ఆలయానికి పూజారిగా
నియమించడం మన దార్మనికత్వానికి విరుద్ధం” శ్రీపతి కార-
ణంగా తన కూతురు చెడిందన్న అక్కసుతో అన్నాడు
అక్కడే వున్న రాజేశ్వరావు మాస్టారు.

“వీళ్ళ వంశంవాడే గుడికి అర్చన చేయాలన్నది.
అనాదిగా వస్తున్న రూలు. సరే రూలు పాటించక పోవడం
నేరం అని, మాధవాచార్యుగారు ముసలాయన అయ్యాడట.
యీ పుత్ర రత్నాన్ని నియమించాం. నాలుగు రోజులు
చూస్తాం. పూర్వంనుంచీ పొగరు బోతెన యీ కుటపూజారి
ప్రవర్తన ఏమీ బాగోటంలేదని బహిరంగంగా వెల్లడిచేసి
తీసేస్తాం.” అని పథకాన్ని వెల్లడి చేశాడు మున్నబు
నరసింహంగారు.

పె నలుగురూ ఆపూరికి ప్రముఖులు. గుడి మంచి
చెడలూ-పూరి చెడా, మంచిలూ వాళ్ళు నలుగురూ స్నేహి-
తులు చాలా సమస్యల్లో భాగస్థులు. (అన్ని విషయాల్లోనూ
భాగస్థులైన వీళ్ళు ఆ పూరికి ప్రెసిడెంటూ ఆ గుడికి ట్రస్టీ
ఐన ప్రెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డికున్న కొన్ని స్వకీయమైన
విషయాల్లోనూ సమస్యల్లోనూ కాస్త విడిపోతుంటారు.)

బుచ్చిరెడ్డి బాధల్లా యీ కొత్తపూజారి రాకవల్ల గుడి
ఆదాయం దెబ్బతింటుందని స్వేచ్ఛకీ వీడు పేతువు బొతాడనీ

4

మిట్టమధ్యాహ్నం అవడంవల్ల కేదారేశ్వరుడి గుళ్ళోకి
భక్తులెవరూ రాలేదు. పూళ్ళోకి భిక్షుటనకొచ్చిన యిద్దరు.

ముగురు సాధువులు మాత్రం గుడి మంటవంలో చల్లగా
వుండని నిద్రపోతున్నారు.

భాగీగా కూర్చున్నా గుడి పూజారి శ్రీపతికి సిగరెట్
'కాల్చాలనిపించింది. తను చెయిన్ స్మోకర్, సిగరెట్
లేకుండా క్షణం వుండలేడు. అలాంటి తను యీ పట్ట
బట్టలో వుండగా సిగరెట్ కాల్చకూడదు, కాల్చాడు.

ఆ దినం ఆదివారం. మద్రాసులో వున్నప్పుడు ఆది
వారాలు ఎలా గడిచేవో స్మరిస్తుండగా తన ముందు ఒక
తరళకాంతి ప్రసారంఅయింది,

ఆ కాంతి పేరు ఫాతిమా. తురకాడి మిట్టమధ్యా
హ్నపు ప్రార్థనలా ఏమిటీ సమయంలో? అరిచిపళ్ళు
కొబ్బరికాయతో గుడిలోకి వచ్చి తనముందుకొచ్చింది
ఫాతిమా? గతంలో ఆమె ఈ గుడికి ఎప్పుడూ రలేడు.
ఈ మధ్య తరచు వస్తుంది, ఎందుకో తనకి చర్చితచరణమే.
అరిచికాని పనులుచేయడం అదాళ్ళకి చాలా ఇష్టమనుకుం
టాను. పాపం ఫాతిమా మిట్టమధ్యాహ్నపు అవస్థకి జాలే
సింది ఆమెపైన.

ఆమె తెచ్చిన పళ్ళు కాయా దేవుడికి నైవేద్యంపెట్టి
ప్రసాదం తిరిగి ఇస్తూ "ఏమిటీ సమయంకాని సమ
యంలో?" అనడిగాడు.

"ప్రత్యేకత చూపిద్దామని" అని నవ్వింది.

"దేవుడికా?"

"దేవుణ్ని ఎప్పుడూ నమ్మను,"

"మరెందుకా శ్రమ?"

"సాయంత్రం మా ఇంటికి వస్తానంటే అప్పుడు
చెప్తాను" అంది ఫాతిమా.

"మీ ఇంటికా? కష్టం...రాను" అన్నాడు కఠినంగా.

"ఏం భయమా?"

“అదేంకాదు. మీ కిషమేతే మీరేరండి యేటిబడ్డుకి.”

“సరే.” అని వెళ్ళిపోయింది ఫాతిమా.

యీ ఫాతిమా పత్తులు చాలా గమ్మత్తుగా వున్నాయ్. యెందుకో తనకోసం తెగపాకులాడుతోంది. తనంటే పడి చస్తుంది [స్త్రీ మనస్తత్వం పిచ్చిదాని తిరుగడులాంటిది.] యీ స్కూల్ టీచర్ ఫాతిమా కోసం యీ వూరంతా పడిచస్తుంటే తనకోసం యీ ఫాతిమా పడి చస్తుంది. అందర్ని తన సన్ని యారిటీతో తోపేసి తన మీద చాలా దిగజారి పోయి పడు తుంది. యీ మెనుంచి నిర్ము కం కావడం కష్టం అన్నించేట్టు ప్రవర్తిస్తుంది. తనని కస్టడీతో వుంచేపేట్టుంది.

రాత్రి పదకొండయింది. వూరంతా నిద్రపోతుంది. ఎప్పుడు వుండే వెన్నెల అరోజు లేదు.

ఏటివాడ్డున మామూలుగా సిగరెట్ కాలుస్తూ కూర్చు న్నాడు.

యింతలో తెల్ల చీరలో వెన్నెల్లా వొచ్చిపడింది ఫాతిమా, యీ సమయంలో వస్తానన్న ప్రకారం వచ్చిన అమె రైర్యానికి చాలా బెదిరాడు శ్రీపతి.... వూరివాళ్ళు పొదుపోతే యీ ప్రాంతానికి చచ్చినారారు. యేటికి కుడి ప్రక్కన చింత తోటలో దెయ్యాలుంటాయని జనవాక్యం. యిలాంటి భయంకరమైన విళ్ళబ్బ వాతావరణంలో నిర్భయంగా వొచ్చి తెల్లపావురంలా తన ప్రక్కన వారిన యీ స్త్రీరైర్యా నికి యే మగాడు బెదిరిపోయా? మగాడైన శ్రీపతి మరీ బెదిరి పోయాడు. పారే యేరు చప్పుడూ— ఫాతిమా వూపిరి చప్పుడూ అతని రెండు చెవులకు స్పష్టంగా వినిపిస్తున్నాయ్.

ఫాతిమా ముఖం తన చేతులకు చాలా చేరువవుతుంది శ్రీపతి నవ్వుకున్నాడు.

“ఏమిటా నవ్వు?” వాయుస్వరంతో అంది ఫాతిమా.

“ఏమీలేదు నీ ప్రవర్తనకి”

“నా అందాన్ని అంతగా మెచ్చుకునే నువ్వు నా ప్రవర్తనని మెచ్చుకోవా?

“మెచ్చుకోవడం ఆటంచు. ఏదో పిచ్చిపిచ్చిగా అని విస్తుంటేనూ”

“ఔను కోరిన ప్రతిమగాణ్ణి తిరస్కరిస్తూ పాతి కేళ్ళు గడిపేసిన నేను యీనాడు నీకోసం పిచ్చి దాన్నయి పోతున్నాను ” అని ఆమె చెయ్యి శ్రీపతి నడుం చుట్టూ అల్లింది. అలా అల్లి ఆదిమింది.

“యీ ప్రపంచంలో రెండురకాల పిచ్చివాళ్ళున్నారు ఫాతిమా! పిచ్చెక్కి పిచ్చాళ్ళయిన వాళ్ళు కొందరూ యెప్పటికీ అందని దానికోసం కళ్ళముందు వూహించుకునే వాళ్ళు కొందరు. నిజానికి యిదరూ పిచ్చివాళ్ళు కాదు ఫాతిమా!”

“మీమాటలు పేట్ మెంటలా వుంటాయ్” అని ఆమె తన సున్నితమైన దేహాన్ని అతని వొంటిమీద కప్పబోతే అతను దూరంగా వొత్తి గిల్లాడు.

“నలురూ అసహించుకునే నన్ను నువ్వుయింత దగ్గరకి తీసుకుంటున్నావంటే నాతో నీకేదో పెద్ద అవసరమే వుండి వుంటుంది. లేదూ వెంటి అభిమానం పుట్టి వుంటుంది.”

“నీతో నాకెలాంటి అవసరం లేదు. నువ్వన్న రెండో మాటే నిజం.”

“నిన్ను నేను ప్రేమిస్తున్నాను.”

“ప్రేమలూ_ కాకర గాయలూ నాకిష్టం వుండవ్. యెందుకంటే యీ రెండింటి రుచీ నాకు సరిపడదుగనుక.”

“అబ్బా! అంత పోర్చుగా మాట్లాడితే నాగుండె చూడు యెలా కొట్టుకుంటోదో!”

ఆమె మాటకి పకవకా నవ్వేసిన శ్రీపతి “నీ ఆశల అద్దకం గుడ్డని రేపే ఉతికి ఆరెయ్యి. యిక నీగుండెకి గుబులూ- అదురూ వుండవు” అని లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

అతని ప్రవర్తనకి ఫాతిమా మనస్సు చివుక్కుమని వుంటుందా? అనే వుంటుంది. కానీ ఫాతిమా ఏమి మాట్లాడ లేదు. విశ్వబద్ధంగా అతను వెళ్ళిపోతుంటే చూస్తూ నిలబడింది ఆ చింతల తోట చీకట్లో.

5

శ్రీపతి గుడికి పూజారి ఐనప్పటినుంచీ వూళ్ళో వాళ్ళెవరూ దైవదర్శనానికి రావడంలేదు. యిక రేపటినుంచి పొరుగుారివాళ్ళకూడా రారేమోనని భయం పుడుతోంది ప్రెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డికి అతని మిత్రులికీ

ఆ విషయంమీదే అరుగుమీద చర్చజరుగుతుంది.

పీణ్ణి తప్పించేద్దాం అంటే పీడెలాంటి పాపం చెయ్యడంలేదు. పూర్వం పూరిరాజకీయాల్లోనూ, మాలపలికి పూరికి మధ్య వర్తకాల్లోనూ తలదూర్చే యీ శ్రీపతి యిప్పుడు యెలాంటి విషయాల్లోనూ కలగజేసుకుని చెడు అనిపించుకోనందుకు ప్రెసిడెంటుకి బాధగా - ఇబ్బందిగా వుంది.

అప్పుడైతే యీ శ్రీపతిగాడు పానకంలో పుడకలా అడ్డొచ్చేవాడు. బుచ్చిరెడ్డి మెదడుకి సమస్యలు తెచ్చిపెట్టే చంపేసేవాడు. అలాంటివాడు యిప్పుడు తనదారినే పోవడం చాలా అశాంతి రేకెత్తిస్తుంది.

వాడు చేసే తప్పుకోసం ఎదురు చూస్తున్నారు. యిక వాడి తప్పుకోసమే ఎదురు చూడడం శరణ్యంగా నిర్ణయించు కుని పొదుపోయిందని విడిపోయి యెవరి యిళ్ళకి వాళ్ళెళ్ళి పోయారు.

లోపలిగదిలో పడుకుని సిగరెట్ మీద సిగరెట్ కార్చే

స్తున్నాడు శ్రీపతి. కిటికీలోంచి ప్రసారం జాతున్న పొగ
ఆ గదంతా నిండిపోయింది.

“ఏవిటోయ్ లోపల్నుంచి యేదో వాసనాసోంది ?
వాకిట్లో మంచంవేసుకు పడుకున్న మాధవాచారిగారు భార్యని
అడిగారు.

“సాంబ్రాణి పొగయ్యి వుంటుంది” అని సరిపెట్టిం
దామె.

“సాంబ్రాణి పొగ ?.....యిన్నేళ్ళుగా దేవుడికి
అర్చన చేస్తూ బ్రతికేను సాంబ్రాణి పొగవాసన తెలియదా?”

“మరేం వాసనంటారు ?”

“అదే తెలీక నిన్నడుగుతున్నాను”

“లోపల అబ్బాయి యేదో పూజ చేస్తున్నట్టున్నాడు
చూసి వస్తానుండండి” అనేసి లోనికెళ్ళింది.

కొడుకు చాలా వున్నతుడని ప్రగాఢంగా నమ్ముతారు
మాధవాచారిగారు. యీ వూరి జనం మాధవాచారిగార్ని చాలా
గౌరవిస్తారు. కొందరు పూజిస్తారు. ఆయన సున్నితమైన
మనసు తెల్పిన వూరి జనానికి నీ కొడుకు యింత సన్యాసి-
లుచ్చా అని చెప్పలేరు.

కానీ, శ్రీపతిదో బాధ. తన గురించి తన తండ్రికి
తెలిస్తేనే మంచిది. లేకుంటే అంతా వాకేసారి విన్న తండ్రి
గ్యారంటీగా గుండ్రాగి చనిపోగల్గు. శవిస్తూ మరీ చనిపోగలు.

6

ఆ చీకటి చింతల కోటలో తనని కాగలించుకుంది
పాతిమా.

ఆ వూళ్ళో యెందరి కళ్ళల్లోనో వడ్డ పాతిమా చాలా

మందికి కలలరాణి ఐన ఫాతిమా తన కోసం యెందుకిలా ప్రాకులాడుతోందో ఆరోజే అర్థమైంది శ్రీపతికి. యెందుకు?

“నాకూడా వచ్చేస్తావా పతి?”

“యెక్కడికి?”

“యెక్కడికో సుదూర తీరాలకి. నిర్జన తుషారా కేంద్రానికి”

“హూ... యీ ప్రపంచం వో అరణ్యం ఫాతిమా శాంతి అనేది యెక్కడా లేదు. యెప్పుడూ రాదు. మనం యెక్కడికన్నా బయల్దేరావా! వెళ్ళే కొద్దీ యిరుకూ చీకటి పెరిగిపోతుంది తప్ప మరేంకాదు”

“నాదగ్గర వో ఐదువేల రూపాయలున్నాయ్. మని ద్దరం మద్రాసు పోదాం. శాంతిగా బ్రతుకుదాం సరే!”

“మద్రాసు... నీకు తెలిసిన స్వర్గం - నాకు తెలిసిన నరకం” స్వగతం పలికాడు శ్రీపతి.

ఆరోజుకి వాళ్ళిద్దరూ విడిపోయారు.

శ్రీపతి యింటికి వచ్చాడు. తను పడుకునే గదిలో గాలి రావడంలేదు. మళ్ళీ యేటివాడ్డుకేవోచ్చాడు.

యీ ఫాతిమా మళ్ళీ తన గతాన్ని రేపింది. అరిలు అరిల్లా గతం తన ముందు కదలాడింది. ఆమెకి మద్రాసు కావాలి. ఫాతిమాని కబళించడానికి మద్రాసెప్పుడూ సిద్ధంగా వుంది. మళ్ళా ఏటినుంచి ఇంటికి నడుస్తున్నాడు పిచ్చివాళ్ళా

7

యదంతా శ్రీపతి ప్లాష్ బాక్ గొడవ - రొద - గోల - అర్తి.

స్థలం : మద్రాసు.

స్నేహ

అడది రెచ్చగొడితే యెంతటి మగాడెనా చెడిపోయి తీరతాడు అనే వినాదం అసలు లోకంలో వుందోలేదో, వుంటే లోకవ్యాప్తంబందో కారేదో తెలీదు.

యీ ప్రపంచంలో యే మగాడు పాదయ్యాడన్న యెక్కడో యేదోమూల అడదే కారణం అని పెద్దగా సక్సెస్ కాని వెనకటి ఓ తెలుగుమూవీలో దైలాగు.

సరే, సరే—

అనగా అనగా మద్రాస్ ఆర్వార్ పేటలో 'సదీ' అనే ఓ అడదుండేది. యీపాటికి పెళ్ళయ్యే వుంటుంది. లేదూ బాగా పాడై పోయ్యన్నా వుంటుంది. రెండూగాకపోతే బ్రతుకుమీద విరక్తిపుట్టి ఏ కాశీకో పరారై వుండాలి. లేదూ అపై చనిపోయన్నా వుండాలి. ఇవి సదీమీద సామాన్యుల కుండే అంచవాలు. కానీ సదీ అసామాన్యమైన ఓ అమృత కలశం. యింతకీ 'సదీ' తెలుగుదేశపు అరిటాకూ - తెల దేశపు పండుటాకూ అనే సందేహాలు అక్కర్లేదు. సదీ సరాసరి కేరళా దేశంనుంచి రైల్వోంచి మద్రాసులో జారిపడ్డ ఓ వెలుగు వెన్నెలముద్ద.

తెలుగు, తమిళ రాష్ట్రాల్లో, నూటికి తొంభై మంది అందగత్తెలైన అడవాళ్ళు వున్నట్టు ధృవపరుస్తాయ్ రెండు రాష్ట్రాలవాళ్ళ సిన్మాలూ, నవలలూను. కానీ కేరళాలో విజంగానే ఎనభై శాతం అందగత్తెలున్నారు. ఆ యెనభై మందిలో యీ సదీ వాకరై—

సదీ శరీరం తెల్లటిది. చెంపలు పల్చటివి. చేతి వేళ్ళు పొడుగ్గా సన్నటివి. కడుపులో శన పెరిగిన చేపకి చిన్న పొట్ట వున్నట్టు సదీకి చిన్న పొత్తి కడుపుంది. చీర బొడ్డుకిందికి కట్టినప్పుడు అది మరీ స్పష్టం బయటైంది. నిత్యం కాటుకతో అలుక్కుపోయే కళ్ళుంటాయ్. వాటి రెప్పలు టపా టపా కొట్టుకున్నప్పుడే స్పష్టమౌతాయ్ అవి చాలా

విశాలమైనవని. జుట్టుకి జడవేయకుండా స్వేచ్ఛగా వొదిలేసి
నప్పుడే తెలుస్తుంది అది జుట్టుకాదు పట్టు అని. అన్నన్ని
లాలిత్యపు గుంపుల్ని సంతరించుకున్న సదీకి యేం పేరు
పెట్టొచ్చు? భువనమోహిని అనొచ్చా? రసస్యందిని?
సుప్రరాగిని? ఆ పేర్లు పెట్టొచ్చా?? సందేహం అక్క-
రేదు.

త్యాగరాయనగర్ ఆనందా స్ట్రీట్ లో వున్నప్పుడు
ఆ నెలాఖరురోజున యింటి వోనర్ తో పెద్దగొడవె వెంటనే
కాస్త దూరంగా ఆశ్వాస్ పేట, సి. వి. రామన్ రోడ్డుకి
కాస్త సందులోకి షిప్ట్ అయ్యాడు శ్రీపతి.

కొత్తగా దిగిన ఆ బిలింగ్ లో కింద పన్నెండూ -
పెన పన్నెండూ పోర్టున్నాయ్ - మొత్తం యిరవైనాలుగు
కుటుంబాల్ని మింగిందా భవవం. తను ఆప్ స్టెయిర్స్ లో
ఇరవైనాలుగో నెంబరు గదిలో దిగాడు.

ఆ దిగిన రోజు రాత్రి సరిగా నిద్రపట్టలేదు. అప్పటికి
అర్ధరాత్రి పన్నెండు. క్రింది పోర్టునోంచి అస్పష్టంగా
ఏవో పదమంజీర ధ్వన్లు పోకుతున్నాయ్. లేచి సిగరెట్
వెలిగించి మెట్లు దిగి కిందికెళ్ళాడు. కింద యెనిమిదో
నెంబరు పోర్టునో బ్యూబులైటు వెలుగుతోంది. కిటికీ
రెక్కలు తీసి వున్నాయ్. అదుగో అందులోంచే ప్రసారం
జోతున్నాయ్ గజెల చప్పుళ్ళు.

శ్రీపతి కిటికీ వేపుకి బాగా దగ్గరగా వెళ్ళి కిటికీ
లోంచి లోనికి చూశాడు ఆదృశ్యం—

లోపల డాన్స్ రిహార్సల్స్ చేస్తున్న అమె దేహ
మంతా తడిసివుంది. డాన్స్ చేసి చేసి అలసటగా కింద
కూర్చుని వుందామె, అమె డ్రస్సు చెమట చిత్తడిలో
తడుస్తోంది.

అలసటగా అలా కూర్చున్న అమె కిటికీ వేపు

చూసింది. ఆమెలో భయం - కాన కంగారు వున్నాయ్. తటాల్నిరేచి కంగారుగా ఆరిచింది.ఆరవడంలో “యార్నీ!” అని. (అర్థం ‘హర్ని !’ అని కాదు. ఎవరునువ్వు ? అని) చెప్పాడు శ్రీపతి. ‘

అంతా విని కాన సిమిత పడిందామె,
“డాన్స్ అంటే నాకు చాలా క్రేజ్” అన్నాడు శ్రీపతి.

“రండి చూస్తారా ?” అని ఆహ్వానించింది.
లోనికొచ్చి చాపమీద కూర్చున్నాడు. “యారూమ్లో మీ రొక్కరే వుంటున్నారా ?” అడిగాడు.
“ఓను.”

“వంటరి తనం విసుగేయదూ ?”
“విసుగే మరి...రేపు ఉదయం చేపే రిహార్సల్స్ యిప్పుడు చేస్తున్నాను.” అంది.

“మీరేం చేస్తారు ?”
“పేతు మాధవన్ అనే డాన్స్ మాస్టర్ దగ్గర అసిస్టెంట్ వి...నా పేరు సదీ” అంది సదీ.

కాప్పేపు కూర్చుని “రేపొస్తాను” అని రేచాడు.
“రేపు రిహార్సల్స్ చెయ్యనుగా !” అంది సదీ.
“మళ్ళీ చేసినప్పుడొస్తాను.” అన్నాడు.

“యెప్పుడై నా రండి...ఓనూ మీరేం చేస్తారు ?” అడిగింది సదీ.

“నిరుద్యోగం వొకటుంది. దాన్ని పట్టుకుని వేళ్ళాడు తున్నాను.” సంగ్రహంగా చెప్పి మరి కదిలాడు.

అలా పరిచయం ఐన సదీ చాలా తక్కువ కాలంలో చాలా యెక్కువగా సన్నిహితం ఐంది. అలా ఐన చమవు యెంతవరకూ విగిసిందంటే, శ్రీపతి భుజంమీద చెయ్యేసి

చరిచి “యేవోయ్!” అనేంతవరకూ. శ్రీపతి సదీ నై లన్ స్కర్డ్ వీపుభాగం జిప్ పెటేంతవరకూ.

కాంటాక్ అంతవరకూ విగిసిందంటే అందునా వో వయసులో వున్న ఆడదానికి- మగాడికి మధ్య విగిసిందంటే వాళ్ళిద్దరి మధ్యా చాలా వుదంతాలు జరగాలి. కానీ శ్రీపతి సదీ మధ్య అలాంటివేం జరగలేదు.

“మరేం జరిగిందంట ??”

ఆ సింగిల్ కాట్ మీద ఫోమ్ బెడుంది. దానిమీద వల్చగా, నలిగిన లేతరంగు బాంబేడైయింగ్ దుప్పటుంది. ఆ దుప్పటి మీద యిదరు నరజాతి వాళ్ళ.

“జరిగిపోయిన దాని గురించి తల్చుకోదం అంటే నాకు చాలా బాధోయ్” మంచంమీద నిర్లక్ష్యంగా పడుకున్న సదీ అలా అంది బాధగా.

“ఔను..... మనందేన్నయితే మర్చిపోదాం అని ప్రయత్నిస్తామో అదే గుర్తొచ్చి చంపేస్తుంది” మంచంమీద కూర్చున్న శ్రీపతి అన్నాడు.

“సరే దాన్ని మళ్ళీ రిఫర్ చేసి నన్ను బాధించకు” అని శ్రీపతివేపు తిరిగి “ఔనూ... నేన్నీకు అర్థం అయ్యానా?” అనడిగింది.

సదీ ప్రశ్నకి నుదురు చిట్టించి, కళ్ళు మూసుకుని నవ్వాడు శ్రీపతి.

“మాయ ఎవరికైనా అర్థం ఔతుందా? మాయకి అంతు వుంటుందా అన్నాడు శ్రీపతి.

“నన్నర్థం చేసుకోవాలంటే నిర్భయంగా నాలోనికి ప్రవేశించు.”

“ఔను... అదే చెయ్యాలను కుంటున్నాను సదీ. విన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటాను.”

శ్రీపతి మాటలకి విక వికా నవ్వేసింది సదీ.

“నన్ను భరించలేవని నానందేహం శ్రీపతి!”

“ఎలా?”

“నీ పర్స్ చూశాను.”

“మరేం చెయ్యను?”

“రేపోసారి నాతోరా...నా మాయ ప్రపంచాన్ని, నా వ్యావృత్తుల్ని ప్రత్యక్షంగా చూడు...అప్పుడు నీ అవగాహననిబట్టి నిర్ణయించుకో” అంది సదీ:

“సరే” అని వెళ్ళిపోయాడు శ్రీపతి.

వో స్టూడియోలో పెద్ద మే.ప్ రూమ్ ; సమయం మిట్ట మధ్యాహ్నం. మరై నా ఆ గదిలో చాలా చల్లగావుంది సమశీతోషం గనుక.

ఆ దినం ఫ్లోర్ లో ఇండ్రభవనం సెట్ లో వోగ్రూపు సాంగ్ ని పిక్చరైజ్ చేస్తున్నారు. గ్రూప్ డాన్సర్స్ పది మందిలో సదీ వొకరి. ఆ పదిమంది అడాళ్ళకి పది మంది మగ వాళ్ళు.

మిట్ట మధ్యాహ్నపు బ్రేక్ టైమ్ లో ఆ యిరవై మందీ ఆ పెద్ద మేకప్ గదిలో యీ నాగరిక ప్రపంచానికి ప్రాతికుల్యంగా వ్యవహరిస్తుంటే వాళ్ళ మధ్య క్షణం వుండ లేక పోతున్నాడు శ్రీపతి. విలవిలా కొట్టుకుంటున్నాడు.

పేరుకది వెడల్పాటి మేకప్ గదియినా అదేదో వింత ప్రపంచంలా వుంది. బహుళ అది ‘చెలం’ కోరిన ప్రపంచం గాబోలు.

ఆ దినం పర్చిటీ నై లన్ డ్రస్ లో చాలా అద్భుతంగా వుంది సదీ. ప్రపంచంలో లాలిత్య శేషంలో పరిష్టావితం ఐనట్టుంది సదీ. వెన్నెల బొమ్మలావుంది సదీ. నిర్జరిణీలా వుంది సదీ. నిజంగా రసస్పందినిలా వుంది సదీ.

అందంగా చెక్కిన వజ్రంలా హృద్యమైన అవయవ సౌష్ఠవంతో సౌందర్య లహరిలా లేదూ సదీ ? ఔను, అలాగే వుండి యీ పరిసరమంతా తమిస్రం ఐతే ఆమె జోత్స్న వెలుగులా లేదూ ? నిజమే వుంది.

అప్పుడే భోంచేసి, ఆ గదిలో సోఫామీద అలసటగా కూర్చునే నిద్రపోతున్న సదీ పక్కకి సంగమేష్ అనే డాన్సర్ వచ్చి, ఆమెని జేర్చి కూర్చుని ఆమెతో కబుర్లాడు తున్నాడు. సదీ అతని సంభాషణతో నిద్రని మరిచి వుత్సాహంతో ప్రవ రిస్తుంది. అతని మీద చేతులేస్తుంది.

ఆ దృశ్యం చూస్తున్న శ్రీపతికి వాళ్ళు మండిపోయింది. అతని అంతర్యపు పొరలవెనక సదీ మీద చెప్పలేనంత ఉద్విగ్నం- ఏవేవో చెడు వూహల సంక్షేషం- ఆ ఇరవై మందినీ పది చంపెయ్యాలన్నంత ఆవేశం. కానీ ఏమీచెయ్య లేని స్థితి. నిస్త్రాణగావుండి పోయాడు.

రాత్రిలోపు అలాంటి వుదంతాలు చాలా, చాలా జరి గాయ్.

ఆ సూడియోలో వున్నంతసేపూ చాలాసార్లు చనిపో యాడు శ్రీపతి.

రాత్రి మళ్ళా సుదీ రూమ్లో—

“చూశావుగా నా ప్రపంచం యేమన్నించింది?” అని అడిగింది సుదీ జవాబు చెప్పలేదు శ్రీపతి.

“గంటనుంచి చూస్తున్నాను, ముఖం అదోలా పెట్టి సిగరెట్టు కాలిడం ఏవీటీ?”

మాటాడలేదు శ్రీపతి.

“అదే శ్రీపతి ! అదే నా నిజమైన ప్రపంచం. ఆ ప్రపంచంలో మనిషి చాలా హాయిగా బ్రతకచ్చు. మనసులో అసలు కలమషం అనేది ప్రవేశించదు. ఒకవేళ యేదన్నా

చేరినా ఆక్షణాని కాక్షణం జ్ఞానం అయిపోతుంది. నిజంగా మనసుకీ మనుగడకీ యెంతహాయి!” అంది సదీ.

శ్రీపతి ఆలోచిస్తున్నాడు. నిజంగా సదీ బిహేవియర్ చాలా గొప్పది. కానీ తను భరించలేడు. మరింత ఇరుకులో ఇరుక్కు పోతాడు. మరి తన వాతావరణం విశాలం కావాలంటే యెక్కడుందది? తను నిర్మించుకోవాలా సదీలా? ఏమో! ఏమైనా తను సదీతో బ్రతకలేడు. భరించలేడు. పారిపోవాలి సదీ దగ్గరనుంచి వెంటనే

నిశ్శబ్దంగా లేచాడు శ్రీపతి.

“ఏమిటి మాట్లాడవా శ్రీపతి!... నాప్రవర్తన నీకు నచ్చలేదా? అసహ్యంగా వుందా? నేను ఈదేశంలో పుట్టడానికి తగనా? పుడితే మరో వందేళ్ళ తర్వాత పుట్టాలా? ఏమిటి పతి మాట్లాడా !!!”

సదీ ప్రశ్నకి జవాబు చెప్పలేదు. అసలు మాట్లాడనే లేదు. నిశ్శబ్దంగా నిష్క్రమించాడు. మళ్ళీ సదీకి ఎన్నోదూకన్పించకూడదు. అని నిశ్చయించుకుని వెంటనే రూమ్ ఖాళీ చేశాడు.

మద్రాసులో కొడంబాకం ఏరియాలో ఒర్త్ వాడై స్ట్రీట్ లో 7/8 నెంబరు గల ఇంట్లోకి దిగాడు.

కొడంబాకం ప్రాంతంలో అదెకి యిళ్ళు చాలా చవగా దొరుకుతాయ్. రామ్ దియేటర్ ప్రాంతంలో మరీని. ఈ ఒర్త్ వాడై స్ట్రీట్ రామ్ దియేటర్ ఏరియాలోనే వుండి.

తను దిగిన డాబా మరీ పాతది. నెలకి నలభై రూపాయలు. పైన డాబామీద తాటాకు పందిరిలాంటిది వేసి యింకా చవగా అదెకిస్తుంటారు. వాటిని కొట్టాయలు అంటారు. తనుండే డాబామీద కొట్టాయలో ట్రస్ పురం ప్రాంతాల్లో వో నాన్ వెజిటేరియన్ హోటల్లో పనిచేసే

వో సప్తయర్ కుటుంబం వుంటుంది. ఆ సప్తయర్ కులానికి హయ్యరు. పెద కుటుంబంతో మద్రాసులో బ్రతకలేక సప్తయర్ గా పని చేస్తున్నాడు.

తమిళుల్లో హయ్యర్లవంశం చాలా గొప్పదట. ఆచారపరంగా వాళ్ళు మన ఆంధ్రా బ్రాహ్మణకంటే గొప్ప వాళ్ళట. పేరుకి మాంసం అమ్మే హోటల్లో సప్తయర్ గా పనిజేసినా సుచీ - శుభ్రతల్లో చాలా నిష్ణాతుడుగా వుంటాడు ఆ హయ్యరుగారు.

హయ్యరుగారి సంశానంలో వయసులో వున్న వొక మ్యాయి వుంది. పేరు శెల్వి.

వయసులో వున్న ప్రతి ఆడపిల్లా అందంగానే వుంటుంది. అలాగే వయసులోవున్న శెల్వికూడా అందగతే.

నల్లటి జుట్టుకి బాగా మానె రాసి దిగిగా జడలుతుంది. ఆ జడ జాకెట్టు వీపుమీద అటూ ఇటూ వూగినప్పుడు జాకెట్టు ఆ వెనకభాగం కాస్త నల్లగా మాస్తుంది. శెల్వి దేహం రంగు మీడియం బ్లాక్ కేళాలు తిమిరంలాగా - కళ్ళు విల్లు ఆకారం లాగా - చెంపలు నీలి కలువరేకుల్లాగా నడుం గాలికి కదలాడే లతికలాగా... పాత రిఫరెన్సే.

యింతకీ విజంగా శెల్వి అందగత్తా : కాదు. కానీ ఆరాధించొచ్చు. వద్దన్నా బ్రతిమాలి బ్రాతిమాలి మరీ ప్రేమించొచ్చు. శెల్వి వాళ్ళందే దాదామీద ఆ కొట్టాయి పైన నీళ్ళు కుళాయి లేదు. ప్రతి రోజూ వుదయంపూట నీళ్ళ బిందితో కింది బావిలో నీళ్ళ కొస్తుంది. ప్రతిరోజూ దాదాపు వో పదిబిందెల నీళ్ళయినా పైకి మోసుకు వెళ్తుంది. అలా మోసుకెలుతున్నప్పుడు నీళ్ళ చిలకరింపుకి ఆమె దేహం తడిసినప్పుడు ఆమె ఆవయవాలు ఆ తడిసిన గుడ్డలోంచి అస్పష్టంగా అందంగా కన్పిస్తుంటాయి.

బావి దగ్గర శ్రీపతి తువ్వాయి మట్టుకుని స్నానం

చేస్తుంటే శెల్వి వచ్చేది. చేదబావిలోకేసి తాడుని ఆమె లాగు
తున్నప్పుడు ఆమె ముఖంలో అందమైన అలసట- చెంపల
మీంచి జారాడే శ్వేదబిందువుల్ని అలా చూస్తూవుండి పోయే
వాడు. మెత్తటి తన చూపుల బాణాలు ఆమె చెంపలకి
తగులుతున్నప్పుడు ముఖం చిత్రంగా విరివేది. గమ్మత్తు,
అప్పుడే చూడాలి ఆమె అందాల్ని.

రోజులు గడుస్తున్న కొద్దీ శ్రీపతి గుండెల్లో శెల్వి
మీద యేవో ఆలోచనలు పుట్టుకొస్తున్నాయి. యీ శెల్వి
ఆ సదీకి పూర్తిగా వ్యతిరేకం. మగాడు ఆమె దేహాన్ని
ముట్టుకుంటే వెంటనే అభాగాన్ని నిప్పుతోకాల్చుకునే తత్వం
శెల్విది. సదీ వందసంవత్సరాల తర్వాత పుట్టాల్సిందయితే
శెల్వి వంద సంవత్సరాల వెనక పుట్టాల్సిన పిల్ల.

చూపులో పరిచయం ఐన శెల్వి యిప్పుడు తనతో
మాట్లాడుతుంది. వచ్చీరాని తెలుగులో చిలకవలుకులు పలుకు
తుంది. చాలా మాట్లాడదావనే వుత్సాహం శెల్విముఖంలో
కనిపిస్తుంది. కానీ వాళ్ళమ్మ కొట్టాయిమీంచి చూసి కొడు
తుందని భయం శీలం యెక్కడ చెడిపోతుందో నన్నభయం.
కళంకితం ఐపోతానన్న భయం.

నిజానికి యీ భయాయీ— చింతన— చింతార—
యీర్ష్య యివే మనిషి ఇరుకు జీవితానికి కారణభూతాలు ఇవే
స్వేచ్ఛకి పేతువులు.

పోను పోను సిగును కొంతవరకూ మరిచి, శ్రీపతి
మంచితనాన్నీ- వున్న తత్వాన్ని బాగానమ్మి బాగానే మాట్లా
డుతుంది. వాళ్ళమ్మ యే గుడికన్నా వెళ్ళినప్పుడూ-వాళ్ళయ్య
హోటల్ లో డ్యూటీకి వెళ్ళినప్పుడు, కిందే తచ్చాడేది.
కళ్ళతో కబుర్లాడేది.

శెల్వి సంప్రదాయాల - ఆచారాల - శ్రీపతికి
పూర్తిగా నచ్చకున్నా కొంతవరకూ ఆమోదించాడు.

యీకాలపు శ్రీ ఆటు సదీలాగా యిటు శెల్వి లాగా
లొక్కంగా మధ్యస్థంగా వుండాలనేది శ్రీపతి వాదం.

ప్రస్తుతం తను శెల్విని మార్చాలనుకుంటున్నాడు.

రాత్రి యెనిమిది గంటలు యింకా కాలేదు.

శెల్వి వాళ్ళనాన్న హోటల్లో నైట్ డ్యూటీకి వెళ్ళాడు
వాళ్ళమ్మ చెల్లెళ్ళు షడపళని కుమరన్ కోవెలకు వెళ్ళారు.
శెల్వి వొక్కరే వంటరిగా వంట ముగించి సావకాశంగా
కిందికి దిగింది.

గడప దగర ఆమె వస్తుందని కాచుకు కూర్చున్న
శ్రీపతి యీ మంచి అవకాశం వినియోగించుకోవాలని
చూస్తున్నాడు.

మెట్లు దిగి వీధివేపెత్తున్న శెల్విని—

“శెల్వి!” అని పిల్చాడు.

చివ్వన వెనక్కి తిరిగి చూసింది. ఆ చీకట్లో ఆమె
నేత్రకార్యం మణిలా మెరిసింది.

“యిలారా?”

వచ్చింది

“లోనికిరా!”

రాలేదు. శ్రీపతి రూమ్ లోకి ఆమె యెప్పుడూ రాలేదు.
మాటలూ చూపులూ, అన్నీ బావి దగ్గరే.

“రా లోనికి నిన్నేం చెయ్యను”

బెదురుతూ నొమ్మంటే “రా” అని చెయ్యిపట్టుకు
లాగాడు.

జెట్టి దేహంమీద పడితే యెలా దులుపుకుంటుందో
అలా శ్రీపతి చెయ్యిపడ్డ దేహ భాగాన్ని వోణి అంచుతో

దులుపుకుంది.

శ్రీపతి వింతగా చూశాడు ఆమెకేసి. ఆమెని టచ్ చెయ్యడం యిదే మొదటిసారి.

ఆమెలోని కొచ్చాక తలుపు వేస్తుంటే భయపడే జింకలా చూసింది.

“నిన్నేం చెయ్యనులే” అని ఆమె మొహం దగ్గరగా తన మొహాన్నుంచాడు, ఆమె నేత్ర కాల్వంలో స్పష్టంగా తన ప్రతిబింబం కన్పిస్తుందిప్పుడు. ఆతని వూపిరి పీల్చలేక ముక్కులు మూసుకుంది శెల్వి.

ఆమె ప్రవర్తనకి నవ్వాడు.

“నచ్చుతావేం?” అంది.

“నవ్వాచ్చి” అన్నాడు.

శెల్వికూడా నవ్వింది.

“శెల్వి? నీకు పెళ్ళయిందా?”

తలూపింది కాలేదన్నట్లు.

“నువ్వు బాల వితంతువ్వా?”

కాదన్నట్లు తల తిప్పింది.

“మాంసం తింటావా నువ్వు.”

“చీ చీ, తినను అన్నట్టుముఖం పెట్టింది నా ఎంగిలి తింటావా?”

పుహా, తిన్నట్లు.

“యెంత కాలంగానో నీతో యెన్నో మాట్లాడాలని యెంతో మేటర్ ప్రిపేర్ చేసి పెట్టుకున్నాను, ఇవ్వాళ ముందు కొచ్చేసరికి అంతా గాలికెగిరి పోయింది శెల్వి!... రా యిలా కూర్చో.” అన్నాడు.

మంచం అంచుమీద కూర్చుంది.

ఆమె ప్రక్కగా తను కూర్చుంటే అసహ్యించు కున్నట్టు దూరంగా జరిగింది.

“నేనంటే నీకు ఇష్టమేనా?”

“వుూ!”

మరె తే యెందుకలా ప్రవత్తిస్తావ్?”

“మేం హాయిత్లం”

“ఐతే...మరె తే” అని యేడో చెప్పబోయి ఆమె భుజం మీద చెయ్యి వేశాడు.

అంతే పడగలెత్తిన కాల సర్పంలా లేచింది.

ఆమె ముఖం చూసి కంగారు పడిపోయాడు.

“నేనంటే ఇష్టమన్నాక... మరి నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావా?”

“చేసుకోను”

“మరెందుకు యిష్టపడ్తున్నావ్?”

“ఏమో!”

“చాలా చిత్రమైన దానివి శెల్వీ, చాలా గమ్మత్తుగా వుంది నీ సాత్వికాభినయం... చాలామంది కన్నెలు పెళ్ళి కాకముందు భర్తల్ని కోరుకుంటారు. ఆడదానికి మగవాడు మగవాడికి ఆడదాని - అవసరం - సృష్టి ప్రేరణ శెల్వీ నన్ను పెళ్ళి చేసుకోరాదా... జీవితం హాయిగా గడుపు దువుగాని...ఏం??

“వుహ...నిన్ను పెళ్ళాడను...మేం అరవబ్రాహ్మ లం, మా అప్పచేసిన పెళ్ళి చేసుకుంటాను. మా అప్పా అమ్మా చెప్పిందే చేస్తాను” అంది శెల్వీ.

“మరి నా దగ్గరకి వెళ్ళమని మీ అప్పా అమ్మా చెప్పారా?” అడిగాడు.

“లేదు. నా యిష్టంతో వచ్చాను”

“మరి నీ యిష్టంతోనే నన్ను పెళ్ళాడు”

“నా వల్లకాదు... నాకు ధైర్యంలేదు”

“రోజూ నా గదికి రా నేను నేర్పుతాను”

“అలాచేస్తే మా అప్పా అమ్మా చచ్చిపోతారు. వాళ్ళు పోతే నేను ఏడుస్తాను”

“హూ... పిచ్చి శెల్వీ! యీ మహానగంలో బ్రతుకు తున్న నువ్వు యీ పాత యింటిలో యింత పాత బ్రతుకు బ్రతుకుతున్నావంటే నాకు నవ్వాచ్చేస్తుంది చూడు శెల్వీ మన పెద్ద వాళ్ళు మనల్ని వాళ్ళలాగే తయారు చేస్తారు. కానీ మనం వాళ్ళలా బ్రతకడం సాధ్యంకాదు. మారే కాలంతో పాటు మనమూ మారాలి. మార్పు అనేది మన లోనేవుంది. మార్పు అనేది మననుంచే వస్తుంది. శ్రీపతి అలా మాట్లాడుతుంటే విసుగొచ్చింది శెల్వీకి. లేచినుంచుంది “మేం అరవ బ్రాహ్మలం... మేం అరవ బ్రాహ్మలం” అని వెళ్ళిపోతున్న శెల్వీని బలవంతంగా రెక్కపట్టుకుని నిలిపి ఆమె నున్నటి బుగ్గమీద కర్కశంగా కొరికి తియ్యగా ముద్దుపెట్టాడు.

అతని ప్రవర్తనకి సదీలాంటి అడదైతే “సె” అను నేమో గానీ శెల్వీ మాత్రం “చీ” అని అసహించుకుని వాయువేగంతో అక్కడ నుంచి పారిపోయింది.

ఆమె పైకెళ్ళాక పైనుంచి విన్పిస్తున్న భిందీ చెంబు చప్పుళ్ళని బట్టి శ్రీపతి యిలా వూహించుకున్నాడు.

శెల్వీ స్నానం చేస్తుంది. సాయంత్రమే తలారా స్నానం చేసిన శెల్వీ మళ్ళీ ఇప్పుడు తన గదిలోకి వచ్చి నప్పుడు పట్టిన మైలనీ-కల్మషాన్ని షాకనం చేసుకోవడానికి శెల్వీ మళ్ళీ తలారా స్నానం చేస్తుంది.

చాలాసేపు పకపకా నవ్వుకుని. రిలీఫ్ కోసం సిగరెట్ వెలిగించాడు శ్రీపతి.

33

యెవరబ్బా! అనుకుని తలుపు తెరిచాడు.

ఆశ్చర్యం: వూహించని దృశ్యం శెల్వి ముఖంలో
ఏమాత్రం నవ్వు - కాంతి లేకుండా మౌనంగా తన గుమ్మం
అవతల తన విగ్రహం ముందు నిలబడ్డ శెల్వి.

“యేం శెల్వి! యేం కావాలి!”

“మా అమ్మ ఈ రోజునుంచి ఇడ్డీలు వేస్తుంది, మీకు
కావాలేమో అడుగమంది” అంది దృష్టి పొదాలమీదుంచుతూ.

“సరే ప్లటా” అన్నాడు.

వెంటనే డాబా మీది కెళ్ళి వాక సిల్వర్ షెల్ఫ్‌లో
పది ఇడ్డీలు తెచ్చి “యెన్ని కావాలి?”

“అన్నీ” అని పదీ తీసుకుని రెండు రూపాయల
నోటు యిచ్చాడు.

అది పట్టుకుని వెళ్ళిన శెల్వి ఐదు నిమిషాల్లో
వో రూపాయి నోటు తెచ్చి తన కిచ్చింది.

“పర్లేదు వుంచు శెల్వి!”

“పది యిడ్డీలూ రూపాయే” అని రూపాయి నోటిచ్చి
వెళ్ళిపోతుంటే “రేపట్నుంచి ప్లటా తీసుకుంటాను”
అన్నాడు.

సరే అని తలూపి నిష్క్రమించింది.

మరుసటి రోజు నుంచీ రోజూ తనకి ఇడ్డీలు తెచ్చి
యిచ్చే శెల్వి, వో బేసిన్‌లో ఇడ్డీ పట్టుకుని వీదిలో కెల్గింది.

తను శెల్వి నీడని చూస్తూ - శల్యంలా ఐపోతున్న
శెల్విని చూస్తూ ఆలోచిస్తూ వుండేవాడు.

అలా పదిహేను రోజుల పాటు శెల్వి ఇడ్డీలు తెచ్చి
వున్నట్టుండి తేవడం మానేసింది. అందుక్కారణం ఇడ్డీల
మీద వొచ్చే ఆదాయం చాలక అసలు కూడా యిచ్చో
ఖర్చయిపోయేది. ఎందుకా ఇడ్డీల వ్యాపారం??

వాళ్ళు అంతా పస్తులు పడుకుంటున్నట్టు శ్రీపతికి స్పష్టంగా తెలుసుంది. యెంత తిండి లేకపోయినా వాళ్ళ స్నానాలూ - జపాలూ పొదుపోతే వడపళని కుమరన్ కోయిల్ లో ప్రార్థనలూ మానేవారు కాదు.

“చిత్రమైన జనం - చిత్రమైన జీవితాలు” అని స్వగతం పలికేవాడు శ్రీపతి.

రెండు నెలల తర్వాత—

పది గంటలు దాటిన ఆ రాత్రి—

శెల్వి వాళ్ళింట్లో యెవరూలేరు, వాళ్ళ అప్ప వూరిమీదకి వెళ్ళే వాళ్ళమ్మ పూజకెళ్ళింది.

గదిలో విద్రాక కొట్టాడుతున్న శ్రీపతికి తలుపు చప్పుడైంది. యెవరూ అని అడక్కుండా యెవరోచ్చారా అని వూహించకుండా వెళ్ళి తలుపుతీశాడు.

శెల్వి.

మొన్నటిదాకా చిక్కిన వజ్రంలాంటి అవయవాల సౌంపులతో లేత మామిడి పండులాంటి మెత్తటి దేహంతో వుండే శెల్వి యీరోజు చాలా చిక్కిపోయి చాలా బలహీనంగా కన్పించింది. యెలాంటి వూహాకీ పోనియ్యకుండా చేస్తుందామె రూపం. యెలాంటి ఎక్స్ పోజింగ్ కీ పనికి రాకుండా వున్నట్టుందా రూపూ-చూపూ.

“యేంకావాలి శెల్వి?” అమెను తలుపుబయటనుంచే అడిగేడు.

“లోనికొస్తాను”

“రా” గుమ్మానికి అడుతప్పుకున్నాడు.

వాచ్చింది

“కూర్చుంటావా శెల్వి?”

కూర్చుంది మంచంపక్క తననిజేర్చి.

అతనికి చాలా వింతగా వుందాపిల్ల ప్రవర్తన.

“యెందుకొచ్చావ్?” ప్రశాంతంగా అడిగాడు శ్రీపతి.

“నాకో పదిరూపాయలు కావాలి” ముక్తసరిగా అంది శెల్వి.

“యెందుకంట?”

“మా యింట్లో అన్నంవొండి వారం ఐంది”

“ఫేంటు జేబులోంచి పదిరూపాయలు తీసి శెల్వికిచ్చాడు.

“పూరికినే నా కొద్దు”

“మరి?”

“న...న... నన్నేదన్నా చేసి తీసుకో”

“యేం చెయ్యను విన్న?”

శ్రీపతి ప్రశ్నకి జవాబియ్యకుండా పైట తీసింది.

జాకెట్టు కూడా తియ్యబోతుంది.

అమె ప్రవర్తనకి శ్రీపతి ముఖంమీద ముచ్చెమటలు పోశాయి. చెమటలు కాల్యాలై పారుతున్నాయి.

“శెల్వి..... ఆగు” అరిచాడు.

మానంగా వుండిపోయింది శెల్వి.

“యెవరు చెప్పారు ఈ పని చెయ్యమని?” అడిగాడు.

“యెవరూ చెప్పలేదు అన్నింటింది”

“యిదికాదు మార్గం వెళ్ళు. యింకెప్పుడూ యిలా ప్రవర్తించకు. వెళ్ళు...వెళ్ళు.”

శెల్వి వెళ్ళిపోయింది.

ఆ మరుసటి నెలలోనే శెల్వికి పెళ్ళి అయింది. వో ముసలి హయ్యరుతో అతను సాంప్రదాయపరంగా చాలా విష్టగలవాడు.

శెల్వి వాళ్ళ కుటుంబం అల్లాడి యింటికి తిరుచ్చిరా పల్లి తరలి వెళ్ళిపోయింది.

శ్రీపతి చిరుద్యోగం కాస్తా యెగిరి పోయిందా

నెలలో. తను పనిచేసేది ఓ ప్రయివేటు కంపెనీ. ఆ కంపెనీ
సిన్మావాళ్ళు తీసి పారేసిన వేస్ట్ ఫిల్మ్ లోంచి వెండి తీసారు.

రోజూ ఆఫీసులో ఈ ప్రపంచంలో కన్పించే
కుళ్ళునీ - గిజాటునీ గురించి వుపన్యాసాలు యిస్తున్న
శ్రీపతి గురించి ఆ రోజే తెల్సింది వాళ్ళ ప్రొప్రయిటర్ కి.
వీడెవడో లాగున్నాడు అని వెంటనే పీకేశారు వుద్యోగం
లోంచి.

మంచి-చెడూ అనే న్యూనతా భావం లేకుంటే యీ
ప్రపంచంలో నిరుద్యోగ సమస్య వుండదేమో అనిపిస్తుంది
యెప్పుడన్నా.

పని మానేసిన వారానికి మరో చోటులో యింకో
కొత్త పని దొరికింది శ్రీపతికి.

ఆ పనిలో చేరిన రోజు రాత్రి చాలా విచిత్రంగా
నవ్వుకున్నాడు శ్రీపతి.

ఆ పని.

వో బ్రోతర్ లాడిలో మేనేజర్ పని. ఆ బ్రోతర్
లాడ్జి కోడంబాకం ఓవర్ బ్రిడ్జి డౌన్ లో వుంది.

ఆ లాడిలో యిరవేకి ఆపెన అమ్మాయిలుంటారు.
అంద్రా నుంచి సినిమాలో వేషాలేదామని యింటిదగ్గర
వెత్రి వేషాలేసుకొచ్చి యిక్కడ రెంటికి చెడ్డ అమ్మాయిలకి
శ్రీత కల్పం ఆ లాడి.

ఆ లాడిలో మేనేజర్ పని అంటే యిక ఆ పని
గురించి వివరాలూ.. వర్తనలూ యెందుకూ పని లేక,

ప్రపంచంలో వున్న కుళ్ళునీ - ధౌష్ట్యాన్నీ -
కుట్రలీని - కెటిల్యాన్నీ వో సారి సర్దాగా చూస్తానని
యెవరన్నా సర్దా పడితే ఆ బ్రోతర్ లాడ్జి చూపించొచ్చు.
అక్కడ కన్పించే చీకటినీ, గాలి అసలు రాని ఇరుకు.
ప్రపంచాన్నీ అక్కడ బాగా వర్ణించి చెప్పచ్చు.

‘స్వరాజ్యం’ అనే అమ్మాయి ఆ లాడిలో సంవత్సరం నుంచి వుంటుంది. ఆ పిల్ల తత్వం చాలా విచిత్రమైంది. డబ్బున్నప్పుడు విచ్చలవిడిగా ఖర్చు చేస్తుంది. రెండు గుప్పిళ్ళలో చిల్లర డబ్బులు వేసి గలగల్లాడించడం అంటే ఆ పిల్లకి చాలా సరదా. అలా గలగల్లాడించి, తనుండే ఆ గదంతా చెలా చెదురుగా విసిరేస్తుంది. డబ్బులేక పరమ దరిద్రాన్ని అనుభవిస్తున్నప్పుడు ఆ డబ్బులన్నీ యేరుకుని లాడి రూమ్ బోయ్ వి పిల్చి యిడ్లీలు తెప్పించుకుంటుంది.

‘స్వరాజ్యం’ అంటే ఆ లాడి వోనర్ కి చాలా భయం - చాలా యిష్టం. స్వరాజ్యం చాలా అందంగా వుంటుంది. ఆ పిల్ల మనసు వో గజిబిబి అల్లికల తుట్ట. చాలా గర్వం - చాలా కోపం - చాలా, చాలా అమాయకత్వం ప్లస్ ‘స్వరాజ్యం’.

ఆ లాడిలో చేరినప్పటి నుంచి అశాంతి మరింత పెరిగిపోతుంది.

ఆదివారం బ్రహ్మపురం సెంటర్ లో నిలబడ్డాడు. ఆ జంక్షన్ లో పరస్పర డబ్బారాయుళ్ళు చాలా అధికం. బూతు పత్రికల ఎడిటర్లు సాయంత్రమైతే ఆ సెంటర్ లో కల్సి పత్రికల స్థితిగతుల గురించి ఈ నాదొచ్చే సాహిత్యం గురించి చర్చలు చేస్తుంటే శ్రోతలు వినడానికి చాలా సొంపుగా వుంటుంది. అదే జంక్షన్ లోనే సిన్మాలో పనిచేసే అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్లు - పని లేక తిరిగే ప్రొడక్షన్ మేనేజర్లు కూడా కన్పిస్తుంటారు.

శ్రీపతికి మురళీకృష్ణ అనే పనిలేని అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ పరిచయం అయ్యాడు.

“ఈ సృష్టిలో మనిషికి మనిషికి మధ్య ఇంటిమెసీ ఏర్పడాలంటే ముందు హృదయ కాల్యం జ్ఞానం కావాలి సార్. అప్పుడు మనిషి వూపిరిరాని భూగర్భంలో కెళ్ళినా

బ్రతికియ్యెచ్చు హాయిగా" అన్నాడు మురళీకృష్ణ.

"సోషల్ రిఫార్ మేషన్ అని అరిచిన వాళ్ళలో కనీసం నూటికి ఇరవై మందయినా ఆచరణలో పెరిగితే ఈనాటి పరివర్తన తప్పకుండా ఏర్పడును "

"నిజవే! మీరనే యిరుకు కాస్తా నశించిపోను. ఈనాడు మళ్ళీ మనలాంటి వాళ్ళెవరయినా ముందుకొస్తే మరో నూరేళ్ళకి..." అని నవ్వేశాడు మురళీకృష్ణ.

"అద్దరే ముందు మనిషి తనలో ఈర్ష్య - కల్మషాల్ని తుడిచేసుకోవాలి కడిగే ఎవ్వరికీ. యెలా?"

"ముందు అవగాహన అవసరం."

"ఈ అవగాహనతో యింత పెద్ద సిటీలో నేను విశాలంగా బ్రతకగలనా?"

"లాభం లేదు మేష్టారూ ? కష్టం...యేదైనా పల్లెటూరికి పారిపోండి...అక్కడి జనంలో మనం యిందాక అనుకున్న ఇంటిమెసివి నెలకొల్పండి."

"నేను పల్లెటూరి వాణ్ణి...మాది చిత్తూరు జిల్లాలో మదనపల్లె అవతలి దుర్గం."

"ఐతే...తిరిగి అక్కడికే పారిపోండి మేష్టారూ ?"

"అక్కడ శాంతి లేదని యిక్కడికి పారిపో యొచ్చాను" అన్న శ్రీపతి మాటకి పకపకా నవ్వేశాడు మురళీకృష్ణ "ముందు వెంటనే పారిపోండి మేష్టారూ! యీ ప్రపంచాన్ని మార్చాలంటే వో సంఘ సంస్కర్త— వో రాజకీయనాయకుడు— వో పత్రికా సంపాదకుడూ వాళ్ళలో వొక్కడుగా యెవడూ సాధించలేడు. ఒక యూనిటీ ఏర్పడాలి. ముందు మీరు మీ వూరు పారిపోండి. అక్కడే వో అలకాపురిని నిర్మించండి. అక్కడే మీ ఇరుకు పోగొట్టి శాంతిని నెల కొల్పండి." అవి నాన్ స్టాప్ గా మాట్లాడాడు మురళీకృష్ణ.

అతని మాటల్ని మౌనంగా వింటూ వుండిపోయాడు శ్రీపతి.

యెంతటి అతిలోక సౌందర్యరాశి గానీండి —
యికెంతటి అనిమిషకాంత గానీండి ఆ లాడికి వచ్చిన
యే అమ్మాయి లైఫ్ సంవత్సరంన్నర.

స్వరాజ్యం ఆ లాడికి వచ్చి రెండేళ్ళు దాటుతోంది
ఇప్పుడు.

ఆ లాడిలో ఆమె పరిస్థితి యిప్పుడిప్పుడే దిగజారి.
ఆమెదేహంలో సుఖరోగాలు బాధల ప్రభావం యిప్పుడిప్పుడే
ప్రత్యక్షంగాకనిపించి, అవయవాల పొందికని దిగజారుస్తుంది.

స్వరాజ్యం ఎంతదీగినా యిచ్చెయ్యి అని పూర్వం
శ్రీపతితో చెప్పిన లాడి వోనరు అదేం అదీగిన యివ్వదు
అని కాసింపాడు.

ఆ మధ్యాహ్నంవేళ మేనేజరు కౌంటర్ దగ్గర కొచ్చి
“యేయ్ మేనేజరు నాకు వో పాతిక రూపాయలు కావాలి.
యిలాపారెయ్” అందిచాలా నిర్లక్ష్యంగా.

మేనేజర్ శ్రీపతి ఆమె కళ్ళల్లోకి చూశాడు. ఎండి
ఎఱ్ఱటి జీరల్తో అసహ్యంగా వున్నాయి స్వరాజ్యం కళ్ళు.

“యేంటా చూపు..... డబ్బు.” అని కళ్ళతో నైగ
చేసి చూపింది.

“వోనర్ యివ్వద్దన్నాడు.” శ్రీపతి చెప్పాడు.

“అదెవడు ?”

“సాయంత్రం వస్తాడు అడుగు.”

“ముందు నిన్నడుగుతున్నాను.”

“నా వల్లకాదు” అన్నాడు శ్రీపతి.

“పాసింజర్ యిచ్చింది తిస్కోడం వల్లవుతుందా”

కచ్చిగా అంది స్వరాజ్యం.

“నువ్వు అరికంగా మాట్లాడున్నావ్”

“నువ్వు రోజూలా యిస్తే యెందుకు మాట్లాడాను.”

“వోనర్ చెప్పిందంతా చెయ్యడం నా డ్యూటీ.

అతను యివ్వదు అన్నాడు యివ్వను. నువ్వు అరిచి గీ పెట్టినా మరి యివ్వను.” కచ్చితంగా అన్నాడు శ్రీపతి.

రుసరుసలాడుతూ, శేకలెడుతూ, అక్కడుంచి వెళ్ళిపోయింది స్వరాజ్యం.

సాయంత్రం ఓనర్ వచ్చాడు. శ్రీపతి పరిస్థితి చెప్పాడు.

“యీసారి వచ్చి అలా అడిగితే పొమ్మని చెప్ప. నేనూ రేపో ఎల్లుండో పంపేద్దామని చూస్తున్నా” అన్నాడు. ఓనర్.

“సరే” అని తలూపాడు శ్రీపతి.

అనంతరం ఆరోచిస్తూ వుండిపోయాడు శ్రీపతి.

ఆ రోజు నైట్ డ్యూటీ -

రాత్రి పన్నెండయింది. నిద్రరావి శ్రీపతికి స్వరాజ్యం గదిలోంచి యేవో మూలుగులు వినిపిస్తున్నాయి.

ఆ గదికి దగరగా వెళ్ళాడు శ్రీపతి. స్వరాజ్యం ఆ రోపల రోగాలబాధలతో రాద్రవ నరకాన్ని అనుభవిస్తుంది. విలవిలా కొట్టుకుంటుంది.

మరోనెలకి ఆ లాడ్జిలోంచి వెళ్ళనంటే రూమ్ బాయల చేత ఆ మిట్టమద్యాహ్నం బరబరా ఈడ్చింబాడు లాడ్జి వోనర్.

యింతకాలం యీ ప్రదేశంలో అపరస్వరాన్ని చవి చూసిన స్వరాజ్యాన్ని అలా ఈడ్చేస్తుంటే శ్రీపతి కళ్ళు చూడలేకపోయాడు. శ్రీపతి దేహం విలవలేక పోయింది.

అ సాయంత్రమే తన పనికి తిలోదకాలిచ్చి మాయ
మద్రాసు నుంచి విశాఖమైన చెన్నపట్నంనుంచి దూరంగా
తనవూరు దుర్గానికి పారిపోయాడు శ్రీపతి.

8

గతమంతా కళ్ళముందు నుంచి పారిపోయి వర్తమాన
దశ మిగిలిపోయింది.

తెలతెలవారుతున్నట్టుంది కోళ్ళు కూస్తున్నాయి.

రాత్రినుంచి సిగరెట్ మెద సిగరెట్ కాలుస్తూ గత
స్మరణలో వున్న శ్రీపతి వర్తమానంలో పొగనిండిన ఆ
చిన్నగదిలో పక్కితిబిక్కిరి బోతున్నాడు.

కిటికీ రెక్కలు తీశాడు. సిగరెట్ల పొగ కిటికీలోంచి
బయటికి ప్రసారం అంది.

మంచంమీంచి లేచి స్నానానికి వెళ్ళి, గుడికెళ్ళడానికి
సంసిద్ధుడవుతున్నాడు శ్రీపతి.

మధ్యాహ్నం స్కూలునుంచి యింటివేపు వెళ్తున్న
టీచర్ ఫాతిమాని చూశాడు బుచ్చిరెడ్డి.

యెంతటిదీ యీ ఫాతిమా.

సరే దీని అంతుచూడకుండా పోతానా ? యెప్పుడో
చూద్దాను. కాని జనంమధ్య నాకున్న గొప్పపేరంతా పోతుం
దన్న భయం. సరే చూస్తాను చూస్తాను అనుకున్నాడు
ప్రెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డి.

“ఏమంటావ్ మన విషయం?”

“యే విషయం ఫాతిమా ?”

“అదే మనం యీ వూరికి దూరంగా మద్రాసు పారి

పోయి అక్కడ పెళ్ళి చేసుకుని హాయిగా సంసారం
చెయ్యాలనుకున్న విషయం?”

“చూడు ఫాతిమా?”

చూసింది ఫాతిమా

“పెళ్ళి నెది నేను చేసుకోవడం యింతటో సాధ్యం
కాదు. పూజల్లో నేను చేసుకున్నా అది యెవరితోనో
చెప్పలేను. ఇందా! యిక మద్రాసు సంగతి. యీ జన్మకి
నేనీ పూజ విడిచిరాను” శ్రీపతి అలా విశలంగా- నిర్భ-
యంగా- నగ్నంగా చెప్పేసరికి తోక తొక్కిన రేచుగొడ్డులా
లేచింది ఫాతిమా—

“యీ ఆలోచనల్లనీ కడుపులో పెట్టుకున్న వాడివి
నాతో యిన్నాళ్ళూ యిలా యెందుకు ప్రవర్తించావ్? వొక
పెళ్ళికాని అడదానితో యిలా ప్రవర్తించడానికి సిగులేదూ?
వుండు రేపు వూళ్ళో చెపుతాను నీ బ్రతుకేమవుతుందో”

“వూళ్ళోకాదు దేవుడికి మొరపెట్టుకో. నీమాటలకి
ఈశ్వరుడు లొంగుతాడేమో!”

“ఐతే ... మరే తే ... యివన్నీ ... నాకు
యిన్నాళ్ళు యెందుకు చెప్పలేదు?” రోషంగా చూస్తూ
అంది ఫాతిమా.

“నాకు ఆ అవకాశం యివ్వకుండా మీది మీదికొచ్చి
వా ప్రాణాలు తీశావ్... ఐనా నా హద్దులు దాటలేదు.
యింకో మగాడిలా ప్రవర్తించలేదు.”

“నేనేం మీది కొచ్చాను. నువ్వే నన్నలా చేశావ్”

“నే నెవర్నీ యెలానూ చెయ్యలేదు ఫాతిమా!
కొందరు... కొందరు అకారణంగా నామీద పడతారు ...
నా ఆలోచనల్లు విని పార్లి పోతారు... లేదూ నేనై నా పార్లి
పోతాను.”

“మహా అపర మన్మదుడవనీ... నీకంటే రారాజులు

నా వెంట పడారు యీ వూళ్ళో ... కానీ నేను నీకోసం ఆరాటపడాను."

"ఫాతిమా!... నాకోసం నువ్వు యెందుకు ఆరాట పడ్డావో నాకు తెల్సు. వెళ్ళు ... వెళ్ళి ఆ రారాజుల్ని కట్టుకో చూసి ఆనందిస్తాను."

"తప్పకుండా కట్టుకుంటాను గానీ ... ముందు నీ కోసం నేనెందుకు ఆరాటపడ్డానో చెప్పు... విన్నాకనే నేను ఇక్కడుంచి వెళ్ళేది."

"యింత ఆరాటం నీకుంటుందని నాకూ తెలీదు. సరే విను ఈ వూళ్ళో యెవరు నిన్ను చేరిదేనినా కొది కొరిమే నిన్ను పుపయోగించుకుని వదిలేస్తారు. నీఆరాటం ఏమిటంటే, నీకు గుండె జబ్బుంది. యెవరైనా కుర్రాడితో నీకు ముడిపడితే వాడితో శాశ్వతంగా జీవితం గడుపుదామని... నా మాటల్లో అబద్ధం లేదు కదూ? నా అంచనా తప్పు కాదు గదూ?" అని ఫాతిమా కళ్ళలోకి చూశాడు.

ఆ దెబ్బలో ఫాతిమాకి నోటి నుంచి మాట రాలేదు. ఆమె వొళ్ళంతా చెమటలు పట్టాయ్. జబ్బున్న బరిహీనజ గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది.

"నే...ను నేను నువ్వు లేకపోతే బ్రతకలేననుకోకు నీకంటే చాలా విషయాల్లో చాలా గొప్పవాడైన మన వూరి ప్రెసిడెంటుని నేను తప్పకుండా పెళ్ళి చేసుకుని తీరతాను" కసిగా అని అక్కణ్ణుంచి వేగంగా వెళ్ళిపోయింది ఫాతిమా,

'దండకారణ్యంలో వింత జంతువులు' అనుకున్నాడు శ్రీపతి.

ప్రెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డి అతని మిత్రత్రయం ఆ అరుగు మీద కూర్చున్నారు. కొత్త పూజారి శ్రీపతిని యెక్కడ పెద్ద తప్పు పడదామా యెక్కడ తీసేద్దామని

యెదురుమాస్తున్న వాళ్ళకి చాలా పెద్ద తప్పే దొరికింది.

“నిన్న రాత్రి నేను చూశాను. ఏటి వాడు చింతల తోటపక్కన వాళ్ళిద్దరూ కబుర్లాడుకుంటున్నారు. ఆ ఫాతిమా దాని మిడిసిపాటు వల్లమాలిని” అత్రంగా అన్నాడు రాజేశ్వరరావు మేస్తారు.

అ మాటలు వినడంతోనే ప్రెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డి నోట్లో చుట్టనుంచి గూడ్స్ రైలింజను పొగలా దారాళంగా వొదలబడింది. ప్రెసిడెంటు వొకలా చాలా సంతోషించినా యింకోలా చాలా చాలా మందిపడ్డాడు. అతను గుండెలో శతఘ్నాలు పేలాయ్. అతని నాసాపుటాల్నుంచి వేడి నిశ్వాసం బయల్పడింది.

“నేను యెంతగానో పరితపించే ఆ స్కూల్ టీచర్ ఫాతిమాని వాడు వరిలో వేసుకుంటాడా! చెప్తాను వాళ్ళ పని. రేపు పదిమందిలోనూ పంచాయతీ చేసి యిద్దరినీ బ్రతికి వుండగానే చంపేస్తాను” అనుకున్నాడు ప్రెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డి.

యింకా రాజేశ్వరరావు మేస్తారు వివరాలు చెపు తుంటే ప్రెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డి శరీరం వశం తప్పుతోంది. తనకి తెలుసు యీ రాత్రి గ్యారంటీగా నిద్రరాదు.

వాణ్ని...యీ శ్రీపతిగాణ్ని వుప్పుపాతర వెయ్యాలి. గానీ బుద్ధిరాదు. యిన్నేళ్ళు వాడి ప్రవర్తనని సహించాడు. యీ రోజు తన వ్యక్తిగత విషయం. అందునా స్త్రీ విషయ ములో జోక్యం చేసుకున్నాడు వాడు. యిక లాభం లేదు వాణ్ని వెంటనే తరిమెయ్యాలి వూర్నుంచి. మళ్ళీ రాకుండా రాకుండా చేసెయ్యాలి.

ఆ రోజుకి మిత్రులు విడిపోయారు.

అరుగుమీంచి లేచి ఇంట్లో కెళ్ళాడు బుచ్చిరెడ్డి

బుచ్చిరెడ్డి భార్య స్వర్గస్తురాలయి చాలా యేళ్ళ

యింది. భార్యపోయిననాటినుండి దారిమ్మ అనే వో ముసలామెని వంట చెయ్యడానికి నియమించాడు. బుచ్చిరెడ్డికి సంతానంలేదు. అందుకని వేలువిడిచి, స్వర్గం వెళ్ళిన చెల్లెలి కొడుకు గంగాధరాన్ని దత్తత చేసుకున్నాడు. వాడు హైదరాబాదులో ఎమ్మె చదూతున్నాడు రేపో మాపో వస్తాడు.

“బాబు భోం చేస్తారా ?” అంటూ వచ్చింది వంట మనిషి దారిమ్మగారు.

“నువ్వు తినేయ్. యీ పూటకి సహించటం లేదు.” అన్నాడు పండిరి మంచంమీద పడుకుంటూ.

“సరే” అనేసి వెళ్ళిపోయింది దారిమ్మగారు.

బుచ్చిరెడ్డికి గుండెల్లో యిందాక అరుగుమీద రాచు కున్న గంధపు కట్టలు యిప్పుడు మంటలయి పొగల్పి - సెగల్పి కమ్ముతున్నాయి ముక్కు పుట్టాల్లోంచి.

బుచ్చిరెడ్డికి గతంలో మూడేళ్ళక్రితం యీ దురంగ్రామంలో యీ శ్రీపతిగాడు చేసిన వెదవ పనులన్నీ గుర్తొస్తున్నాయి.

శ్రీపతిగాడు తనకి అవమానం అన్యాయం చెయ్యబోతే తను తెలివిగా వాణ్ణి వూరివాళ్ళ కళ్ళముందు యెలా రొడిగా చేసిందో గుర్తొస్తోంది.

యీ శ్రీపతిగాడు మదనపల్లెలో చదువుగానిచ్చి వస్తూ యేవో పుస్తకాలు చంకన వేసుకొచ్చాడు వెదవ.

ఆ పుస్తకాలన్నీ వూరిచివర ఏటిగట్టుదగ్గర కూర్చుని తెగచదివేసి సంఘసంస్కరణ-జనాల హృదయాలలో ఈర్ష్యనశింపు అప్పుడే జనంమధ్యలో శాంతి. స్వేచ్ఛా నెలకొలుపు అనేసి లెక్కర్లు యిచ్చేవాడు సన్నాసి.

వీడి వాగుడుకి ప్రవర్తనకి జనం యెక్కడ పాడై పోతారో అని తనకి అంటే ప్రెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డిగారికి

తెగ బాధకలిగేది. తనేం చెయ్యలేక పోయేవాడు. కొబ్బరి
ముక్కంత గుండెకాయ తెగకొట్టుకునేది.

వోరోజు తెల్పిందీ వీడు తెచ్చిన పుస్తకాల్లో కొన్ని
ప్రభుత్వం నిషేదించినవి కూడా వున్నాయని.

వెంటనే తను పోలీసుల్ని రప్పించాడు.

వాచ్చిన పోలీసులకి శ్రీపతిగాడు చదివే పుస్తకాలన్నీ
దొరికాయ్. వాళ్ళు వీడ్ని బేడీలువేసి మరీ తీస్కేశారు.

యీ దుర్గం గ్రామపు పాటకపు జనానికి పోలీసు
లంటే చాలాభయం. అందునా యీ వూరికి పోలీసులు
మొట్టమొదటిసారి రావడంతో మరీ భయపడిపోయారు.

పోలీసులు యెవర్నయినా పట్టుకు తీస్కేతుంటే యీ
వూరిజనం దృష్టిలో ఆ పట్టుబడ్డవాడు వో దొంగో-రాడీనో-
లేక హంతకుడో అయ్యివుంటాడు.

ఆ కారణంగా మొట్టమొదటిసారి శ్రీపతిగాడు జనం
దృష్టిలో పెద్దరాడీ వెధవయ్యి కూర్చున్నాడు. విడుదల
అయ్యివచ్చాకా వాడు రోడ్డుమీద వెతుంటే జనం జడుసు
కునే వారు. వాళ్ళ పిల్లల్ని పీడితో కలవవిచ్చేవారు కాదు.

వీడికి వూళ్ళో మర్కాద పోయింది. విలువ - గౌర
వాలు నశించాయి.

ప్రెసిడెంటుగారనే జనం ప్రెసిడెంటు బాబు అన్నారు.
కేదారేశ్వరుడి పూజ మొదలెట్టేసరికి వరమభక్తుడన్నారు.

విడుదలై వచ్చినవాడు తిన్నగా వుండక మళ్ళీ వూరి
విషయాల్లో కలగజేసుకొ వడం మొదలెట్టాడు. వెధవకి మొద
ట్నుంచీ నోరూ-కాళ్ళూ అసలు తిన్నగా వుండవు.

సోమయాజిగా పేరెల్లిన మాధవాచారిగారి కడుపున
యిలాంటి తుంటరి బుద్ధులున్న వెధవ పుట్టడం ఆయన గత
జన్మలో చేసుకున్న పాపం.

వీడు మాలాళ్ళ పెళ్ళికి మాదిగాళ్ళ పెళ్ళికి సిగు శరం లేకుండా అంటూ ఆడంబరం వుండకుండా ధైర్యంగా; అంటూ పోయి వాళ్ళ యిళ్ళకి పందిళ్ళు వేసి వాళ్ళ యిళ్ళలో తిండి తిని సమైక్యతావాదం వల్లకాడూ అనేసి విచ్చ ప్రేయిళ్ళు పేల్తుండే వాడు.

అదే సమయం చూసి తను వూరికి దూరంగా పడి యేడుస్తున్న ఆ రెండు పేటల వాళ్ళనీ వూరికి ఆన్చివున్న తన పొలంలోకి రమ్మని కబురు పంపాడు. ఆ ధెబ్బతో తన పేరు మారు మ్రోగింది వూరంతా ప్రెసిడెంటుబాబు గారు ధర్మ ప్రెబువులన్నారని జనం.

వాళ్ళనలా రమ్మనటం వెనక చాలా కథుంది. వూరిని ఆన్చి వున్న పొలం తనదిగా చెలామణీ ఔతుంది గానీ విజా వికి ప్రభుత్వం ఆ మధ్యే తనకి నోటీసుకూడా యిచ్చింది. ఆ పొలంలోకి వాళ్ళని నెట్టి వూరికి దూరంగా వాళ్ళుండే ఆ నెలలో తను టమేటా చేసు వేసుకుని సొంతం చేసు కుందాం అనుకున్నాడు.

అనుకున్నట్టే అంతా జరిగిపోయింది.

కానీ—

యింతలో యీ పానకంలో పుడకగాడు ప్రభుత్వానికి యీ విషయం తెలియజెయ్యాలని ప్రయత్నిస్తుంటే చాలా విషయాల్లో వాటాదారులు ఐన తన ముగురు మిత్రులతోటి తను ఆలోచించి వాక పథకం తయారు చేశాడు.

ఆ పథకం పారింది.

తెల్ల వారే సరికల్లా ఆ చుట్టుప్రక్కలకి ప్రసిద్ధి ఐన తమవూరి కేదారేశ్వరుడి ఆలయం ముందు గంటలు మాయం అయ్యాయ్. ఆ గంటలు యెవరు తీశారా? అని తనూ తన మిత్రులూ తమ దైవం గంటలు పోయాయని. తమకి యిక యీ వూళ్ళో పుట్టగతులు వుండవని

తెగ దుఃఖిస్తుండగా, ఓరోజూ యీ శ్రీపతిగాడు కూర్చునే
వూరి చివరి యేటిగట్టు దగ్గర పాతి పెట్టబడి వున్నాయని
తేలింది.

వూరిజనం శ్రీపతిని చంపెయ్యబోతే తను చిన్నగా
జనాన్ని ప్రాధేయపడ్డాడు. — — —

“అమ్మా ! బాబూ! పోయిన ఈ గంటలు తిరిగి
దొరికాయి. మన ఆరాధ్యదైవం మనల్ని కొంత గాకుంటే
కొంతయినా క్షమిస్తాడు. యీ కాస్త దానికే మీరు అన్యం
పుణ్యం యెరగని యీ అబ్బాయిని ఏమి చెయ్యకండి ” అని
ప్రార్థన ధోరణిలో ప్రాధేయపడటంతో జనం శ్రీపతిని
ఏమి చెయ్యకుండా వదిలేశారు.

ఆ దెబ్బతో దేవుడిమీద తనకి యెంతటి భక్తి
ప్రవత్తులు వున్నాయో వూరి జనానికి అర్థమయింది. జనం
తనని ప్రేసిడెంటు బాబు పరమ భక్తులు అని ఆకాశానికి
యెత్తేశారు.

అదే దెబ్బతో ఈ తుంటరి శ్రీపతిగాడు ఈ దుర్గం
గ్రామం నుండి మర్నాడు తున్నున పారిపోయాడు.

అక్కడ యే పెంట బ్రతుకు బ్రతికాడో నన్నాసి,
మూడేళ్ళ తర్వాత తిరిగి ఈ వూరిచ్చాడు.

పూజారి మాధవాచారిగారు బాగా ముసలివారై
పోయారు.

ఖర్మ ఈ గుడికి వాళ్ళ వంశమే అర్చన చెయ్యాలి
అనే రూలు వొకటి యేడిసింది. ఆ రూలు ప్రకారం
మాధవాచారిగారి అనంతరం ఈ తుంటరి శ్రీపతిగాడు
గుడికి పూజారి కావాల్సి వస్తోంది.

వో రోజు పండు ముసలి మాధవాచారిగారు అరుగు
మీద కూర్చున్న తమ నలుగురు మిత్రుల దగ్గర కొచ్చి—

“బాబూ : చూస్తున్నావుగా : యిక ఆ ఈశ్వరుడికి
అర్చన చెయ్యలేను. అబ్బాయి నా స్థానంలోకి వస్తాడు”
అన్నాడు.

ముసలాయన మాటలు కాస్త కోపం తెప్పించినా
అతనికి తప్పక “వూ, అనాల్సి వచ్చింది.

వాడు చేసిన యేదో చిన్న తప్పుని పెదదిగా విస్తీర్ణం
జేసి వాణ్ని వీడి వంశం అర్చన చెయ్యాలన్న రూటుని
పీడి పారెయ్యాలని నిర్ణయించుకున్నాడు తన మిత్రులతో
అలోచించి,

అనుకున్నట్టుగానే ఈ వెధవ తన గుండెల్ని
మండించే పెద్ద తప్పు చేస్తున్నాడు. తన ఫాతిమా టీచర్ ని
వలలో వేసుకున్నాడు. ఇక వాడి పని రేపుంది అని
ఆ రాత్రికి యెలాగో బాధగా నిద్ర పోయాడు. వూరికి
ప్రెసిడెంటూ పరమ భక్తుడూ చిన బుచ్చిరెడ్డి.

10

రాత్రంతా నిద్రలేని కారణంగా మర్నాడు ఉదయం
వీడు గంటలకిగానీ లేవలేకపోయాడు ప్రెసిడెంటు బుచ్చి
రెడ్డి.

వీడి అరుగుమీద కూర్చుని పండుంపుల్లతో ముఖం
కడుగుతుంటే మళ్ళీ యివేవో వాలగా గుర్తొస్తున్నాయి.
కసిగా పండుంపుల్ల చివరలు కొరికి వూస్తున్నాడు.

యింతలో స్కూలుకు వెళ్తున్న ఫాతిమా తెల్లచీరలో
దర్శనం ఇచ్చింది.

బుచ్చిరెడ్డి గుండెలు వేగంగా కొట్టుకుంటున్నాయి.
కసి బొంగుతుంది ఆంతర్యంలో కన్పిస్తుంది నిద్రలేచిన తన
ముఖంలో

పోతున్న ఫాతిమా బుచ్చిరెడ్డి కేసి చూసింది.

బుచ్చిరెడ్డి చూశాడు.

వోరగా చూస్తూ నవ్వింది ఫాతిమా.

పెదాలు మరింత నాగదీసి మగాణ్ని సుడిగుండంలో తోసేలా మళ్ళీ నవ్వింది ఫాతిమా.

అంతే. బుచ్చిరెడ్డి గుండెలు వేగంగా మరెంతో వేగంగా కొట్టేసుకున్నాయి. పాపం బుచ్చిరెడ్డి అవ్వే నరుడు హృదయం తుఫాను గాలికి ఊగే పువ్వులా ఊగింది. ముఖంలో కసి గాలికెగిరి అనందం చోటు చేసుకుంది. అదే ముఖంలో.

అలా వెళుతూ వెనక్కి తిరిగి చూసి నవ్వుతూ వెళ్ళింది ఫాతిమా.

బుచ్చిరెడ్డి మనసు సంగతింక చూడాలి. రాత్రినుంచి ఈర్యా-క్రోధాలతో నిండిన మనసు యిప్పుడు వెన్నెల్లో కలిసిన కరివేరపు పువ్వులా అయింది. తయారయింది.

రాజేశ్వరరావు మేస్టరు అబద్ధం చెప్పాడని ఆ క్షణం లోనే ఋజువయింది బుచ్చిరెడ్డి మనసులో.

గబ గబా ముఖం కడుక్కుని యింట్లో వెళ్ళితే దాలమ్మగారూ "బాబూ ! చద్దన్నం తినరూ ?" అనడిగింది.

"వద్దు...కాఫీ పట్టా" అన్నాడు పిచ్చహంషారుగా.

దాలమ్మగారు తెచ్చిన కాఫీ చాలా వేడిగా వున్న పెద్ద పెద్ద గుటకలు వేసుంటే నాలుక కాలుస్తూ సరే వేగంగా మింగేస్తున్నాడు. ముక్కు పుటా రెగరేస్తున్నాడు.

మధ్యాహ్నం స్కూలు నుంచి వో కొంది లాగేసు కున్న కుర్రాణ్ణి వో చీటీ యిచ్చి తుర్రున పారి పోయాడు.

ఆ చీటీ చదువుకున్న బుచ్చిరెడ్డి అనందంతో చాలా కంగారుపడ్డాడు.

రాత్రికి ఏటిగట్టుదగ్గర చింతలతోటలో కలవమని
వుంది దాంట్లో.

బుచ్చిరెడ్డి రాత్రి యెప్పుడొస్తుందా పగలెప్పుడు
మింగేస్తుందా అని చూస్తున్నాడు.

11

రాత్రి వచ్చింది—

యదాప్రకారం యేటివాడున కూర్చుని సిగరెట్లు
కాలుస్తున్నాడు శ్రీపతి. బాగా పొదుపొయింది.

గట్టున ఆన్చివున్న చింతలతోట చీకటిలోంచి యేవో
మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.

“రాజేశ్వరావు మేస్టరు చెప్పాడు. ఆ శ్రీపతిగాడు
నిన్ను వలలో పేసుకున్నాడటగా!”

“వాణ్ని నేను అసహ్యించుకుంటాను నిత్యం... మీ
రాజేశ్వరావు మేస్టరు చెప్పింది అబద్ధం”

“అసలు నువ్వు వాడితో మాట్లాడావా యెప్పుడూ?”

“వాడి మొహం నాతో మాట్లాడానికి ఆ మగాడికి
ఎంతదైర్యం వుండాలి!”

“ఔన్లే—నాకు తెల్సనుకో ... నేనసలు నమ్మను.”

ఆ మాటలు వింటున్న శ్రీపతి నవ్వుకున్నాడు.
అలా చాలాసేపు నిశ్శబ్దంగా నవ్వుకుని యింటివేపునడిచాడు.

తల్లి నాంచారమ్మగారు అన్నం వడ్డించి మామూలు
నొద మామూలుగానే మొదలెట్టింది—

“ఆ గెడ్డం మీసాలు చేయించ రాదట్రా!”

“యెప్పుడొచ్చిన నష్టమేమిటి?”

“నష్టవా, నష్టమున్నరా ... నువ్వు పూజారిగా వుం
టున్న రోజునుంచీ గుడికి అసలు భక్తులే రావటం మానే

స్తున్నారట."

"అందుకు నేనెందుకు కారణం బోతాను?"

"నువ్వే పూర్తిగా కారణమగుట నీ మీసాలూ గడ్డం నీ రొడీవాటం చూసి యే ఆడదొస్తుంది ఆ గుడిరీ?"

శర్లిమాటలకి శ్రీపతి నవ్వుకున్నాడు. ఆ పూట యిక అన్నం తినాలనిపించలేదు. కాస్సేపు నవ్వుకుని నవ్వుకుని విద్రపోవాలనిపించింది. అలాగే చేశాడు.

ప్రెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డి మిత్రుల్తో ఆ సాయంత్రం పూట తన యింటి అరుగుమీద బిశాణా వేశాడు.

"మా మేనల్లుడు గంగాధరం మరో రెండ్నెల్లో వస్తానని రాశాడు." అనేసి జేబులోంచి మధ్యాహ్నం వొచ్చిన వుత్తరాన్ని తీసి చూపించాడు.

"మీ వాణ్ని చూసి చాన్నాళ్ళయింది." అన్నాడు కరణం రామ్మూర్తి.

"ఔను బాగా లావెక్కి యీ పాటికి అందంగా తయారై వుంటాడు" అన్నాడు మున్నబు నరసింహం.

"పట్నం వాసనలు బాగా పట్టి వుంటాయ్." అన్నాడు రాజేశ్వరావు మేస్టరు.

గంగాధరం అంశంమీద ప్రసంగం కాస్సేపుసాగాక,

"ఔనూ... ఆ శ్రీపతి గాడి విషయమేమిటి?" అన్నాడు మున్నబు రామ్మూర్తి.

"యే విషయం?"

"మొన్న మాట్లాడుకున్నాంగా! మళ్ళా యే విషయం ఏమిటి?"

"నిన్న నేను వెళ్ళి ప్రత్యక్షంగా చూసొచ్చాను. మన రాజేశ్వరావు మేస్టారి మాట నిజం కాదని తేల్చింది." అన్నాడు బుచ్చిరెడ్డి.

"ఏమిటీ ఏమన్నారూ? ... శివా శివా... మన కేదా

రేళ్ళరుడి మీద ఓట్టు... నేను అబద్ధాలాడతానా?" కూర్చున్న వాడలా లేస్తూ హడావుడి వడిపోతూ అన్నాడు నిజంచూసిన రాజేశ్వర్రావు మేస్తాడు.

"కూర్చోండి బాబూ... కూర్చోండి... నేన్నదని అదృశ్యం మనకి కన్పిస్తే సరిపోతుందా... అది వూరి వాళ్ళకి ప్రప్రథంగా చూపించాడూ?"

"ఔను..... అదీ నిజమే" అన్నాడు మున్నబు నరసింహం.

"అది సరే..... గుడి ఆదాయం మరీ తగ్గిపోతుంది." అనేసి కలగజేసుకున్నాడు కరణం రామ్మూర్తి.

"యెన్నాళ్ళు యీ నష్టం? " అదేదో వ్యాపారంలా చికాకుపడాడు నరసింహంబాబు.

"కంగారు పడొద్దు... యీసారి దెబ్బకి యీశ్రీపతి గారు యీ వూరు విడిచి పెట్టిమళ్ళీ రాకుండా చేద్దాం." అనేసి భరోసాయిచ్చాడు ప్రెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డి.

చర్చ ఆరోజుకి అలా ముగిసింది.

యెవరిళ్ళకి వాళ్ళుపోతే ప్రెసిడెంటు ఫాతిమాకోసం పోయేడు.

12

దుర్గం గ్రామంలో కేదారేశ్వరుడి ఆలయంలో ఆ వృదయం గుడి పూజారి శ్రీపతి తక్తులు రాక గుడి మెట్టు మీద కూర్చున్నాడు.

స్కూలుకి వెళ్ళుతున్న ఫాతిమా శ్రీపతిని చూసింది ఆమె చూపుల్లో వజ్రాయుధాలున్నాయ్. మందే సూర్యుడున్నాడు.

శ్రీపతికూడా ఆ ప్రీతేసి చూశాడు. అతని చూపులు

సామాన్యంగా వున్నాయ్. నరుడికి దేవు డిచ్చిన కళ్ళు చూపుల్లానే వున్నాయ్ అతని చూపులు.

చూకావుగా నీకంటే గొప్పవాడు రోజు తేడాలో నా పాదాల ముందు వాలాడు" అంది పాతిమా మనసు.

ప్రీ? నీ అసలు పేరు మాయ అనుకుంది శ్రీపతి అంతర్యామి.

మరో నిర్లక్ష్యమైన బాణం విసిరి ఆమె వెళ్ళి పోయింది.

యిలాంటి ఆదాళ్ళని యెప్పుడో రుచి చూపేసిన శ్రీపతి నిశ్శబ్దంగా తన పనిలో నిమగ్నం అయ్యాడు. పిచ్చ జనం అని మాత్రం అనుకున్నాడు.

13

అలా... అలా అర్నెల్లు గడిచాయ్.

ఆరోజు రాత్రి యేటిగట్టున కూర్చుని యేటిలో చీకటిని చూస్తున్నాడు శ్రీపతి.

చింతల తోట వెనకనుంచి ఆ చీకట్లో చీకటినుంచి రెండు స్వరాల సంభాషణ ఇటు శ్రీపతి చెవులవేపు ప్రసారము అవుతుంది.

"ఎంతకాలం యిలా ?" అసహనంగా అంటుంది ఆ చీకటిలో వున్న పాతిమా.

"యేం... యిలా బాగోలేదా, ఆ చీకటిలోనే వున్న బుచ్చిరెడ్డి అలా అడిగాడు.

"యిలా నాకేమాత్రం బాగోలేదు... యీ రోజు అసలు విషయం తేల్చుకోవాలని వచ్చాను. అసహనంగానే అంది పాతిమా.

"ఏమిటి తేల్చుకునేది?" చిరాగ్గా అడిగాడు బుచ్చిరెడ్డి.

“అదే మన పెళ్ళి విషయం.”

“పెళ్ళా...! ! ! బురి బులా - పకపకా నవ్వేసిన బుచ్చిరెడ్డి “నీకూ నాకూ పెళ్ళి... అసలు నన్నెవరను కుంటున్నావ్ నువ్వు ?

“యీ ఊరి ప్రెసిడెంటువి యీ ఊరి అమాయకపు జనానికి ధర్మ పాలకుడివి. సరేనా ?”

“అవును మరి ... యింతటి ప్రెసిడెంటు గారిని పట్టుకువి పెళ్ళాడమని అవమానిస్తావా ?”

“నీ హోదా నీ భక్తి జనం యెంత కాలం నమ్ము తారో నేనూ చూస్తాను. రేపే...రేపే నలుగురి మధ్య విన్ను పెట్టి యేం చేస్తానో చూడు.”

“ఏమిటి యేం చేస్తావ్?” కాస్త భయంగా అడిగాడు బుచ్చిరెడ్డి. నిజానికి యెవరికీ భయపడని బుచ్చిరెడ్డిలాంటి వాళ్ళు యీ మార్కు అడాళ్ళకే భయపడ్తారు. ఫాతిమాకి నలుగురిమధ్య అరవడం, ప్రచారం చెయ్యడం వచ్చు. ఫాతిమా చడువుకున్న స్త్రీ యీ జనం నమ్మకపోలే ప్రభుత్వానికి పిర్యాదు చెయ్యగలదు. అందుకే బుచ్చిరెడ్డిలాంటి వాళ్ళు తప్పకుండా భయపడి తీరతారు. తీరాలి.

“ఏం చేస్తావ్...యేం చేస్తావో చేస్కో పో” భయం గానే అన్నాడు బుచ్చిరెడ్డి.

“యేం చేస్తానా...రేపు వూరివాళ్ళందరినీ కేదారేశ్వర స్వామి ఆలయం ముందుకి పిల్చి నీ కథంతా బయటపెడ తాను. నువ్వు యీ గుడిసొమ్ము యెంత తింటున్నావో చెపు తాను, వూరికి వెనక నుంచి నువ్వు ఎన్ని గోతులుతవ్వావో అధికారంతో సైతం నాదగ్గరున్నాయ్. అవన్నీ విడమర్చి జనానికి చెపుతాను. అప్పుడు నిన్ను ధర్మ ప్రభువుగా నమ్మిన జనం-నిన్ను పరమభక్త పుంగవుడుగా నమ్మిన యీ జనం - నిన్ను అమాయకుడుగా నమ్మిన యీ జనం యెలా

క తులతో ముక్కలుగా చేస్తారో నీకే తెలుసుంది. యీ జనం అప్పటికీ నమ్మకుంటే పోలీస్ రిపోర్ట్ చేస్తాను. అప్పుడు నిన్ను దేవుడు ఆ రాజేశ్వరుడు కూడా రక్షించలేడు.”

ఫాతిమా ఆవేశంతో అలా వాగుతుంటే బుచ్చిరెడ్డి బలహీనపు గుండెలు వేగంగా కొట్టుకుంటున్నాయి. దేహం స్వేదంతో తడుస్తుంది. నాసాపుటాల్లోంచి ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాలు వేగంగా వస్తున్నాయి.

లాభంలేదు. దీన్ని విడిచిపెడితే యెంతయినా చేస్తుంది. తెగించిన ఆడదియిది. తనని ఖాయంగా నాశనం చేసి తీరుతుంది యీ ఆడది. అందుకే దాన్ని చంపేయాలి. వెంటనే యిప్పుడే దాన్ని చంపేయాలి.

బుచ్చిరెడ్డి బలమైన రెండుచేతులూ ఫాతిమా లేత మెడని బిగిస్తున్నాయి.

వాగ్దాటికి అంతులేకుండా యింతపేపూ పేలిన ఫాతిమా యిప్పుడు మాట్లాడలేక పోతుంది—

“ యిక్...యీ... క్... క్... క్... క్... ” ఫాతిమా మెడచుట్టూ బుచ్చిరెడ్డి కర్కశ హస్తాలతో బిగింపబడటంతో అసలే గుండెజబ్బుగల ఫాతిమా నోటి నుంచి యిక మాట రావటంలేదు. ఆమె గుండెలు టిక్...టిక్ మని కొట్టుకునే ఆమె బలంలేని-జబ్బుగల గుండెలు ‘తప్’న ఆగిపోయాయి

చింతచెట్ల గుబురులోంచి మాటలు వినిపించక పోవడంతో తటాల్పలేచి వేగంగా ఆ చీకట్లో కివెళ్ళాడు శ్రీపతి.

ఆ దృశ్యం అలా చూస్తూ వుండిపోయాడు.

ఫాతిమా చనిపోయింది. చనిపోయిన ఫాతిమా శవం ముక్కు దగ్గర కంగారుగా వేలి పెట్టి చూస్తున్నాడు బుచ్చిరెడ్డి. దీన్ని యేటిలో పారెయ్యాలి. పొదుకే వూరు వాళ్ళు దీనిశవాన్ని యేటిలోంచి తీసి వూళ్ళోకి తీసుకొస్తారు. యిది అత్మహత్య చేసుకున్నట్టో, లేకుంటే యీ శ్రీపతి

గాడితో తిరిగి వాడు చంపేస్తే చని పోయినట్టో వూళ్ళో
రుజువు చెయ్యచ్చు అనుకుని శవాన్ని రెండు చేతుల్లోకి తీసు
కుని ఒక్కఅడుగు ముందుకువేసిన బుచ్చిరెడ్డి కళ్ళకి శ్రీపతి
కన్పించాడు.

బుచ్చిరెడ్డి గుండెలు టకా టకా కొటేసుకుంటున్నాయ్
నరాలు పట్టువిడవటంవల్న చేతిలో శవం నేలజారేలా
వుంది.

శవాన్ని నేలమీద విడిచేసి పారిపోతున్న బుచ్చిరెడ్డి
మెడ పట్టుకుని ఆపాడు శ్రీపతి.

“శవాన్నెత్తుకో... నడు వూళ్ళోకి.” హుంకుం
చేశాడు శ్రీపతి.

“ఏ...మి... ఏమిటి నీ అజమాయిషీ?”

“అది వూళ్ళో చెబుతాను ముందునడు.”

బుచ్చిరెడ్డి ఫాతిమా శవాన్ని తీసుకుని నడుస్తున్నాడు
ఏటి ఒడున.

ముందు శ్రీపతి వెనక బుచ్చిరెడ్డి.

వెనకనే నడుస్తున్న బుచ్చిరెడ్డి చేతుల్లో శవాన్ని
దబ్బిన ఏటి నీళ్ళల్లో పారేశాడు.

టక్కున వెనక్కి తిరిగాడు శ్రీపతి.

అప్పటికే ఏటి నీటి వేగానికి ఫాతిమా శవం కొట్టుకు
పోతోంది.

పరుగెట్టబోయిన బుచ్చిరెడ్డిని బలంగా పట్టుకున్నాడు.

“యెందుకు చేశావీ పని?” కర్కశంగా అడిగాడు
శ్రీపతి.

“యేపని?” జన్మలో ఎప్పుడూ పడనంత భయంతో
అన్నాడు బుచ్చిరెడ్డి.

“యిదే యీ పని.....రేపు వూళ్ళో యేం చెబు
తావ్?”

“ఏటికి షికారెళ్ళి పడిపోయిందని చెబుతాను.”

“మరి వూరి వాళ్ళకి పోలీస్‌ాళ్ళకి నన్నేం చెప్ప మంటావ్?”

శ్రీపతి ప్రశ్నకి యేం చెప్పాలో అర్థంగాక దబ్బున శ్రీపతి కాళ్ళమీద పడ్డాడు బుచ్చిరెడ్డి

“లే... లేరా” అప్పున తన్నాడు శ్రీపతి.

అల్లంత దూరాన బుచ్చిరెడ్డి శ్రీపతి కేసి భయంగా చూస్తున్నాడు. “ఇప్పుడు నిన్నేం చెయ్యను. రేపు కూడా నిన్నేం చెయ్యను. చేపేటప్పుడు చేస్తాను.” అని అక్కణ్ణుంచి వేగంగా వెళ్ళిపోయాడు శ్రీపతి.

14

తూరుపు ఎర్రబారి తెల్లవారింది.

చలిపొద్దువేళ ఏటిలో పడిపోయిన ఫాతిమా శవాన్ని వాళ్ళోకితెచ్చారు సాతానివాళ్ళు.

పంచాయితీ పెట్టారు. ఆ వూరి నలుగురు పెద్దలూ ఆత్మహత్య అని తీర్పుయిచ్చారు. అసలు పెద్ద ప్రెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డి “ఓను. ఆత్మహత్యే” అని రుక్మించి చెపుతూ చుట్టూమూగిన జనంలో వున్న శ్రీపతిని చూసి ఊణం వులిక్కిపడ్డాడు.

యీ శ్రీపతిగాడు నా పాలిట యమధర్మరాజై కూర్చున్నాడు. నా పక్కలో ఉక్కుబళ్ళెమై కూర్చున్నాడు.

యీ వెధవ నా కొడుకుని యీ వూర్నుంచి పంపె య్యాలి. లేకుంటే రేపటినుంచి అడిదే రాజ్యం. అదే అధికారి.

వాణ్ణి పంపెయ్యాలి, తరిమెయ్యాలి. కానీ యెలా?

వీడు చేతిలో ఇరుక్కుపోయానేం. వాణ్నిప్పుడు యేం చేసినా సింహంలా మీదికి దూకి వాడి కోరల్తో నన్ను పీక్కు తింటాడు. రక్తం పుక్కిలించి వూస్తాడు.

అలోచిస్తున్న బుచ్చిరెడ్డికి ఆ రాత్రి నిద్రపట్టలేదు. పట్టదు. ఆ రాత్రి తనపాలిట కోళరాత్రి.

యా జనాన్నేదో చెయ్యాలి. యీ జనంమధ్య యెలా బ్రతకాలో అర్థం గావటంలేదు. మార్పు అనే వొక్కడు తీసుకురావాలని ప్రయత్నిస్తే వాడు తప్పకుండా కుపితుడై తీరతాడు. వాడలా కావటానికి కారణం ఆ పరిసరాల్లోవుండే వొట్టి పురుగులు. ఆ పురుగుల న్యాయత్తులు. ముందు వాటిని నాశనం చెయ్యాలి. అవి నాశనం కావాలి. కానీ యెప్పటికో, కానీ యేది యేమైనా యేది జరిగేలా జరగ నియ్యాలి. కడకి యేదో జరుగుతుందని నిరీక్షించాలి. అప్పుడే యీ జనాన్ని నేనేం చెయ్యాలో వాకు తెలుస్తుంది.

అలోచిస్తున్న శ్రీపతికి ఆ రాత్రి నిద్రరాక అలా వుండిపోయాడు.

“ఏమిటి వారి విషయం అలా సందర్భంలో వదిలేశారు ?” అడిగాడు రామమూర్తి.

“యిప్పు డెలా సాధ్యం. అది చచ్చి నరకానో స్వర్గానో వుంది? వేరే ఆధారంలేదు” అన్నాడు బుచ్చిరెడ్డి.

“ఐతే ఆ విషయం అంతేనా నా మాటమీద నమ్మకం లేదా?” పుక్రోషంగా అన్నాడు రాజేశ్వరావు మేస్టారు.

“నువ్వు చూసినది కటిక విజమే యిక దానివల్ల ప్రయోజనం లేదు. నాక్కూడా కడుపు మండి పోతుంది. ఆ వెధవని యెప్పుడు తరిమేద్దామా అనికూడా వుంది. కనిసీ బాధనీ మిళితం చేస్తూ అన్నాడు బుచ్చిరెడ్డి.

15

నిన్న మధ్యాహ్నం మొదలయిన వర్షం అగకుండా కురుస్తూనే వుంది.

బాగా రాత్రయింది.

పెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డి ఊలు శాలువా కప్పుకుని పొరుగుారి నుంచి ఆ ఊరులోకి అప్పుడే కూతురుతో దిగిన అంకయ్యతో మాట్లాడుతున్నాడు.

అంకయ్య ఎబ్బెయ్యేళ్ళ వయసుంటుంది. వాళ్ళూ రులో కాఫీహోటలు పెట్టుకు బ్రతికాడు. ప్రస్తుతం వాళ్ళూ రులో మరో పెద్ద హోటలు పెట్టడంవల అంకయ్య చిన్న టీ బడ్డి వ్యాపారం పడుకుంది. దురంలో కేదారేశ్వరాలయం దగ్గర మళ్ళీ తన కాఫీ బడ్డి వ్యాపారం మొదలెడ్డామని పూచిన మామిడి కొమ్మలాంటి అందకత్తయిన కూతురుతో వచ్చాడు,

అంకయ్య అతని కూతురు శివాలక్ష్మి బుచ్చిరెడ్డి యింటి ముందు వర్షంలో తడుస్తూనే నిలబడ్డారు.

బుచ్చిరెడ్డి వాళ్ళని పైకి రండయినా అనకుండా వెచ్చటి శాలువలో మగుతూ మాట్లాడుతున్నాడు. మాట్లాడుతుండే చూపు శివాలక్ష్మి కేసి విసురుతున్నాడు.

మా ఊరు జనానికి ప్రొద్దుటే చదన్నం తినే అం వాటు తప్ప ఇడ్లీలు తిని టీ తాగే వ్యసనం లేదయ్యా !”

“రోజుకి పాతిక రూపాయలు వ్యాపారం జరిగితే చాలింది. అంత జరుగుదని అనుకుంటున్నానంది.”

అంకయ్య మాటలు వింటున్నా బుచ్చిరెడ్డి చూపు లన్ని వర్షంలో తడుస్తున్న శివాలక్ష్మి మీదే వున్నాయి.

శివాలక్ష్మికి యెంతో వయసుండదు. యిరవై లోపు. దేహం రంగు చామన చాయ. కాస్త వెవకబడ్డ జాతేమో

శరీరం యింకా నల్లగా కన్పిస్తుంది చూపేవాడికి.

నుదుటికి ఆరిపోయిన సూర్యుడు లాంటి పెదకుం
కుమ బొట్టు. ముక్కుకి యిప్పుడే వెలిగిన చెంద్రుడి రంగు
బ్రేసరి. చెవులకినక్షత్రాలాంటి కమలాలు. దేహానికి అంటుకు
పోయిన జాకెట్టూ - ముతక లంగా ముతక కాని వోణీ
కాళ్ళకి పట్టాలూ... యిదీ శివాలక్ష్మికి దేవుడు దిదిన రూపు.

శివాలక్ష్మిని చూస్తూ “సరే పెట్టుకో” అనేకాడు
అంకయ్యతో.

ధర్మపెభులు అనేసి పొగిదేసి ఆ వరంలో కూతురుతో
సెజం వెళ్ళి పోబోతున్న అంకయ్యని “అగాగు—యీ
వరంలో యీ వూళ్ళో యెక్కడికెళ్తావ్... యీ రాత్రికి
మా అరుగుమీద తలదాచుకోండి” అన్నాడు ధర్మపెభువు
బుచ్చిరెడ్డి.

గదిలోపల వెచ్చగా మంచం మీద శాలువాలో మగ్గు
తున్నాడు బుచ్చిరెడ్డి.

గది బయట వరానికి తడుస్తున్న అరుగుఅంతా తడుస్తూ
చలికి వొణుకుతూ జాగరణ చేస్తున్నారు అంకయ్య అతని
కూతురు శివాలక్ష్మి.

బుచ్చిరెడ్డికి నిద్రరావడంలేదు అరుగుమీద ఆ పిల్లని
తనగదిలోకి తెచ్చుకుందామని వుంది.

అంకయ్యకి శివాలక్ష్మికి కూడా నిద్ర రావడం లేదు.
యీ మాయదారి వరం తొరగా తగ్గిపోతే సుబ్రహ్మణ్య కాసింత
కునుకు తియ్యచ్చు అని వుంది.

వరం కురుస్తూనే తెల్లవారి కూడా కురుస్తూనే తెల్ల
వారింది, తెల్లవారి కూడా కురుస్తూనేవుంది.

అంకయ్య టీ కొట్టుగుడి ముందు కుదుమట్టంగా వెలి
సింది.

రోజులు గడుస్తున్న కొద్దీ గుడికి వచ్చే భక్తుల

కన్నా అంకయ్య టీ బడ్డికొచ్చే పాసింజర్లే అధికం
అయ్యారు. అంకయ్య కూతురు సర్వ్ చేస్తుంటే కళ్ళింత
చేసుకుని చూస్తున్నారు జనం.

ప్రెసిడెంటూ అతని మిత్రతయం సాయంత్రపు
బిశాణా అరుగు మీదనుంచి అంకయ్య హోటల్లోకి
మార్చారు. ఆ కారణంగా అంకయ్య టీ కొట్టు రాత్రి పది
గంటల దాకా వుంటుంది.

యెప్పుడూ బెట నీటి బొట్టు నాలుక్కు రాచుకొనే
ప్రెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డి యిప్పుడు అంకయ్య హోటల్లో
శివాలక్ష్మి చేసిన బెల్లం టీపావు అర్థగంటకి వొకసారి చప్ప
రించడం మొదలెట్టాడు. శివాలక్ష్మి చేత నిప్పు తెప్పించుకుని
చుట్టముట్టిస్తూ ఆ పిల్ల నల్ల కళ్ళలో యేదో దొరికినట్టు
చూస్తుంటాడు.

ఆ పిల్ల కళ్ళు గాలికి అదే లేత ఆకుల్లా కొట్టు
కుంటాయ్.

అంకయ్యకి ప్రెసిడెంటు బాబు తమ కొట్టుకి రావడం
మహా భాగ్యంగా వుంటుంది. పరమ ఆనందపడి పోతాడు
ఆ ముసలివాడు.

ఆ రోజు గుడిలో దక్షిణలు బాగా రావడంతో
హుషారుగా బయలుదేరాడు శ్రీపతి.

వో చార్లీనార్ పెట్టికొన్నాడు. సారా కొట్లోకెళ్ళి
కడుపునిండా తాగేసి చిల్లర, కొట్టువాడి గళ్ళా పెట్టెలోకి
చిమ్మేలా కొట్టాడు.

పదిగంటల ప్రాంతంలో అంకయ్య టీ కొట్లోకి
తూలుతూ వచ్చిపడ్డాడు.

యింకా అక్కడేవున్న బుచ్చిరెడ్డి అతని మిత్రులూ
పూజారి రాకికి తుళ్ళిపడ్డారు.

ప్రెసిడెంటు కళ్ళెల్లోకి మత్తుగాచూశాడు శ్రీపతి.

క్షణం బెదిరింది ప్రెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డి దేహం.

శివాలక్ష్మి వచ్చింది “ఏం కావాలి పూజారిబాబూ?” అవడిగింది.

శివాలక్ష్మి కళ్ళలోకి చూశాడు శ్రీపతి. తాత్వికంగా నవ్వాడు శ్రీపతి.

“ఏదైనా కావాలి. కానీ యేదీదొరకదు. దాహానికంటు వుండదు.”

“ఏం కావాలి బాబూ?”

“ఏముందనిస్తావు?”

“కొటుకపేటమెందిగా టీయే వుందిబాబూ!”

“అంతేగో! పట్రా...పట్రా”

బుచ్చిరెడ్డి మిత్రులికి యీ పూజారిగాడి ప్రవర్తనకి చెరితింది. విస్ఫుటాక్కిన కోతుల్లా వాళ్లు లేవబోతుంటే బుచ్చిరెడ్డి వాళ్ళని కుదేస్తున్నాడు.

శివాలక్ష్మి టీ తెచ్చేలోపు భక్తున కక్కేశాడు శ్రీపతి.

వాసన ఆ హోటలు పాకంతా ప్రసారం జేతుంది, పాడువాసన.

ఆ పాడు వాసనని భరించలేక అక్కణ్ణుంచి వెళ్ళి పోయారు బుచ్చిరెడ్డి అతని మిత్రులు.

పూజారి శ్రీపతి కక్కినందుకు శివాలక్ష్మి విసుక్కోలేదు. నొచ్చుకోలేదు. రోజూ యీ పూజారి బాబుని గుళ్ళో చూస్తూనే వుంటుంది శివాలక్ష్మి. యీ బాబు చాలామంచిదే. యీ హోటలు పాకకి టీ కొచ్చిన చాలామంది కుత్రాళ్ళు తుంటరిగా ప్రవర్తిస్తారు ప్రెసిడెంటుబుచ్చిరెడ్డిలా చూస్తుంటారు, కానీ యీ బాబులా చూడడు.

యీ బాబుని శివాలక్ష్మి ప్రేమిస్తుందా? వుహలేదు. యీ బాబు యీ ప్రపంచంలో యే ఆడదాన్నీ ప్రేమించడని ఆ బాబు ప్రవర్తన ద్వారా ఋజువు అవుతూనేవుంది.

శివాలక్ష్మి మజ్జిగ తెచ్చి పూజారి బాబుకి పట్టించింది.

“శివాలక్ష్మి!”

“యేంబాబు?”

“నువ్వు చాల మంచిదానివి.” అని లేచి వెళ్ళి పోయడు శ్రీపతి.

“యెంత బరితెగించా వెధవ ... రేపే పదిమందిలోనూ పెద్దాం పెడనని పుక్రోషంగా అన్నాడు కరణం రామ్మర్రి. తక్కినవాళ్ళు ఎవరికి తోచిందో వాళ్ళు వాగుతున్నారు. బుచ్చిరెడ్డి యేమిమాట్లాడలేదు.

బుచ్చిరెడ్డి ఆలయం కోసం చూస్తూ ఉంది యెంతకీ రాక అపూటకీ పిడిపోయారు మిత్రులు.

బుచ్చి రెడ్డి ఇంటి దారి పట్టాడు.

యీ వెధవ తను కోరుకున్న ఆపిల్లని యేదో చేసేలా వున్నాడు. ఆ పిల్లని రేపే యేదో తెచ్చుకుని చెప్పమన్నది. అది చెప్పండి చెప్పక పోవడం యెవడిక్కావాలి... అది తన సొత్తు యెప్పుడైతే దాని బాబుకి యీ ఆలయం ముందు హోటలు పెట్టు కోవడానికి ఆమోదం తెల్పాడో అప్పుడే అది తన సొత్తయింది.

“రండి బాబు రండి” ప్రెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డి రావడంతో బల తుండు గుడతో తుడిచి అహ్వానించాడు అంకయ్య.

“అంకయ్య వచ్చేటప్పుడు చుట్టలు మర్చిపోయేచ్చాను యింటికెళ్ళి మా దాలమ్మనడిగి చుట్టల డబ్బా అడిగి పట్టు కొడు?” అని బలమీద కూర్చుని లోనికిచూశాడు బుచ్చిరెడ్డి.

“చిత్తం” అని వెళ్ళిపోయడు అంకయ్య.

అంకయ్య వెళ్ళాక “శివాలక్ష్మి” అని ప్రేమగా పిల్చాడు బుచ్చిరెడ్డి లోపల ఇడ్లీసప్పు రుబ్బుతున్న శివాలక్ష్మి చెయ్యి కడుకొచ్చి యేటిబాబు యేం కావాలి ? అనడిగింది.

“ముందు అరంటుగా వోటి వట్రా అన్నాడు దీమాగా
టీ తెచ్చింది శివాలక్ష్మి.”

“సరే రాత్రి విమ్మ ఆ శ్రీపతి గాడు యేదన్న
చేశాడా?” అడిగాడు

“లేదు” బాబు.”

“వాడెమన్నా చేస్తే చెప్పు తొక్క వోలిచేస్తాను వెధ
వని వాడు యెవర్ని యేమన్నా వూరుకుంటాను గాని
నిన్నంచే మాత్రం ఊరుకోలేను. ఆ” అని శివాలక్ష్మి
కళ్ళల్లోకి చూశాడు బుచ్చిరెడ్డి.

“ఆ బాబు నన్నెప్పుడూ యేమీ చెయ్యదు బాబూ?”
స్పష్టంగా అంది శివాలక్ష్మి. ఆమాటలో బుచ్చిరెడ్డికి యేదో
శకునం కన్పించింది, కొంపతీసి యిది అప్పుడే వోడి వలలో
పడిపోలేదుగదా !

“అది సరే...రేపు చింతల తోటకాడి కొస్తావా?”

“దేనికి బాబూ?”

“అక్కడ చెప్తాను. నీ కోసంవల్లిపూలు కూడా
తెస్తావు రేపురా”

శివాలక్ష్మికి అర్థమైంది “రానుబాబూ !” అంది
బుచ్చితంగా.

“పోనీ మా యింటికి రా వూరు మాటు మణిగాకా”

అసలు రానుబాబూ” అంది చాలా ధైర్యంగా.

శివాలక్ష్మి మాటలకి బుచ్చిరెడ్డి వొళ్లు చలించింది.
అడదానికి ఎంత ధైర్యం!

“రావూ ?”

“రాను”

“రాకుంటే చాలా గొడవవుద్ది... రేపురాత్రి బాగా
పొద్దోయాకా నీకోసం చూస్తుంటాను మా యింటి దగ్గర”
అని బాబు ఆశించకుండా వెళ్ళిపోయాడు బుచ్చిరెడ్డి.

బుచ్చిరెడ్డి వెళుతూ అన్నమాటలకి శివలక్ష్మి చాలా బెదిరిపోయింది. బాగా రాత్రయ్యాక శ్రీపతి కూర్చునే ఏటి వడ్డుకి పరుగెత్తింది.

వెన్నెల—

సిగరెట్లు కాలుస్తు ఏటి వీటిని చూస్తున్న శ్రీపతికి కాస్తదూరంలో “బాబూ!” అన్న కఠం వినిపించింది.

“యెవరూ?”

“నేను బాబూ శివలక్ష్మిని”

“నువ్వు రా రా”

వచ్చింది శివలక్ష్మి

“ఏమిటీ యీ వేళప్పుడొచ్చావు?”

“మీతో చాలా పనుంది బాబూ!”

“చెప్పు”

“ఆ ప్రెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డి బాబు నన్ను తన ఇంటికి రమ్మంటున్నాడు బాబు. నాకు ఇష్టంలేదు బాబూ. రేపు రాకుంటే చాలా గొడవ అవుతుంది అని వెళ్ళిపోయాడు బాబూ!”

శివలక్ష్మి చెప్పిన మాటలన్నీ వింటూ పూరిగా కాలిన సిగరెట్ యేటిలోకి విసిరి మరో సిగరెట్ తీసి అంటించి ఆలోచనలోపడ్డాడు శ్రీపతి.

చాలా పేపటికి అతనికో ఆలోచన వచ్చింది.

“సరే శివలక్ష్మి నువ్వెళ్ళు... యీ సారి మళ్ళీ రమ్మంటే రాను అని ఖచ్చితంగా అను.” అని చెప్పి పంపేశాడు.

వయసులో వుండగానే భార్య చనిపోయిన బుచ్చిరెడ్డి చాలానుంది ఆదాళ్ళని పాడుచేశాడు. పాదయిన వాళ్ళలో కొందరు తనకి తెచ్చు.

యే విషయమో చాలాసేపు ఆలోచిస్తువుండి
పోయాడు శ్రీపతి.

“యెంత పొగరే నీకు; నేను రమ్మంటే యెంతటి
మహారాణి ఐనా నే పిలిస్తే రావాల్సిందే నాకు తలొగ్గాల్సిందే.
అలాంటిది నువ్వు నీబోడి అదం యెంతటిదే నాముందు?”

బుచ్చిరెడ్డి మాటలక నిజంగా గజగజా వాణికి
పోయింది శివాలక్ష్మి.

“వూ... యీ రాత్రికి నీ కోసం కాసుకు కూచుం
టాను ” అని వెళ్ళి పోయాడు బుచ్చిరెడ్డి.

తను చెప్పిన ప్రకారం శివాలక్ష్మి రాలేదు.

బుచ్చిరెడ్డి గుండెల్లో అగ్ని సర్పం భుస్సుమంది.
ఆ అగ్ని కళ్ళల్లోంచి కూడా ప్రసారం జేతూంది.

లాభం లేదు వెంటనే బయల్దేరాలి. వాళ్ళ టీ బడిలో
అది ఆదమర్చి నిద్ర పోతుంటుంది. నోటిలో కండువా
కుక్కేసి గుట్టుగా దీన్ని చింతల తోటలోకి తీసుకెళ్ళిపోవాలి
యెండిన చింతాకుల నేలమీద, ఆ చీకట్లో దీన్ని కసిగా
పొర్లింపాలి. అనుకుని కసిగా లేచాడు బుచ్చిరెడ్డి.

ఆ రాత్రి నిశ్శబ్దంగా వున్న వూరి వీధిలో నడుస్తు
న్నాడు బుచ్చిరెడ్డి. రాజేశ్వరాలయం పక్క టీ బడి వేపు
అడుగులు వేస్తూ ముందుకి చూశాడు బుచ్చిరెడ్డి—

శ్రీపతి బుచ్చిరెడ్డికి యెదురొచ్చాడు.

“యెందాకానందీ ప్రేసిదెంటుగారూ?” కుశల ప్రశ్న
వేసినట్టు అడిగాడు శ్రీపతి.

“అలా... అలా యేటి వాడుకి.” నసుగుతూ
అన్నాడు బుచ్చిరెడ్డి.

“పద నేనూ వస్తాను సర్దాగా!” అని బుచ్చిరెడ్డితో

ముందుకి నడిచాడు శ్రీపతి.

“వీడి పెంచేమిటి మధ్య. విసుక్కున్నాడు బుచ్చి
రెడ్డి. వీడిపీడ యీవూరి నుంచి తొరగా విరగడైతే
బాగుండును అనుకున్నాడు బుచ్చిరెడ్డి.

యిదరూ వూరి చివరి ఏటిఒడుదాకా వచ్చారు.

“యిలా కూర్చుందాం” అన్నాడు శ్రీపతి.

బుచ్చిరెడ్డికి కూర్చొక తప్పలేదు.

“ఓను బుచ్చిరెడ్డి! నీ జ్ఞాపకాల రంధాన్ని వొక
యిరవైయ్యేళ్ళ వెనక్కి పరుగెత్తించు” అన్నాడు శ్రీపతి.

“యింత పొద్దుపోయెందుకూ?” అడిగాడు బుచ్చిరెడ్డి
“చెప్పాను”

“లేదు నాకు పనుంది వెళ్ళాలి”

“సరే యికాస్తా వినేసిపో” అనేసి ఆ కాస్తా చెప్ప
డం మొదలెట్టాడు శ్రీపతి.

“బుచ్చిరెడ్డి!...యిరవైయ్యేళ్ళ క్రితం నీకు మదన
పల్లిలో సురభి కంపెనీవాళ్ళు తారాశశాంకం నాటకం వేశారు
గుర్తుందా?” శ్రీపతి అడిగాడు.

వీడెవెవడబ్బా! యిరవైయ్యేళ్ళ క్రితం నా జీవితాను
భవాన్ని గురించి అడుగుతాడు? ఐనా యిరవైయ్యేళ్ళక్రితం
సంగతులు వీడికెలాతెల్పు ?

“ఆ తారాశశాంకం నాటకం వేసిన ట్రూపులో
జలంధర అనే ఆమె నీకు బాగాతెల్చుకదూ? ఆ జలంధరవి
ఆ నాటకం ట్రూపులో వేషాలు వెయ్యకుండా వాళ్ళ నుంచి
విడదీసి మదనపల్లిలో ఆమెకి అద్దెఇల్లుచూపి అందులో పెట్టి
పోషించావు కదూ?”

వొక్కసారి బుచ్చిరెడ్డి గుండెల్లో గూడ్సు రైళ్ళు
పరుగెత్తాయ్.

“ఇ...ఇదంతా...ఇదంతా నీకెలా తెల్పు శ్రీపతి?”

“యింకా చాలా తెల్పు ఆగుఅ జలంధర
వొక కూతుర్ని కన్నాక ఆమె ఆరోగ్యం చెడిందని ఆమె
అందం పోయిందని ఆమెని మోసంచేసి పారిపోయావు
కదూ ?...కదూ ??”

బుచ్చిరెడ్డి ముఖమంతా చెమట ధారలుగా కలుతుంది.

“యిది...యిది నీ... నీకెలా తెల్పు శ్రీపతి?” నీకు

“యింకా చాలా తెల్పు... ఆగు ఆ తర్వాత
జలంధర ఏమయిందో తెలియదు ఔను కదూ?”

“ఔ ..ను”

“సరే... ఆ తర్వాత కథ యిప్పుడు నేను చెపుతాను
ఆ జలంధర నిన్న మొన్నటి వరకూ బ్రతికేవుంది, ఆమె
కూతురిని ఆ నాటకం ట్రూపులో డోలక్ వాయించేవాడికిచ్చి
తను చచ్చిపోయింది”

“ఏమిటి ?”

“ఔనూ... ఆ డోలక్ వాయించిన వాడే టీ బిడ్డి
అంకయ్య. ఆ శివాలక్ష్మి నీ కూతురే.”

అంతే... వొక్కసారిగా బుచ్చిరెడ్డి గుండెల్లో గాఢ
మేడ భక్తున కూలిపోయింది, బుచ్చిరెడ్డి మూడుసార్లు
వొంకరగా తిరిగిపోయాడు.

“ని... నిజవా ? ”

కావాలంటే ఆరాలు తియ్యి... యిక మాట్లాడకు
అర్జంటు పనులందన్నావ్గా వెళ్లి చూసుకో...పో.”

బుచ్చిరెడ్డి దేహం భూమ్మీదున్న పాతాళంలోకి దిగబడి
పోతున్నట్టుంది. ఔనూ ఇదంతా యీ శ్రీపతిగాడు ఎక్కడ
సేకరించాడు? వాడు దేవాంతకుడు. వాడిలా యీ వూరిలో
వుంచితే కొద్దిరోజుల్లో యీ వూర్ని కబళించేస్తాడు. కాబట్టి
వెంటనే వాడిని యీ వూర్నించి తరిమేయ్యాలి.

“మా మేనల్లుడు గంగాధరం ఎల్లండి వస్తున్నట్టు
రాశాడు,” రాజేశ్వర్రావు మేస్తాడితో అన్నాడు బుచ్చిరెడ్డి.

“అలాగా : పోనే ... తొరగా పెళ్ళి చేసెయ్యండి
యీ యింట్లో కాస్త సందడిగా వుంటుంది.”

“ఏం సందడయ్యా బాబూ! యీ శకినం గాడ్ని
ముందు వూళ్ళోంచి తరిమేస్తే నా మనసులో కావాల్సినంత
సందడి.”

“సమయం వసుంది కంగారాదు.”

“యీలోపు వాడు మనల్ని కబళించేస్తాడని భయంగా
వుంది.”

“నాక్కూడా.”

“ఓనూ... యీ గుడికి గంట కాస్త పెద్దది పెట్టిం
చాలని మనం యేనాటినుంచో అనుకుంటున్నాం. కాబట్టి
త్వరలోనే ఈ చుట్టప్రక్కల వూళ్ళన్నీ పెద్దగా ప్రచారం
చేయిద్దాం. యీగుడికి పెద్ద గంట పెట్టిస్తున్నాం కాబ
చందాబివ్వండని. చందాబి పోగడాక ఆ కంచుగంట
అరవల్లి స్వాములవార్ని పిలిపించి వారిచేత కట్టించి
ప్రమోగింపజేద్దాం. ఆస్వాములవారికే మన గుడి పూజారి
చెడుప్రపర్తనే గురించి విన్నవించుదాం. ఆ స్వాములవారే
వీడిని బహిష్కరించి వెంటనే మరో పూజారిని విర
యిస్తారు, యెలావుంది యీ ఆలోచన?” అన్నాడు కరణం
రామ్మూర్తి పంతులు.

రామ్మూర్తి ఆలోచనకి అంతా ఎగిరి గంతేసినంత
ఆనంద పడారు.

“సరే” అంటే ‘సరే’ అనుకున్నారు అంతా.

బాగా చీకటి పడింది.

రెండు ఫర్లాంగుల దూరంలో, కురపల కోటబస్సులో
అప్పుడే దిగిన గంగాధరం ఎయిర్ ఇండియాబాగ్ భుజాన్ని

తగిలించుకుని, సూట్ కేసు చేత్తోపట్టుకుని వూళ్ళోకి వస్తున్నాడు.

ఏటిగట్టు దగర కూర్చుని సిగరెట్లు కాలుస్తున్న శ్రీపతినిచూశాడు గంగాధరం. శ్రీపతి నెరగడు గంగాధరం. అతనికి దగరగా వెళ్ళి "అగిపెట్టిస్తారా?" అన్నాడు.

జేబులోంచి "అగిపెట్టె" తీసిచ్చాడు శ్రీపతి.

గంగాధరం సూట్ కేసు. ఎయిర్ ఇండియాబాగూ ఏటి ఒడ్డు పచ్చికపై న కుదేసి కూర్చుని సిగరెట్ అంటించుకుని "నా పేరు గంగాధరం అంటారు. నేను యీవూరి ప్రెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డికి మేనల్లుడ్ని." అన్నాడు.

ఆ మాటలని గిరుక్కున ఇటు తిరిగిన శ్రీపతి "అలాగా! నా పేరు శ్రీపతి... నా గురించి నేను చెప్పుకోవడం అనవసరం... వూళ్ళోకి వెళుతున్నారుగా మీకే తెలుస్తుంది." అన్నాడు.

శ్రీపతి మాటలకి గంగాధరం ఊణం నవ్వి, "జనం నోరు భూగోళం కంటే పెద్దది. వాళ్ళేదో వాగుతారు. మీ గురించి మీరేచెప్పండి. అదే నేను నమ్ముతాను." అన్నాడు.

గంగాధరం బుచ్చిరెడ్డిలాంటివాడు కాదనీ అభ్యుదయ భావాలు కలవాడే అనిపావుగంట సంభాషణలో ధృవపడింది శ్రీపతికి.

"మీ మామయ్య ఆస్తికి మీరే కదూ వారసులు?" అడిగాడు శ్రీపతి.

"ఔను."

"మీ ఆస్తికి తగ్గ అమ్మాయిని మీరు పెళ్ళి చేసుకుంటారు గదూ ?

"అలా యెలా అనుకుంటున్నారు ?

"యెలా అనుకోవాలో చెప్పండి."

"చెప్పేదేమీ లేదు... కాని నాదంటూ కొన్ని స్వతంత్ర

భావాలున్నాయి నాకు. అన్నట్టు మీరు తెలుగు పత్రికలు
రెగ్యులర్ గా ఫాలో ఔతుంటారా?" అడిగాడు గంగాధరం.

"లేదు ... తెలుగుకథా ... తెలుగు సిన్నా చూసి
చాన్నాళ్ళయింది. జవాబిచ్చాడు శ్రీపతి.

"నేను వో చిన్న సైజు రచయితని. రేపు నా కథలు
పడ పత్రికలు మీ కిస్తాను చదవండి. యీ ప్యూబ్లిష్టి మీదా
మగ్గిపోయే జనం మీదా నాకు విపరీతమైన కోపం. కులాం
తర వివాహాల్ని నేను ప్రోత్సహిస్తాను. "ప్రీలో సొసైటీ"
అని ఆ మధ్య వొక కథ రాశాను.

గంగాధరం మాటల్ని వింటుంటే శ్రీపతికి కాస్త
ఉత్సాహం కలుగుతోంది. వూహిరి సుఖంగా విడుస్తున్నాడు.

"రేపు మీరు నన్ను కలుస్తారా?" అని అడిగాడు.
శ్రీపతి.

"తప్పకుండా ... యిక్కడ కలుద్దాం ... సరే
ఇప్పుడు నా పెట్టోంచి నా కథలు పడ పత్రికలు తీసిస్తాను.
యీ నెట్ కి చదవండి. రేపు మనం మాట్లాడుకోవడానికి
మంచి మేటర్ దొరుకుతుంది. నా సిద్ధాంతాలు కూడా అర్థ
మవుతాయ్." అనేసి సూట్ కేసు తీసి వోపది పత్రికల కట్టి
తీసి శ్రీపతి కిస్తూ "మీరు చదివాక నాకు రిటన్ చెయ్యాలి.
యివి స్పెసిమన్ కాపీస్" అన్నాడు గంగాధరం.

"అలాగే... అలాగే."

కాస్పేపు మాట్లాడి వెళ్ళిపోయాడు గంగాధరం.

శ్రీపతి మౌనంగా అలోచిస్తూ వుండిపోయాడు.

"శివాలక్ష్మి !"

"యేం బాబూ ?"

"బుచ్చిరెడ్డి మళ్ళా నీ దగ్గర కొచ్చాడా ?"

"రారేదు బాబు. సాయంత్రం వేళప్పుడు మా టి

కొట్టుకీ కూడా రావడం లేదు బాబూ!”

“మంచిది.... సరే.... బుచ్చిరెడ్డి యిక నీదగ్గరకి రాడు. వచ్చి నిన్నడిగితే నే చెప్పిన మాటలే జవాబులు చెప్పు. మీ అయ్యకి కూడా చెప్పు.”

“అలాగే బాబూ!.... సరే కానీ బాబూ!.... జలంధర ఎవరు బాబూ!”

“బుచ్చిరెడ్డికి వుంపుడుగ తి. నేను మదనపల్లిలో చదివే రోజులో నాకు పరిచయం.”

“మీకూ చాలా తెల్సు బాబూ!”

“హూః మనిషికి యీ ప్రపంచంలో యేదీ తెలియకుండా వుండటమే మెరుగేమో? తెలిస్తే చాలా ఇరుగ్గా వుంటుంది శివాలక్ష్మీ !

..... సరే నేవెళ్తాను పనుంది.

గంగాధరం రాసిన కథలన్నీ చదివిన శ్రీపతికి అతనిమీద చాలా గౌరవ మర్యాద లేర్పడ్డాయి.

యేటి గట్టున రోజూ గంగాధరం శ్రీపతి కల్సుకుంటున్నారు. చాలా చాలా మాట్లాడుకుంటున్నారు.

ఆ రోజు రాత్రి శ్రీపతి గంగాధరంతో వో ముఖ్యమైన విషయార్థం చర్చిద్దామని అతని కోసం చూస్తున్నాడు.

కాస్పేపటికి గంగాధరం వచ్చాడు.

ఇదరూ సిగరెట్లు వెలిగించారు.

“యిక చెప్పండి.... ఏమిటా ముఖ్యమైన విషయం” అన్నాడు గంగాధరం.

“మీ “అహల్యమోక్షం” కథ మీకు గుర్తుందికదూ” శ్రీపతి అడిగాడు.

గంగాధరం నవ్వేసి “నా కథ నాకెందుకు గుర్తుం దదూ?” అన్నాడు.

“సరే...మీరు యివ్వాలి దేశంలో రాయడం కోసం...
పేరుకోసం డబ్బులు కోసం రాసే రచయిత కాదని నేను
అనుకుంటున్నాను. మీ కథలో గుడిదైన అహల్యని వో
జమీందారీ యువకుడు పెళ్ళి చేసుకుంటాడు.”

“ఓను...అహల్యలాంటి హతభాగ్యురాలు అస్తిలో
వుంటే యెవరైనా సరే ఆదుకోవాల్సిందే. నేను సైతం...
మీరు సైతం” అన్నాడు గంగాధరం.

“నైన్...యీ వూళ్లో అహల్యలా తుపాను శాటికి
వూగిపోతున్నా వో పుచ్చువుంది...అమెని మీరు పెళ్ళి
చేసుకుంటారా?” శ్రీపతిడిగాడు.

“యెవరామె ?”

“వివరాలు తర్వాత చెప్తాను” అమె చాలా అంద
గతై... అదది చిక్కుల్లో పడ్తుందంటే అమె అందమే
కారణం అంటున్నట్టు యీమెక్కూడా అదే... అదే
కారణం”

“సరే...వెంటనే అమెని నాకుపరిచయంచెయ్యండి”

“అలాక్కాదు...వెంటనే పెళ్ళి జరిగిపోవాలి”

“ఏమిటీ ?”

“ఓను...అమెని పెళ్ళాడేముందు మీకు నామాటం
మీద చాలా కాన్సిడెన్స్ కావాలి. అది వుంటే నే చెప్పి
నట్టు చెయ్యండి లేకుంటే మీ కథలు మీరు రాసుకోండి”

శ్రీపతి మాటల్ని వింటూ ఆలోచిస్తూ వుండి
పోయాడు గంగాధరం.

“నేను ఏమాటా ఏపనీ యెన్నోరోజులు ఆలోచిస్తేనే
అమెనిలో పెట్టాను. ఈ మధ్య తరచూ, నా ఆశయాలు
మీరు వల్లిస్తుంటే నాకు చాలా ఆనందం వుత్సాహం కలి
గాయ్. రెండు రోజులుగా ఆలోచించాను. యీ సాయం
త్రమే యీ నిర్ణయానికొచ్చాను. మీరు చెప్పిన క్వాలిటీస్

అన్నీ ఆమెలో వున్నాయ్. ఆమె మిమ్మల్ని జీవితాంతం
 అర్థం చేసుకు బ్రతుకుతుంది. ఆమెకి మీరు స్వేచ్ఛ
 యివ్వచ్చు. తీసుకోవచ్చు. మీడియా ఆపులుగా చాలా హాయిగా
 బ్రతికెయ్యవచ్చు. ఆ హామీ నేను యిస్తాను నా మీద
 నమ్మకం పుంచే నాతోరండి... వెంటనే మీకు వెళ్ళి చేస్తాను"
 శ్రీపతి మాటల్ని విని తటాల్న లేచాడు
 గంగాధరం.

"నడవండి" అన్నాడు గంగాధరం.

"యెక్కడికి?"

"మీరు చెప్పిన చోటికి"

"మీరు ఆలోచించండి"

"మిమ్మల్ని నమ్ముతున్నాను. మీ ఆలోచనలే నా
 ఆశయాలు నడవండి"

"అలాక్కాదు ముందుమీరు..."

"అబ్బరేదు... నడవండి... యింతగా మీరు ప్రేరే
 పిస్తున్నారంటే ఆ వెనక యేదోవుందని గమనిస్తున్నాను.
 మీమ్మల్ని పూర్తిగా నమ్ముతున్నాను."

"సరే" అనిలేచి గంగాధరం భుజంమీద చెయ్యి
 వేశాడు.

యిద్దరూ సిగరెట్లు కాలుస్తూ కొంతదూరం నడిచాక-

"మిష్టర్ గంగాధరం!... మీరు యిక్కడ వెయిట్
 చెయ్యండి పావు గంటలో స్నానంచేసి పంచకట్టుకుని గుడి
 తాళాలు తీసుకుని వస్తాను" అని గంగాధరాన్ని ఆ తూము
 కాలువ దగ్గర కూర్చోబెట్టి యింటివేపెళ్ళాడు శ్రీపతి.

అర్థ గంటలో యిద్దరూ గుడికొచ్చారు.

గుడి మండపంమీద గంగాధరాన్ని కూర్చోబెట్టి
 అంకయ్య టీ బిడివేపు నడిచాడు శ్రీపతి.

"శివాలక్ష్మీ!... శివాలక్ష్మీ!"

“యెవరూ?”

“నేనూ”

“మీరాబాబూ?...యేమిటీవేళప్పుడొచ్చారు?”

“చెప్పాను ముందుకా స ముఖం కడుక్కుని బట్టలు మార్చుకుని గుడిదగరకిరా” అన్నాడు శ్రీపతి.

యెందుకు బాబూ? అని అడగలేదు శివాలక్ష్మి యీ వేళప్పుడేమిటీ యిలా పిలుస్తున్నాడు? అనుకోలేదు శివాలక్ష్మి దూరంగా గురకపెట్టి నిద్రపోతున్న వాళ్ళనాన్నని నిద్ర కూడా లేపకుండా ముఖం కడుక్కుని తెల్లచీర కట్టుకుని గుడిలో కొచ్చింది శివాలక్ష్మి

అప్పటికే పూజారి దుస్తుల్లో వున్న శ్రీపతి పెళ్ళికి కావల్సిన సరంజామా అంతా సర్దుతున్నాడు.

లుంగీతో వున్న గంగాధరాన్నీ పూజారి బాబు సర దాల్చీ చూసిన శివాలక్ష్మికి ఏమీ అర్థం కాలేదు. కానీ ఏదో అర్థంబంది లీలగా.

కాస్సేపయ్యాక శివాలక్ష్మికి గంగాధరం చేత మంగళ సూత్రం కట్టించి మంత్రాలు చదివాడు మెల్లగా.

పెళ్ళయిపోయింది.

కొత్త దంపతులిద్దర్నీ తీసుకుని బుచ్చిరెడ్డి యింటి వేపు తీసుకొచ్చాడు శ్రీపతి.

క్రింది మెట్లమీద కొత్త దంపతులున్నారు.

గుమ్మం మెట్లెక్కి తలుపు కొట్టాడు శ్రీపతి.

“యెవరూ?” లోపల్నుంచి బద్దకంగా బుచ్చిరెడ్డి,

కాస్సేపటికి బుచ్చిరెడ్డి ఇంటితలుపులు తెరుచు కున్నాయ్. బుచ్చిరెడ్డి చేతిలో వున్న హారికెన్ లాంతరు కాంతి ప్రసారం ద్వారా పూజారి దుస్తుల్లో వున్న శ్రీపతి నవ్వుతూ కనిపించాడు.

“ఏమిటీవేళప్పుడొచ్చావ్?” విసుగ్గా అన్నాడు బుచ్చిరెడ్డి

వేపా

“అవసరం బాధ్యత అలాంటివి... తప్పుతుందా?”
అని “రా గంగాధరం రాఅమ్మా” నన్నగారికి నమస్కరించు”
అన్నాడు శ్రీపతి.

కొత్త దంపతుల్ని చూసిన బుచ్చిరెడ్డి చేతిలో
లాంతరు జారిపోవల్సిందే. ఆ లాంతరు లాగే తన గుండె
కూడా జారిపోవల్సిందే కానీ రెండూ జరగలేదు. కానీ జరిగి
నట్టు కన్పిస్తుంది బుచ్చిరెడ్డి ముఖంలో.

కొత్త దంపతులు బుచ్చిరెడ్డిపాదాలకి నమస్కరిస్తుంటే
“ఏమిటీ?” అన్నట్టు చూశాడు. పూపిరాడటం లేదు.
నోటమాట పెగలటం లేదు.

“యీ గుడికి పూజారి నయ్యాక నేను చేసిన మొట్ట
మొదటి పెళ్ళి” అని బుచ్చిరెడ్డికేసి చూసి నవ్వాడు శ్రీపతి.

శ్రీపతి వాళ్ళిద్దరికీ పెళ్ళి చేసిట్టుగాకుండా ప్రెసిడెంటు
బుచ్చిరెడ్డిగారే టీ బిడ్డి లేబరు వాడి కూతురుకి యిచ్చి ధన
మున్న తన మేనల్లుడిచ్చి అదర్భ వివాహం చేశారని
పూరంతా పొక్కింది.

బుచ్చిరెడ్డి దొంగకి తేలుకుట్టికట్టు వూరుకున్నాడు.
జనం పొగడుతూ గొప్పగా క్లాఫిస్తుంటే వాళ్ళ
మాటలకి లొంగిపోయాడు.

శ్రీపతి సలహా ప్రకారం కొత్త దంపతులుకొన్నాళ్ళ
పాటు ఆ వూరి నుంచి మరో చోటికి వెళ్ళిపోయారు.

16

ఆ దెబ్బతో ఊళ్ళో మరింత పేరు ప్రఖ్యాత
లోచ్చాయి ప్రెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డికి. తెగపొగదేస్తున్నారు.
జనం మరో విషయమైతే పొగడ్తలకి పరమ అనంద

భరితుడై గుండాగిపోయి చచ్చిపోనేమో : కానీ, జరిగిందేమిటి ?

లేదు యీ శ్రీపతిగాణ్ణి తరమాలంటే కరణం రామమూర్తి పంతులు చెప్పింది ఒక్కటే సన్మార్గం. ఆ పనిచేస్తే తన కీర్తికి హదుండదు. గొప్పగావున్న యీ శ్రీపతి వెధవ పతారేకుండా పారిపోతాడు.

అలా ఆలోచనా స్రవంతి సాగుతుండగా బుచ్చిరెడ్డి ముగ్గురు మిత్రులు వచ్చారు.

17

ఊళ్లోనూ చుట్టుపక్కల ఊళ్ళలోనూ చాటింపులు వేయించారు.

దుర్గంలో కేదారేశ్వరుడి ఆలయానికి పెద్ద కంచు గంట పెట్టిమీసటూ దాన్ని శ్రీ శ్రీ శ్రీ ఆరవల్లి సత్యానంద స్వామిలవారు ఆవిష్కరిస్తారనీ కాబట్టి అంతా తమకి తోచింది చందాగా యివ్వాలిందనీ వేసిన ఆ చాటింపుకి విరాళాలు అధికంగా వస్తున్నాయ్.

దబ్బుని బుచ్చిరెడ్డి అతని ముగ్గురు మిత్రులూ బాగానే మూట గడుతున్నారు.

ఆరరు చేసిన కంచుగంట వచ్చింది.

అది చాలా పెద్దది. దీర రోగి దేహం అంత పెద్దది. కదిలిస్తేనేగాని కథ చెప్పేకోలేవి దొర్చాగ్యుడి కొంపలా పెద్ద శబ్దాల్ని తనలో దాచుకున్నట్టుంది దాని ఆకృతి.

18

ఆరవల్లి సత్యానంద స్వామిల వారు తమ భక్త కోటితో దుర్గం పూజోకి అడుగుపెట్టారు.

అయన భావాన్ని హంగామానీ చూసి వూరి జనం
ఖిన్నులయ్యారు.

అయన ఏవూర్లో మఠం వేస్తే ఆ వూర్లో అయన
తాలూకు జనం దాదాపు వంద మంది దాకా అయిన్తో తరలి
వస్తాడు.

ఒక పోస్టాఫీసు ఒక బ్యాంకు-ఒక ఆఫీసు అయ
నతో పాటే వస్తుంది. అయనకి సెక్రెటరీలున్నారు.

స్వాముల వారిది చాలా చిన్న వయసు పొడవాటి
లాత్తి వేసుకుంటారు. దానిపై ఫారిన్ సెంటీస్
ప్రే చేస్తారు, అయన యెక్కిడికెక్కె అక్కడికి కూర్చో
దానికి తరేదైన సింహాసనం తరలి వస్తుంది.

అయన మహిమలు చాలా చాలా

అయన చమురులేకుండా గాలిలో దీపం వెలిగిస్తారు.
చవిటి నేలలో ఒక దీపాన్నే సృష్టిస్తారు. గాలిలో చెయ్యి
తిప్పి మంగళ సూత్రాలు తీస్తారు. నీటిమీదా - గాలిలోనూ
నడుస్తారు.

ప్రపంచంలో యే క్షణం యేం జరుగుతున్నదీ
అయన దివ్య దృష్టి ద్వారా మత్తిష్కంలో దృశ్యీకరించ
బడుతుందట.

యన్ని తెలుసున్న స్వాముల వారు రేడియో పెట్టు
కుని వింటారు.

స్వాముల వారు రేడియో విన్దం యెందుకూ?" అని
యే నా స్తికుడైనా ప్రశ్నిస్తే.

"వార్తలు వినడానికి" అని జవాబిస్తారు అయన
భక్తశృంగవులు.

"అవతార పురుషుడైన అయన వార్తలు వినటం
యేమిటయ్యా మతిలేక?" అని ప్రశ్నిస్తే యేం జవాబు
చెప్తారో భక్త శృంగవులు?

అన్నట్టు స్వాములవారు ఇంగ్లీషు-హిందీ-సంస్కృత భాషల్లో భాష్యం చెప్పగలరు. అలా చెప్పే ఎడ్యుకేటెడ్ పీపుల్ ని బాగా ఎట్రాక్ట్ చేస్తున్నారు.

ఆయన భక్తుల్లో చాలామంది చదువుకున్న వాళ్ళున్నారు. భర్తలు విడిచిపెట్టిన భార్యలూ-భార్యలు విడిచిపెట్టిన భర్తలూ వున్నారు. పెళ్ళికాని యువతీ యువకులూ పెళ్ళయ్యి భర్తలూ-భార్యలూ పోయిన విధవలున్నాడు.

అదో ప్రపంచం.

బంధుబలగం దురం ఎలిమెంటరీ స్కూలు బిలింగ్ లోనూ, ప్రెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డి యింటిలోనూ దిగాడు. స్వాముల వారికి మాత్రం పూరిచివర ఒక కామందు యింట్లో భోజనం చేయించి యిచ్చారు. స్వామిజీ వున్నంత కాలం ఆ యింటి పరిసరాల్లో ఆయన భక్త పుంగవులు తప్ప యింకెవరూ మసల కూడదని స్వామి వారి హుక్మం.

19

ఆ వెన్నెల తెల్లగా వెన్నెల్లావుంది. ఆ గారి విషాద కన్య వేడిచచ్చిన నిట్టూర్పులాగుంది. ఆ నక్షత్రాలనిర్భార అద్దం తుంపుల్లాగా - చంద్రుడు వెండి కుండలాగా వున్నాడు

శ్రీపతి, శ్రీపతిలానే వున్నాడు.

అతని ప్రదేశం అతని ఆలోచన అలాగే వున్నాయ్. జరగని మైలురాయిలా అణిగి వున్నాయ్.

యెల్లాండి వుదయం గుడి కంచుగంట ఆవిష్కరిస్తారు.

అదే వుదయం తనని బహిష్కరిస్తారు.

తనకి తెల్పు. యివన్నీ తనకి తెల్పు.

మరి తనకి భవిష్యత్తేమిటి?

దేవుడు నిరయించిన ఆయుషుతో యీ బరువాటి
దేహంతో భూమ్మీద బ్రతికేదెలా?

దండకారణ్యానికి పోయి ఆ జంతువుల్లో జంతువుగా
యీ ఆవాదనలూ యీ రాగద్వేషాలూ విడిచి అరుణోద
యాల్ని - అసుర సంధ్యల్ని చూడకుండా బ్రతకడమే అదే
శరణ్యం. అరణ్యమే శరణ్యం, అప్పుడే హాయి.

ఆలోచిస్తున్న శ్రీపతికి దగ్గర్లో యేదో గాజుల
చప్పుళ్ళు వినిపించాయ్. ఎవరూ యీ వేళప్పుడొస్తుంది.
సందేహం వొచ్చినా తలతిప్పి చూడలేదు.

చప్పుళ్ళు మరింత దగ్గరయ్యాయ్.

తను యెవరూ? అని అందామనుకుంటుండ గానే—

“యెవరూ యిక్కడ?” అనేప్రశ్న అది శ్రీగొంతు.

తం ఇటుతిప్పి చూశాడు.

తెల్లచీరలో వో శ్రీ రూపం.

దెయ్యవా?

కాదు.

ఆ శ్రీ తన పక్కన కాస్త దూరంగా నిశ్శబ్దంగా
చతికిల బడింది.

ఆ వెన్నెల జిలుగు వెలుగుల్లో ఆ శ్రీ నిచూశాడు—

సిండ్ బాద్ కదలో యువరాణీలా వుందామె.

ముక్కు - నోహా - పెదాల చిగుళ్ళు - కంటె నలు
పులూ - చెంపల చక్కదనాలూ అన్నీ బావున్నాయ్. అంద
గత్తె కుండాల్సిన లక్షణాలన్నీ వున్నాయామెలో.

యింతకీ యెవరామె?

“నా పేరు నళిని. స్వాములవారి భక్తురాలిని.”
సన్నటి గొంతుతో చిగురాకుల్లోంచి పలికినట్టు వుచ్చ
రించిందామె.

ఆమె అలా చెప్పడంతోనే తల అటు తిప్పుకున్న

తను గిరుక్కున యిటు తిప్పి—

“అలాగా..... ! ! !” అన్నాడు.

అమె, మౌనంగా ప్రకృతిని చూస్తోంది.

“యీ సమయంలో మీరిలా వచ్చారేమిటి?”

“మరేం చెయ్యాలి?”

“భక్తులుగదా ! యే ప్రార్థనలో పాదసేవలో వుంటాయి గదా?” అన్నాడు.

అమె నవ్విందా ప్రశ్నకి. ఆ నవ్వు సాదాగాలేదు. ఆ నవ్వు ఏదో వింతబావాన్ని వ్యక్తపరిచే నవ్వు. ఆ నవ్వు యేదో వేదాంతాన్ని విపులీకరించేనవ్వు.

“స్వాముల వారి దగ్గరకి నేను భక్తోసం— ముక్తి కోసం రాలేదు అందామె.

“మరి ?”

“శాంతి కోసం..... సాంత్యన చాలా అవసరం. మార్పియాకోసం దానికి బావిస ఐనవాడు తిరిగినట్టు శాంతి కోసం ప్రపంచమంతా తిరుగుతున్నాను.” అందామె.

“మీరు దేవుణ్ణి నమ్మరా?” అడిగాడు.

“నమ్మను..... శాంతిలోనే అన్ని వున్నాయని పెద్ద నమ్మకం. కానీ యీ ప్రపంచంలో యెక్కడా— శాంతి లేదు. యీ ప్రపంచంలో వికాలమైన చోటు యెక్కడుంటుందో శాంతి అక్కడుంటుందనీ యింకో నమ్మకం—”

“మీ కెక్కడైనా శాంతి లభిస్తే చిన్న కారు రాయండి నేనూ వచ్చేస్తాను మీదగ్గరకి.” అత్రంగా అన్నాడు.

అమె శ్రీపతి కేసి చూసింది.

శ్రీపతి అమె కేసి చూశాడు.

వాళ్ళిద్దరి కళ్ళలో శాంతికోసం అన్వేషణ స్పృహ స్పష్టంగా కన్పిస్తుంది.

“మరి యీ స్వాముల వారిదగ్గర దొరికిందా శాంతి?”

అడిగాడు శ్రీపతి

“లేదు యిదో కుట్ర”

“మరి ఆ కుట్రలో యెందుకు యిరుక్కున్నారు?”

“ప్రతి కర్మకీ కొంత గతం వుంటుంది, నాగతం చాల పెదది.”

మీమ్మల్ని కూస్తుంటే బ్రతుకులో చాలా గాయ పడట్లు అనిపిస్తున్నారు.” అన్నాడు శ్రీపతి.

అమె నవ్వింది.

“అసలు యీ ప్రపంచంలో విశాలాన్ని తగించి ఇరుకు చేస్తున్నది యీ స్వాములవారూ - నమ్మకాలూ - మతభేదాలూ - ఈర్ష్యా - కసీ యిదే కారణమేమో!” అన్నాడు.

“నిజం” అంది నళిని.

“పూర్వాశ్రమంలో మీరేం చేశారు?” అడిగాడు శ్రీపతి.

“అదో పెద్దకథ చెప్పితే తరగదు తరిగేలా చెప్పటం నాకు రాదు.” అంది నళిని.

“మీకు ఓపికుంటే చెప్పండి యెంత రాత్రయినా వింటాను. యీ పూర్వాశ్రమం నుంచీ యిలా జాగరణలు చెయ్యడానికి బాగా అలవాటుపడ్డాను” అని ముందుకు జరిగాడు శ్రీపతి.

“యీ పూర్వాశ్రమం ఎక్కడుండేవారు?” అంది నళిని.

“మద్రాసులో పూర్వీకాడక చచ్చి యిక్కడ యింక్లా జన్మెత్తాను”

“మద్రాసులో యేం చేసేవారు?”

“కల్యాణంలో కల్యాణంచూస్తూ బ్రతుకుతూ వచ్చాను”

“మనిషెప్పుడూ బాధల్లోంచి దరిద్రంలోంచి వేదాం

తములోకి వెళ్ళతాడు ఔనా ?" అడిగింది వళిని.

"మీ గత అనుభవాలో దర్శిదపు సంఘటన లెక్కువ యేమిటి ?" అన్నాడు శ్రీపతి.

"లేదు ... గతంలో నేను చాలా డబ్బున్న దాన్ని"

"యిప్పుడు ?

"అన్నీ వున్నాయ్. యేమీ లేవు."

"గమతుగా వుంది."

"మనిషే గమ్మత్తు."

"ఔను ... అదృశ్యే మీరెవరూ ... యెందు కొచ్చా రిలా ... యెక్కడయినా చితుగా వోడిపోయారా ?"

"యేమో నాకు తెలీదు నా కథ వింటే మీకు తెలుస్తుంది."

"చెప్పండి."

"మీకు తిరువూరు తెల్సా? ఆ వూరు మా వూరే."

ఆ వూళ్లో డబ్బున్న చాలా కుటుంబాల్లో మాది మొట్టమొదటిది.

నలురు అన్నల్ని ఆఖరిగా నన్నూ కనీ మా అమ్మ స్వర్గం వెళ్ళింది. మా నాన్నగారు యీ లోకంలో వుండే స్వర్గాన్ని అనుభవిస్తున్నారు.

ఆ రోజుల్లో నాకు ఊహ తెల్పేదికాదు. చాలా చిన్న దాన్ని. పట్ట పరికిణీలూ చిన్ని చిన్ని జాకెటూ కట్టుకునే దాన్ని. నా దేహాంసిండా రకరకాల నగలుండేవి. శరీరానికి అద్దిన గంధం పొడరూ, కళ్ళకి దిద్దిన కర్పూరపు కటుకా యివన్నీ ఆ వయసులో ఆ తనంలో నాకు చాలా యిబ్బంది పెట్టేవి. వొళ్ళంతా బరువు.

మా నాన్నా అన్నలూ హోదా దర్జా అనేవారు.

ఈ హోదా దర్జా లేకుండా వుంటే వొంటికి వొక్క మాయపోగుకూడా అంటదేమో ! అలా ఏ అచ్చాదనా

లేకుంటే బాగుండును అప్పించేది నాకు.

రాను రాను నా దేహం యెదగసాగింది.

వాంటో పొంగే సొంపులతోపాటు యేదో నాకు
తెలీనీ నేనెరగినీ విద్యుత్తు ప్రవహించేది.

“అది వయసన్నారు.”

కామోసు అనుకున్నాను.

నా అధరాలు వగడాల్లా - నా చెంపలు గులాబు
ల్లాగా - నా కేశాలు తిమరంలాగా - నా గుండ్రటి
రోమ్ముల మధ్య లోయల్లాగా ... యిలా నా దేహం అంతా
వింతగా సొంపుగా యెదుగుతున్నాయి. యెడిగే దేహాన్నీ
తరిగే కాలాన్నీ అడ్డుగా నిలబడి యెవరాపగలరు. ఎనా
యెందుకు ఆపాలి? ఆహారం విషయంలోనూ ఆహార్యం
విషయంలోనూ నేనెంత నిర్లక్ష్యంగావున్నా అవి చూపరులకి
అందగానే కన్పించేవట.

/ మా అన్నలూ నేనూ వాక కాలేజీలో చదివేవాళ్ళం.

శశికాంత్ అంట అతని పేరు. నన్ను ప్రేమించా
డట. నా కోసం పరితపించేవాడు. నేనతని కోసం పరి
తపించే దాన్నికాదు.

మా అన్నలకి యీ విషయం తెల్సి అతన్ని చితక
తన్ని చెయ్యి విరగ్గొట్టారు.

పాపం దెబ్బలు తిన్న శశికాంత్ ని చూడంతో అతని
మీద యెక్కడలేని ప్రేమ-జాలీ పుట్టుకొచ్చాయ్....

కానీ. నా ప్రేమ పొంగకుండానే శశికాంత్ ఆవూరి
మంచి పారిపోయాడు.

మా రెండో అన్న “దయ” అనే అమ్మాయిని
ప్రేమించాడట.

“దయ”కి అసలు దయవుందో లేదో కానీ చాలా
సింపుల్ గా అందంగా నల్లగా వుండేది.

మా చిన్నన్నని ఆమె తిరస్కరించింది.

మా చిన్నన్న కళ్ళలో యెక్కడ లేని క్రూరత్వం కనిపించింది. మరుసటి రోజునుంచి ఆమెని యెక్కడ కనిపిస్తే అక్కడ అవమానించేవాడు. మాటల అమ్ములతో గాయపరిచాడు.

వోరోజు మెయిన్ రోడ్డుమీద ఆ దయ తెల్ల జాకెట్టు వీపు భాగాన్ని మా చిన్నన్న చింపేశాడు.

మరుసటిదినం దయ అంకుల్ వొకతను మాచిన్నన్న దగరకొచ్చి చాలా నమ్రతతో మిరు చేపేపని మంచిది కాదు. ఆమె నాకు కాబోయే భార్య అని చెప్పబోతే మా చిన్నన్న అతన్ని చితక బాదాడు.

మా చిన్నన్న చేసింది గర్వంగా చెప్పుకుంటూ నవ్వుతుంటే నాక్కూడా నవ్వాల్సింది.

నాకొచ్చిన నవ్వు మా చిన్నన్న కొచ్చిన నవ్వు లాంటిది కాదు.

మా నాన్న చనిపోయాడు.

మా అన్నల ఇరుకు మనసులు కుళ్ళూ యీర్ష్యలతో నిండిన మనసులు అప్పుడు బయటపడ్డాయి.

నాకు పెళ్ళి చేసేసి తక్కిన అస్త్రీలో సూది పిన్నీసుతో సైతం ముక్కలుగా పంచుకుందామనేది వాళ్ళ ధోరణి.

నా కొద్దు పెళ్ళి అన్నాను.

సరే అని నాక్కొంత అస్త్రీని పారేసి తక్కినదాన్ని చిల్ల పెంకులతో సైతం పంచుకుని యెవరి దార్జ్న వాళ్ళు పోయారు.

నాకు నా దేహం మీదా జీవితం మీదా చాలావిరక్తి పుట్టుకొచ్చింది.

మనసుకు స్వాతంత్ర్య కలగజేద్దామని, కళ్ళతో సూన్యతాన్ని చూద్దామని అనాటి నుంచీ యీ దేశంలో చాలాచోట్ల

తిరిగి యెక్కడా అనుకున్నది వొరక్క యీ స్వామిజీ దగ్గరకొచ్చాను.

యీ స్వాములవారి మఠాన్ని చూశాక లోకంలో కుళ్ళుని చూడానికి వేరే అనుభవాలక్కరలేదు. యీ చిన్న స్వాములవారి ప్రపంచం చాలు అనిపిస్తుంది.

యీ మఠంలోకి నేనొచ్చి రెండెళ్ళు దాటుతుంది మరో మజిలీ ఎక్కడికో. బహుశా అదే నా ఆఖరి మజిలీ కావచ్చు" అని తన కథ చెప్పడం ఆపింది నళిని.

అంతా విన్న శ్రీపతి సిగరెట్ వెలిగించి,

"మీకు అభ్యంతరం లేకుంటే నాదగ్గర వుండిపోండి. మనిద్దరం ఒకేరుగ్మతతో కొట్టుకుంటున్నాం. కాబట్టి మనలో మనకి కొన్ని అవగాహనలు ఏర్పడితే కాస్త శాంతినిపొంది కాసంత హాయి న వూపిరి పీల్చుకుని చావొచ్చాకా చని పోదాం... ఏవంటారు?" అన్నాడు శ్రీపతి.

నళిని తలవూపింది సరే అన్నట్టు.

"మళ్ళీ రేపు కలుదాం లేవండి" అనేసి ఆమె భుజం మీద చెయ్యేసి లేవదీశాడు.

20

స్వాములవార్ని ఉదయం ఏడుగంటల్నుంచి తొమ్మిది వరకూ భక్తులు దర్శనం చేసుకోవచ్చు. ఆ తర్వాత ఆయన వ్యాపకాలు వేరే వుంటాయి.

గుడి కంచుగంట రేపు ఆవిష్కరిస్తారనగా ఆ దినం ఉదయం స్వాములవార్ని దర్శనం చేసుకునే నిమిత్తం బయల్దేరాడు శ్రీపతి.

"గుడ్మార్నింగ్ !"

మౌన ముద్రలోవున్న స్వాములవారు గిరుక్కున

తలెత్తి చూశారు. అంతా ఆయన పాదాల్ని స్పృశించాక
 కరుణాసీ తపస్సులో లీనంజన స్వాములవారు “లేబాబూ!”
 అని గానీ “లే అమ్మా!” అని గానీ అన్నం ఆయన దేనం
 నది జీవితంలో జరుగుతూ వస్తుంది. అలాంటిది యీ
 మోడ్రన్ మనిషి యిలా పలకరించడంతో గిరుక్కున
 తలెత్తి చూశారు స్వాములవారు.

“బావున్నారా?” అడిగాడు శ్రీపతి.

“ఎవరు భక్తా నువ్వు?” శాంతంగా అడిగారు
 స్వాములవారు.

“నేను తమ భక్తుణ్ణికాను” అనేసి ఆయనకి దగ్గ
 రగా కూర్చున్నాడు.

స్వాములవారికి గుండెల్లో దడపుట్టింది

“నేను తమర్ని కొన్ని ప్రశ్నలు వెయ్యాలనుకుంటు
 న్నాను... మీరు వాదాన్నా సరే” అన్నాడు శ్రీపతి.

స్వాములవారికి దడ జాసి అయింది.

“సరే— మీరు నా సందేహాలకి సమాధానాలు ఇవ్వ
 లేదన్నీస్తుందా - ఓకే— తమరు తమ దివ్యశక్తుల ప్రభా
 వంతో పీటిలో నడుస్తారని వినికిడి. దయచేసి రేపు మా
 వూరి పీటిలో నడిచి మమ్మల్ని పునీతుల్ని చేస్తారని ప్రార్థి
 స్తున్నాను” అనేసరికి శ్రీపతి ఆ స్వాముల వారు విలవిల్లాడి
 పోయారు.

“దానికి మాకు సమయం కావాలి.” అన్నాడు
 స్వాములవారు

“మీరు గాలిలో చెయ్యి తిప్పి రకరకాల వస్తువుల్ని
 సృష్టిస్తారట. నాకు రెండు ఫారిన్ స్కాచ్ బుడ్లు
 కావాలి... నేను సాయంత్రం లోపు మా వూరిలో భక్తు
 లందరినీ వెంటబెట్టుకొని వస్తాను. మీరు మీ మహత్వా
 లన్నింటినీ మాకు కళ్ళకి కట్టినట్టు చూపిస్తారని కోరుకుంటు

న్నాం.” అని లేచి వేగంగా వెళ్ళి పోయాడు శ్రీపతి.

శ్రీపతి అలా వెళ్ళడంతోనే స్వాముల వారు వెంటనే సెక్రెటరీని పిల్చి వెంటనే మనం వెళ్ళిపోవాలి... మనకి యీ వూళ్ళో అవమానాలు జరుగుతున్నాయ్. మానభంగాలు జరుగబోతున్నాయి... వెంటనే నువ్వు వెళ్లి యీ వూరి పెద్దల్ని వెంటబెట్టుకు రావల్సింది.” అన్నాడు.

సెక్రెటరీ వెళ్ళిపోయాడు.

వూరి పెద్దలు నలురూ వొచ్చి జరిగిన తప్పిదానికి మమ్మల్ని ఊమించ మంటూ లబోదిబో మన్నారు.

వాళ్ళ మాటలు స్వాములవారు యెంతమాత్రం విసలేదు.

“బాబూ : తమ వద్దకి వొచ్చి అలా అవమానించిన వ్యక్తి చాలా దుండగుడు... వాడు ఈ వూరు నాశనం చెయ్యడానికే వొచ్చాడు. వాడు యీ గుడికి పూజారికూడాను అని మొత్తుకున్నారు.

“అలాంటి పూజారులు వుంటే యీ వూళ్ళో తప్పకుండా గ్లాని సంభవిస్తుంది ... అతన్ని వెంటనే ఆ గుడి నుండి బహిష్కరించండి” క్రోదంగా అన్నారు స్వాముల వారు.

“చిత్తం తమరు చెప్పినట్టు అక్షరాలా పాటిస్తాము, దయచేసి ఆ తప్పిదం మాదిగా మమ్మల్ని మన్నించగలరని ప్రార్థితులం” అన్నారు ఊరి పెద్దలు.

వాళ్ళ మాటలు ఏమాత్రం లక్ష్యపెట్టకండా వెంటనే బయలుదేరారు స్వాములవారు.

ఊళ్ళో పెద్ద పుకారు లేచింది.

స్వాములవారు అలా హఠాతుగా పలాయనం చిత్తగించడానికిగల కారణం యీ ఊరి రోడ్డి దొంగ అయిన గుడి పూజారి శ్రీపతి — శ్రీపతి.

వెంటనే శ్రీపతిని బహిష్కరించాలి. ఈవూర్నుంచే
జనం నినాదాలు చేశారు.

నిజంగానే గుడిగంట ఆవిష్కరించ కుండానే
స్వాములవారు వెళ్ళిపోయారు.

శ్రీపతిని పూజారి పదవిలోంచి శాశ్వతంగా తీసేశారు.

స్వాములవారు తమ జనాభాతో వెళ్ళిపోయినా ఆయన
భక్తుల్లో వొక రి ఐన నళిని శ్రీపతి కోసం వుండిపోవడంతో
జనం మళ్ళీ ఖిన్నులయ్యారు. యెన్ని పాపాలకి వొడి
గడ్తున్నాడు వీడు!

సారాయి తాగుతాడు.

మాంసంతింటాడు.

కేదారేశ్వరుడి గుడిలో గంటలు దొంగిలించి దొంగ
అయ్యాడు.

రాజేశ్వర్రావు మేస్తారు కూతురు రామేశ్వర్ని
చెరిచి పాపాత్ముడయ్యాడు.

యింకా యెన్నెన్నో పాపాలు లెక్కలేనన్ని
చేశాడు.

పూర్వ జన్మలో నరమాంస భక్షకుడై వుంటాడు.

కంపితుడు, పాపాత్ముడు యిలా — యిలా వొకటి
కాదు వందల తిట్లు తుపాను శ్రీపతిమీద కురిపించారు.
జనం.

ఆ ఊరికి మైలుదూరంలో వో తాటాకు పాకవేశాడు
శ్రీపతి.

తనతోపాటు నళిని కూడా వుంటుందా పాకలో

ఊరి గుడికి కొత్త పూజారి వచ్చాడు.

మళ్ళీ భక్తులు వరదలా గుడికి వెళుతున్నారు.

ఊరు మళ్ళీ మొదట్లానే వుంది. —

ఊరి జనానికి ధర్మ ప్రభులూ- దైవభక్తుడూ ఐన బుచ్చిరెడ్డి అతని మిత్రులూ యదాతదంగా తమ కార్యక్రమాలు సాగిస్తున్నారు.

ఓరోజు సాయంత్రం బుచ్చిరెడ్డి యింటి అరుగు మీద నలుగురు మిత్రులూ బికాణా పేకారు.

“దైవాంశ సంఘుతులు, అయిన ఆ స్వాములవార్ని అవమానించిన యీ వెధవకి పుట్టగతులుంటాయా రామ్మూర్తి అన్నాడు రాజేశ్వర్రావు మేష్టారుతో.

“అంతటితో అయిందా ... ఆయన మఠంలో భక్తురార్ని వలలో వేసుకున్నాడు అదెంత పాపం ?” అన్నాడు మున్నబు నరసింహం.

“ఆ భక్తురాలు చాలా అందంగా వుంది. యెవరో జమిందారిణి అట ” అన్నాడు బుచ్చిరెడ్డి.

అందరి మాటలు వింటూ ఆలోచిస్తున్న రామ్మూర్తి “అంతటి జమిందారిణిని వలలో వేసుకున్నాడంటే వాడేదో పెద్ద ప్లాను లోనే వున్నట్టు నా అనుమానం.” అన్నాడు రామ్మూర్తి.

ఆ భక్తురాలి వద్ద చాలా డబ్బూ నగ నట్రా వున్నాయట. దానికోసం యీ వెధవ అత్యాస పడుతున్నాడన్నమాట??

“నీ డబ్బూ-నగలూ ఎక్స్‌ట్రా ధనం కోసం నీకు నేను చేరువయ్యాననే సందేహం నీకులేదుగదా!” ఆ రాత్రి తన వాళ్ళో మగత విద్రపోతున్న నళినిని అలా అడిగాడు శ్రీపతి.

పడుకున్నదల్లా పులిక్కిపడి లేచింది.

“యింతటి తప్పుడు ఆలోచన నీకెలా వచ్చింది?” కోపంగా అడిగింది నళిని.

“నీ మనసు నాకు తెల్పు వనినీ! యీ వొక్కప్రశ్న వెయ్యాలనే నిశ్చయంతో వేళాను అంతే”

“యింకెప్పుడూ వెయ్యవు కదూ?”

“ఇకముందు జీవితంలో ప్రశ్నే వెయ్యను సరా!”

నవ్వింది ననివి. మళ్ళీ అతని వాళ్ళో మత్తుగా నిద్రోతుంది,

“శ్రీపతి!”

“వూ!”

“అసలు నీలో యీప్రశ్న యెలా వుదయించింది?”

“యేమో!”

“వెనుకటికి నేనో పుస్తకం చదివాను శ్రీపతి! అందులో నాకు నచ్చిన వాక్యం వొకటుంది”

“చెప్పు!”

“యే కార్యమైనా చక్కగా సాధించి ప్రయోజకులు కావాలంటే, యితరులకు పుష్కలమైన సౌఖ్యం కలిగించాలంటే మనిషి తన అంతరాత్మనీ-కారుణ్యాన్ని న్యాయ బుద్ధినీ యుక్తా యుక్త వివేకాన్ని చంపుకోవాలట.”

“భరే...నవ్వొస్తుంది”

“సరే...నిన్నో ప్రశ్నవెయ్యనా శ్రీపతి!”

“ఏమిటి?”

“యీ లోకంలో ఆరోగ్యవంతుడైన మనిషన్న వాడుంటాడా?”

“నా వరకూ లేడు ... లేకపోవడానికి కారణం మనిషికాదు సృష్టికర్త.”

“యెలాగా?”

“ఈర్ష్య-కల్మషం-విరికితనం...యివి మనిషి పుట్టడంతోటే పుట్టిన రోగాలు, నా దృష్టిలో శారీరకమైన రోగాలు అసలు రోగారే కావు వనినీ!”

“నీ వరకూ?”

“అది నువ్వే పరీక్షించాలి ననినీ!”

“సరే అయితే నీకో కథ చెప్తాను... వింటావా?”

“చాన్నాళ్ళక్రితం భీమిలి చూడాలని బయల్దేరిన నాకు నేనెక్కిన బస్సులో స్టీవెన్స్ అని ఒక క్రిస్టియన్ యువకుడు పరిచయం అయ్యాడు.

బస్ సముద్రం వాడ్డున ప్రయాణం చేస్తుంది. నా పక్కనే కూర్చున్న స్టీవెన్స్ మాటిమాటికీ కిటికీలోంచి తలపెట్టి సముద్రాన్ని చూసేవాడు. అతని చేతిలోవున్న సింగిల్ లెన్స్ కెమెరాతో బస్ పాస్ అవుతుండగానే ఫోటోలు తీసేవాడు.

అతని వూపిరి నాకు తగిలేది.

అతని దేహం మెతని నా వాంటికి తగిలేది.

నన్నుకూడా ఫోటో తీస్తానన్నాడు.

బస్ భీమిలిలో ఆగేలోపు మేమిద్దరం కల్సిపోయాం.

చాలా యేళ్ళుగా ప్లేహితులా మాటాడుకున్నాం.

ఒకరిభు జాలమీద వొకరం చేతులేసుకుని బీచ్ అంతా తిరిగాం.

రాత్రి వెజాగ్ తిరుగు ప్రయాణ మౌతుండగా యింకా బయల్దేరని బస్ లో అతనన్నాడు.

“వెజాగ్ లో యెక్కడ దిగారు?”

“హోటల్లో” చెప్పాను.

“నేను... యూనివర్సిటీలో చదూతున్నాను. హాస్టల్ వుండటం యిష్టంలేక బయట రూము తీసుకున్నాను. నా రూమ్ కొస్తారా?”

నేను జవాబు చెప్పలేదు.

కాప్పేపయ్యాక “అలాగే వస్తాను” అన్నాను.

అతను చాలా సంతోషించాడు.

బస్ కదిలింది.

యిదరం యింకేం మాట్లాడుకోలేదు.

నేను స్టీవెన్స్ రూపాన్ని చూస్తున్నాను. అతనేదో పుస్తకం తీసుకున్నాడు.

స్టీవెన్స్ తెల్లగా-పొడుగ్గా వుంటాడు. మెత్తటిజుట్టూ గాజు కళ్ళు, చాలా అందంగా కన్పించాడు స్టీవెన్స్.

అంతవరకూ యే మగాడూ అంత అందంగా నాకు కన్పించలేదు. అతని రూమ్ లోనే అతనితోపాటు వుండి పోవాలనిపించింది.

ఆ ఆలోచన వైజాగ్ చేరేలోపు ఆశయంగా స్థిరపడి బలపడిపోయింది.

ద్వారకానగర్ బస్ స్టాప్ లో ఆగింది బస్.

దిగి రిజ్ లో అతని రూమ్ కెళ్ళాం.

వో మేడ మీద చాలా అందంగావుంది అతని రూమ్. షెల్ఫ్ లో చాలా పుస్తకాలున్నాయ్. అందులో కొన్ని క్రిస్టియానిటీకి సంబంధించినవి. అతని టేబుల్ మీద రకరకాల పుస్తకాలతో పాటు వో ఫ్రేమ్ లో బిండించ బడ్డవో అంద మైన అమ్మాయి ఫ్రొఫైల్ కన్పించింది.

“యెవరు?” అడిగాను,

“లీసా... నా ప్రేయసి.” చెప్పాడు.

ఆ క్షణంలో నేను ఈర్ష్యపడ్డానా? లేదు...లేదు.

భోంచేశాక నేను మంచం మీద కూర్చున్నాను..

షెల్ఫ్ లోంచి వో పచ్చటి కాలికో బెండ్ తీసి నాకు ప్రెజెంట్ చేస్తునట్టు చెప్పియిచ్చాడు స్టీవెన్స్.

ఆ పుస్తకం పేరు హోలీడై బిల్. తొమ్మిది వందల నలభై రెండు పేజీల వుద్గ్రంథం అది. నాకు మతాలన్నా మత ప్రచారకులన్నా చాలా చిరాకు. అదే అన్నాను అతన్తో.

“పోనీ నా గుర్తుగా వుంచుకో.” అని నవ్వాడు.
 నీకోసం చదువుతాను కూడా!! అన్నాను నేమో నవ్వి.
 అతను చాలా ఆనందంగా నా నల్లటి జడ వెనక
 తెల్లటి మెడమీద చెయ్యేసి రుద్దాడు.

లెట్ ఆఫ్ చేసి అదే బెడ్ మీద పడుకున్నాం.

“స్వీట్స్?”

“ఏస్”

“నువ్వెవర్నన్నా ప్రేమించావా?”

“లీసాని.”

“నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను భరింగలవా?”

“లీసా భరించలేదు..... కాబట్టి న్ననూ భరించ
 లేను.

“నీ రూపం అంత అందంగా లేదు నా హృదయం.”

“మనిషికి దేవుడు అన్నీ అందంగా అమర్చడు
 నానీ!”

“యెందుకు అమర్చడు.”

“అలా చేస్తే దేవుడికంటే మనిషే గొప్పవాడౌతాడు.
 అప్పుడు దేవుడికి మనిషి మీద ఈర్ష్య పుట్టేస్తుంది. యేదో
 జరిగిపోతుంది.”

“బావుంది నీవాదం... ముందు నాప్రశ్నకి జవాబు
 చెప్పు నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను ... ఆరా
 దిస్తున్నాను.

“కానీ నేను ప్రేమించలేను. గతంలో ప్రేమించిన
 నా ప్రేయసి ఈర్ష్య వడుతుంది” అని నా నడుమంటూ
 చెయ్యివేసి నన్ను తనకి దగ్గరగా బాగా దగ్గరగా అదుము
 కున్నాడు.

“నాకు వూపిరి ఆడటం లేదు” అన్నాను.

“నాతోవుంటే జీవితమంతా నీకు వూపిరాడదు”

“నువ్వనుకున్నంత ఈర్ష్య నాలోలేదు”

“నాకుంది” అని నా పెదవుల్ని తన పెదవుల్లో కలుపుకున్నాడు.

నేనింకా విద్రలేవకుండానే తెల్లవారింది.

ఏవో మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.

యెవరిదో ఆడగొంతు స్టీవెన్స్‌ని దూషిస్తుంది.

“యెవరదీ నా స్థానాన్ని ఆక్రమించుకుంది. వెంటనే పంపించెయ్యి. లేదా నీతో నేను కట్ చేసుకుంటాను... అది వెళ్ళే వరకూ నీ దగ్గరికి నేను రాను” అంటుంది.

అలా అరగంట అతన్ని తిట్టి వెళ్ళిపోయింది.

అమె వెళ్ళాకా స్టీవెన్స్ నన్ను విద్రలేపి

“జీవితంలో మొట్టమొదటి సారిగా నన్ను తిట్టింది నా లీసా. దయచేసి వెళ్ళిపో ... వెంటనే” అన్నాడు స్టీవెన్స్.

నా పరిస్థితిలో ఉన్న మరో అడదానికైతే తే తన మీద తనకి అసహ్యం కలిగేది. కానీ నాకదేం కలగలేదు. సహజంగా అడదానికెంత ఈర్ష్యవుందో గుణించి భాగించాను ఆ క్షణంలో.

స్టీవెన్స్ చెప్పినట్టే అతన్ని విడిచిపెట్టాను”

అని కథ ముగించింది నళిని.

అంతావిన్న శ్రీపతి ఆలోచిస్తూ వుండిపోయాడు.

“నేను స్టీవెన్స్‌ని ప్రేమించానంటే నీకు నా మీద అసహ్యంగానూ, ఈర్ష్యగానూ వుందా?” అని శ్రీపతిని అడిగింది నళిని.

అమె ప్రశ్నకి నవ్వేశాడు శ్రీపతి.

“నళినీ! నువ్వు తెలిసి అడుగుతున్నావో తెలియక అడుగుతున్నావో నాకు తెలీదుగానీ, నేను మనిషికి స్వేచ్ఛ కావాలనే వాదంతో బ్రతుకుతున్నాను. యిది ప్రపంచంలో పుట్టిపోయే మనుషులు ఈర్యా రహితులు కావాలని ఆశిస్తున్నాను. అలాంటి నేను నీమీద యెలా ఈర్ష్య పడతాను?” అని నళినిని గుండెల మీదికి తీసుకుని అదుముకున్నాడు.

“నువ్వు నాకు దొరకడం విజంగా నా అదృష్టం శ్రీపతి!” అని లేచి తన పెట్టెలో యెంతకాలంగానో దాచిన హోళి బెగిర్చి తీసుకొచ్చి వోసారి శ్రీపతికి చూపించి బెళికి విసిరేసి మళ్ళీ శ్రీపతి వాళ్ళో నిశ్చితగా పడుకుంది నళిని.

“నళినీ!”

“వూ!”

“రేపటినుంచి నేను మారిపోతున్నాను.”

“యెలాంటి మార్పు?”

“చూడువుగాని.”

21

వూరి వాళ్ళసలు శ్రీపతి-నళినీ వుండే పరిసరాలకి పోవడంలేదు. నిజానికి వూరివాళ్ళకి ఆ ప్రదేశాల్లో పనుండవు. అవన్నీ బంజరుభూములు. ఆ యెద్దటి నేలలో వోపచ్చటి చెట్టయినా కన్పించదు.

రెండువారాల తరువాత—

రాజారెడ్డి అనే అతను వూరికి దక్షిణంగా మెలు దూరంతోవుండి శ్రీపతి వాళ్ళ పాకవేపు యేదోపనుండివోచ్చి

ఆ పాక అరుగు మీద ఆ దృశ్యం చూపేసరికి వాడి తల
తిరిగిపోయింది.

ఆ దృశ్యం—

కొషాయవస్త్రాచూపెద్ద జుట్టా గెత్తంతో వోసాథువు
ఆ అరుగుమీద మౌనవ్రతంలో వున్నాడు. వాక భక్తురాలు
ఆ సాథువు పక్కనే కూర్చుని భగవద్ధ్యానంలో వుంది.

రాజారెడ్డి ఆ పాకకి మరింత దగ్గరగావెళ్ళి ఆ సాథు
వునీ ఆ భక్తురాలిని తరిపాంజూశాడు. అనంతరం దంగై
పోయాడు.

మా వూరి దొంగ, రొడి ఐన శ్రీపతి యిలా మూడి
పోయాడేమిటబ్బా! అని చాలా అశ్చర్యపోయాడు దుర్గం
వాస్తవ్యుడైన రాజారెడ్డి.

వెంటనే వూళ్ళోకెళ్ళి చాలామందికి యీ విషయం
చెప్పాడు.

ఆ మాటలు చెప్పిన రాజారెడ్డిని వూరిజనం పెద్దలూ
చెడామడా తిట్టారు, యెడాపెడా వాయింబోయారు.

పచ్చి రొడివెధవ. తాగి దేవుడికి అర్చనచేసిన వెధవ
సాధువయ్యాడా? దొంగముక్క వాడి నాటకాల్ని నమ్మకండి
అని తెగతిట్టిపోశాడు వూరిపెద్దలు.

జనం కూడా ఔనాను అని వంతపాడారు.

అలా శ్రీపతి వునికి పట్టించుకొని వూరిజనం ...

ఆ రోజు జరిగిన సంఘటనకి మతులు పోగొట్టు
కున్నారు.

ఆ రోజు జరిగిందేమిటి?—

దుర్గం పక్కనే వున్న మరో గ్రామం మల్ల

సముద్రంలో యేదో సినిమా ఘాటింగ్ జరుగుతోందట.

ఆ పిక్చర్ లో హీరోయిన్ ఆ రోజు కారులో దురం
వూళ్ళో కొచ్చి. శ్రీపతి వునికి తెల్పుకుని అతని పాక
దగ్గరకి వచ్చింది.

ఒక పెద సినిమా హీరోయిన్ యెందుకూ పనికిరాని
వెధవ శ్రీపతి గొడి దగ్గరకి వెళ్ళడమేమిటి?

జనం అంతా విద్వారంగా అనుకుంటున్నారు.

చెప్పుకుని ఆబురపడ్తున్నారు.

ఆ సినిమా స్టార్ పాకముందు కూర్చుని మౌన
వ్రతంలో వున్న శ్రీపతి పక్కన కూర్చుంది.

“శ్రీపతి!”

“యెవరూ?”

“నేను.... సదీవి,

“నువ్వా.... యెందుకొచ్చావ్?”

“నీకోసం,”

“నాలో ఏముంది నాతో యేంపని?”

“నీలో నా జీవితం వుంది. నీతోనే నాపనంతా.”

“శ్రీపతి అసలు పేరు శూన్యం.”

“నాకిప్పుడు శూన్యమే శరణ్యం నిన్ను
అజ్ఞాతంగా ఆరాధిస్తున్నాను నాతో వచ్చేయ్యి పతీ!”

“యెక్కడికి?”

“నాతోపాటు.”

“యీ వ్రదేశం విడిచి మరెక్కడికీ యింకెక్కడికీ
రాలేను సదీ! యిదే నా వ్రపంచం.... యిక్కడే నావ్రపం
చాన్ని సృష్టించు కుంటాను. నీకూ ఇష్టమైతే ఇక్కడే
వుండిపో.”

“నీకోసం నేను యేదైనా చేస్తాను. నీ కోసం బ్రతుకునే మారుస్తాను.”

“వాడు.... వాడు... సదీ! విజానికి నాలో అణగి మణగిన భావాలకి వూపిరి పోసింది నువ్వే... నీ జీవితాన్ని మార్చుకోవద్దు.”

శ్రీపతిని ఆలా చూస్తూవుండిపోయింది సదీ.

సదీని శ్రీపతి చూస్తున్నాడు.

యిద్దరినీ వింతగా చూద్దంటేదు అక్కడున్న నళిని.

కానీ ఆ యిద్దరిమధ్య యేదోకథ వుందని ధృవపడక పోతుందా!

“ఐతే నాలో రావన్నమాట.”

“యీ లోకంలో నేనెవరికీ సొంతంకాదు. నాకూ యెవరూ సొంతంకాదు.”

“నా ఆక్రోశం నీకు అనందమైతే రావాద్దు.”

“సదీ యింతతెల్పిన అడదానివి చిన్న సమస్యకి ఇంత చిన్నపిల్లగా మారిపోతుంటే నాకు నవ్వాగటంటేదు.”

“యిది చిన్నసమస్య కాదు.”

“నా వరకూ చాలా చిన్నది.”

“నన్నేదీపించటంకోసం యిది నీకు చిన్నసమస్య గానే కన్పిస్తుంది! యీ కన్నీరు చూడు.”

“ఏదే ఆడదంటే నాకు చాలా అసహ్యం.”

“నీ కోసం నేను మారిపోయినందుకే యిలా ఏడుస్తూ అశాంతి భరించాల్సి వస్తోంది.”

“నువ్వీలా మారిపోయావ్ గనుకే యిలా అశాంతిగా

బ్రతుకుతున్నావ్. వెళ్ళు సదీ! నీ లోకంలో నీకు సరిపోయే
విధంగా బ్రతుకు... వెళ్ళు... వెళ్ళు"

సదీ బయటేరింది.

ఉళ్ళోంచి సదీ కారు వెళ్తుంటే జనం కారుమీద
విరగబడారు.

మీరు నటించే సినిమాలంటే మాకిష్టం.

మీరిప్పుడు యే సినిమాలో నటిస్తున్నారు ?

యీ పూటకి మా యింట్లో భోజనానికి వుండండి
అంటున్నారు జనం.

సదీ జనంకేసి చాలా కోపంగా చూసింది.

"నేనెవరనుకుంటున్నారూ మీ యిళ్ళలో భోం చెయ్య
డానికి ?" అంది.

"యేం మేం ఆ వూరి చివర అంటు బ్రతుకు బ్రతికే
రాడికంటే తక్కువా ?" అన్నారు.

"ఔను... అతను దేవుడు... నా దైవం"

సదీ కారు వెళ్ళిపోయింది.

జనం సదీని చాలా విడూరంగా చూశారు.

జనంలో కంగారు. అంతా రాడిగా వూహించిన,
శ్రీపతికి ఎంత గౌరవం ఆపాదించిందీ ఈ మహారాణి !!

జనానికి యెంత ఆలోచించినా ఈ సంఘటన చాలా
విడూరంగా తోస్తుంది.

వాళ్ళ ఆలోచనలు తల్లక్రిందులవుతున్నాయి.

22

సినిమారాణి ప్రభావం వల్లనే తేనేం- మరేదై తేనేం
వూరివాళ్ళకి శ్రీపతిపైన కాస్త గౌరవం కలిగింది.

శ్రీపతి సాధువు ఐపోయాడు. బహుశా స్వాముల
వారి శాసనం వల్ల కాబోలు. లేదా ప్రస్తుతం శ్రీపతి దగ్గర
వుండే స్వాముల వారి భక్తురాలి మహిమ వల్ల కావచ్చు.
అమే శ్రీపతిని సన్యాసిగా మార్చేసి వుండవచ్చు.

సాయంత్రంపేళలు సన్యాసి ఐన శ్రీపతి దగ్గరకెళ్తే
భవిష్యత్తు గురించి జాతకాలు చాలా మంది విషయాల్లో
విజయం ఔతున్నాయట.

యీ పుకార్లతో సాయంత్రం అమ్యేసరికి శ్రీపతి
అశ్రమం (పూర్వమైతేపాక) ముందు జనం కాస్తయెక్కువే
వుంటున్నారు.

చూసొచ్చిన జనం తమకి ధర్మపాలకుడూ - కేదారే
శ్వరుడి పరమభక్తుడూ ఐన బుచ్చిరెడ్డిగారికి ఆతని మిత్రు
లకి చెప్తున్నారు.

మరో నెలకి శ్రీపతిపేరు ఆ చుట్టుప్రక్కల మారు
ప్రమోదిస్తోయింది.

23

ఆ రోజు కరణం రామ్మూర్తి బయల్దేరాడు శ్రీపతి
దగ్గరికి.

వూరికి మేలు దూరంలో నిశ్శబ్దమైన వాతావరణంలో
వున్నా ఆ అశ్రమం అరుగుమీద కాషాయవస్త్రాల్లో పెరిగిన
గెడ్డంతో మౌనంగా కూర్చున్నాడు శ్రీపతి.

అతని పక్కనే అశ్రమ వాసిని నళిని.

అశ్రమం చుట్టూ చూశాడు రామ్మూర్తి.

పచ్చని చెట్లూ-తీగలూ- చల్లటిగాలీ చాలా హాయిగా

వుందా వాతావరణం.

మౌనప్రకంలో వున్న శ్రీపతి దగ్గరకెళ్ళి కూర్చున్నాడు
రామ్మూర్తి

దాలాపేపటికి కళ్ళుతెరవకుండానే అన్నాడు శ్రీపతి.

“ఎవరు బాబూ నువ్వు ?”

ఆ ప్రశ్నకి రామ్మూర్తి పంతులు అదిరిపడ్డాడు.

“నన్ను...నన్ను తమరెరగరా స్వామీ!” అదురుతూ
అన్నాడు రామ్మూర్తి.

అతని ప్రశ్నకి తాత్వికమైన దరహాసాన్ని విడిచి.

“నన్ను నేనే ఎరగను బాబూ !” అన్నాడు శ్రీపతి.

ఈ మాటకి మరింత కంగారు పడ్డాడు రామ్మూర్తి.

“ని...నిజంగా తమరు నన్నెరగరా స్వామి ?”
మళ్ళీ రామ్మూర్తి సందేహం.

“యీ ప్రపంచంలో యెవర్నీ నేనెరగను. యెవరూ
నన్నెరగరు. నేనో విరంతరావ్వేషివి. నేనో ఏకాకిని”

“తమరు మా దుర్గంలో మాధవాచారిగారి అబ్బా
యండీ”

“భూమ్మీద వడటానికి యెవరో వాకరి కడుపున
పడాలిగా !”

“ఇతే తమకి తల్లిదండ్రులు లేరా బాబూ ?”

“నేనే అందరికీ తల్లి నీ తండ్రినీ నన్ను కనే శక్తి
యీ సృష్టిలో యెవరికీ లేదు”

శ్రీపతి అలా మాట్లాడుంటే కరణం రామ్మూర్తి
నరాళ్లో వింత విద్యుత్తు ప్రవహించింది. కంగారుపడి
పోయాడు.

“నా పేరు రామ్మూర్తి అంటారండి ... యీ తురా
వికి చాలాయేళ్ళుగా కరణాన్నేగాక వూరి పెద్దలో ఒకజ్జీ.”

“ఇక నువ్వు వూరి పెద్దగా ఎన్నోవళ్ళు బ్రతకవ్”
అదిరి చతికిలపడ్డాడు రామ్మూర్తి.

“ఎందుకు బ్రతకను స్వామి : రోగమొచ్చి చచ్చి
పోతానా ?”

“రోగం నీక్కాదు. నీ వూరి మొత్తానికే వస్తుంది
బాబూ ?”

“అంటే ఊరంతా చనిపోతారా స్వామి ?”

“ఓను.”

“ఎలాంటి రోగమో కాస ముందే శరవియ్యంకి
స్వామి : మా పక్కవూరు మల్ల సముద్రంలో వశతుల
డాక్టరుగార్ని ముందే పిలిపించి పెట్టుకుంటాం”

“వినయితే.”

“చిత్తం !”

“మరో నెల దినాల్లో మీ ఊరి చివరి యేరు ఓ అర
రాత్రివేళ పెద్దగా పొంగి తీరుతుంది. ఆ సమయానికి ఊరు
మాటుమణిగి వుంటుంది. ఉప్పెన వూరిని తుడిచిపెట్టుకు
పోయి మరు భూమిగా మారుస్తుంది.”

ఆ మాటలకి రామ్మూర్తి గుండెలు పగిలినంత
పనయింది.

“ఉప్పెన యిక ఆగదా స్వామి !”

“ఈ సృష్టిలో పెరిగే కాలాన్ని తరిగే ఆయుషునీ
అపగలిగేదెవరు ?”

“స్వామి : నా గుండెలు వేగంగా కొటుకుంటున్నాయి. ముందు కాస్త వీఘాతి యేదైనా యివ్వండి” అని రామ్మూర్తి అడగడంతోనే చెయ్యి గాలిలోకి విసిరి గుప్పెడు వీఘాది గుప్పెట్లో నృష్టించి యిచ్చాడు శ్రీపతి.

ఆ దృశ్యం చూడంతో రామ్మూర్తికి శ్రీపతి మీద పరిపూర్ణమైన విశ్వాసం పెచ్చడిపోయింది.

ఆ వీఘాది చిటికెడు మింగి ఆశ్రమవాసిని నశని యిచ్చిన వీళ్ళు తాగి.

“మరే తే... మరే తే ఉప్పెన వచ్చాక మావూరు ఏమౌతుంది స్వామి?”

“ఊషర క్షేత్రం.”

“మరి మా జీవితాలెలా స్వామి?”

“ఉప్పెన వూరినంతా చంపి వూరి పెద్దలో యెవరో వొకడ్ని మాత్రం బ్రతికించి పోతుంది. ఆ వొక్కడూ భవిష్యత్తులో కోటిశ్వరుడు ఐ తీరుతాడు.”

“యెలా బెళుతాడు స్వామి?”

“ఉప్పెన మీ వూర్నిముంచి పోయాక వూరు సర్వ నాశనం బెళుతుంది. అంతా చనిపోతారు. ఇళ్ళన్నీ కూలిపోతాయి. కేదారేశ్వరుడి గుడి కూడా కూలి నాశనం బెళుతుంది. బ్రతికిన ఆ ఒక్కడికి గుడిలోంచి బయల్పడే బంగారు నిధి దొరుకుతుంది. అవి యెన్నాళ్ళుగానో ధూమిలోకి పూడ్చి వున్న దేవుడి నగలపెట్టి.

ఆ మాటలు వింటున్న రామ్మూర్తికి స్పృహ తప్పాలిసిందే కానీ, తప్పలేదు. చెమట అతని దేహంపైద కాల్యాలై పారుతుంది. శ్రీపతి మాటలు వేదవాక్కుల్లా సోకుతున్నాయ్ అతని కర్ణభేరులకి.

“తమ దివ్యశక్తులకి అంజలి ఘటిస్తున్నాను స్వామీ! గతంలో చేసిన తప్పులకి నన్ను క్షంతవ్వణ్ణి చెయ్యండి.” అని శ్రీపతి పాదాలమీద పడ్డాడు రామ్మూర్తి.

కాస్సేపటికి నిష్క్రమించాడు.

రామ్మూర్తి చెప్పింది అంతా చాలా శ్రద్ధగా విన్నారు మిగతా వూరి పెద్దలు ముగ్గురూ.

ప్రతి సమస్యనీ కాస్త నిశితంగా ఆలోచించి సమాధానం చెప్పే శక్తి ఆ నల్గొరిలో కరణం రామ్మూర్తికొక్కడికే వుంది. అలాంటి రామ్మూర్తి ఆ శ్రీపతిని స్వామీ... స్వామీ... యీ యుగంలో అవతరించిన దేవుడు అంటుంటే యింకేం మాటాడగలరు. పైగా శ్రీపతి చెప్పే జాతకాలు యెంత వరకూ నిజం ఔతున్నాయి అనేది వూళ్ళో తెలుస్తూనే వుంది.

చాలాసేపు ఆలోచించి అంతా సంపూర్ణంగా నమ్మేశారు ముగ్గురూ.

ఐతే యీ వూరికి వరదొస్తే అంతా చనిపోగా వూరి పెద్దలో యెవరో వాకడే మిగిలి వుంటాడు అనడంలో వాళ్ళల్లో వాళ్ళకి శంకలూ భయాలు పుట్టాయ్.

యెవడై వుంటాడు ఆ వొక్కడూ ???

ఆ రాత్రి యెవరిళ్ళకి వాళ్ళు పోయాక ఏ ఒక్కడికీ విద్రవట్టలేదు.

ఆ నిధిని కాజేద్దామని ఒక్కొక్కరి గుండెలోనూ పెద్ద కోరిక.

మరుసటి రోజు వొకడికి తెలీకుండా వొకడు శ్రీపతి దగ్గిర కెళ్ళాడు.

ప్పేహ

అందరికీ కరణం రామ్మూర్తికిచ్చిన సమాధానాలే
యిచ్చాడు శ్రీపతి.

నెల తర్వాత వూరివివరి ఎటిలో వీరు కాస్త ఎక్కు
వై... విన్నవెంటనే ఊరి పెదలు నలురికి దడ పుటింది.

ఒక్కడి మనసుతోనూ యెంత గందరగోళం రేగు
తున్నా రోజాలాగే, ఆ రోజు సాయంత్రంకూడా ప్రెసి
డెంటు బుచ్చిరెడ్డి ఇంటి అరుగు మీద బికాణా వేశారు.

“ఆ శ్రీపతిగారు వాట్టి ధంబాల వెధవ.” అన్నాడు
రామ్మూర్తి.

“ఔను... చెయ్యి గాలిలోకి విసిరి వీభూది సృష్టించా
డంటే వాడిదగ్గర ఏదో మణికట్టు వుండుంటుంది” అన్నాడు
బుచ్చిరెడ్డి.

“నాదో అనుమానం...నా కూతుర్ని చెరిచిన వెధవ
స్వామిలవారు ఎలా ఔతాడు” అని కడుపులో దాచుకున్న
దానికి వ్యతిరేకంగా గొంతుతో ఆలా కక్కాడు రాజేశ్వ
రావు మేస్టారు.

“ఇంత తెల్పున్న మనం యిలా నమ్మకూడదు”
అని రేళ్ళాడు మున్నబు నరసింహం.

“మీరెవరూ నమ్మకండి” అనేకాడు బుచ్చిరెడ్డి.

“చ...చ మేం నమ్మం” అన్నాడు రామ్మూర్తి.

“ఐనా గుడికింద నిధి వుండటం యేపిటి యిదే
మన్నా రాజుల కాలమా ?” అనేసి చిరాకుపడ్డాడు. రాజే
శ్వరావు మేస్టారు.

“మనకి బుద్ధులు అప్పుడప్పుడూ పెడదారి పడుం
టాయి. లేకుంటే మనం యీ చిన్న విషయమే యిన్ని
అలోచనలు చెయ్యడమేమిటి ?” అన్నాడు నరసింహం.

“ఔను...కాస్త ఆలశ్యమైతే బందిగానీ భరేమాట చెప్పావ్” అని నవ్వేశాడు ప్రెసిడెంటు బుచ్చిరెడ్డి.

ఆ చర్చ ముగిసేలోపు వాళ్ళలో ఒకడిలో ఒకడు అంతరతంగా వరద వస్తుందంటే వాకడు నమ్మడంలేదనుకుని దృఢపర్చుకున్నారు.

“మరి విడిపోదాం యీ రోజుకి. యీ విషయమై యెవరూ పట్టించుకోకండి.” అని లేచాడు బుచ్చిరెడ్డి.

“అబ్బేబ్బే మాకామాత్రం మతులు లేవా ! ముందు మీరు పట్టించుకోకండి” రామ్మూర్తి కూడా లేచాడు.

అంతా యెవరిళ్ళకి వాళ్ళు బయలుదేరారు,

“పత్నీ!”

“వూ!”

“యింకా యెంతకాలం యీ తగన్నామస్మరణ.”

“అఖిరి అంకం పూర్తయ్యే వరకూ.”

“యింకా యెంతకాలం?”

“యింకెంతో కాలం పట్టదు. రోజులు. రేపు లేదూ. మెల్లండి?”

“వీళ్ళు నువ్వనుకున్నంత అమాయకులంటే నాకు నమ్మకం లేదు.”

“నువ్వే చూద్దవు నళినీ! అనుకున్నది జరిగి తీరుతుంది. అనంతరం వూరు ప్రశాంత సాగరం ఔతుంది. అప్పుడు ఆ వూరి అమాయకపు జనానికి మనం జ్ఞానబోధ కలగ జేద్దాం.”

“అద్దరే సదీ నెందుకు పొమ్మన్నావ్?”

“సదీ అమె మరో వంద సంవత్సరాల

తర్వాత పట్టాల్పంది. ఆమె మరీ విచ్చల విడి మనిషి...
నేను కోరేది మనిషిలో ఈర్ష్య స్వార్థనశింష. కలగఁపుతనం
కావాలనేది నాకోరిక. నేను ప్రియమైనవాడిని. అంతే ...
అంతే."

"అసలు సదీ యెవరు?

"సదీ... యీ మనుషులకి అతీతమైన వాక వింత
కావ్యం. ఆమె ప్రవ రనకి నాలాంటివాడే పిచ్చాడుగా తయా
రౌతాడు. జనం దృష్టిలో సదీ వాక పాడైన వ్యక్తి. విచ్చల
విడి మనిషి."

"ఆమెతో యెందుకు వెళ్ళనన్నావ్?"

"వెళ్ళకూడదు... అంతే వీలై తే అర్థం చేసుకో."

"నేను మాత్రం యెక్కడికీ వెళ్ళను పతీ!"

"అసలు యెలా వెళ్ళగలవ్?"

"యెందుకు వెళతానూ?"

"నీకు తెలీదు నళినీ ! నువ్వు నాలో లీనం, ఐప్రో
యావ్."

"ఓహో అదా!"

కిల కిలా నవ్వేసింది నళిని.

రెండు రోజులుగా వర్షం కురుస్తోంది ఎడతెరిపి
లేకుండా

"దారిమ్మా!

"యేం బాబూ!"

"నా పెట్టెలూ అవీ యిలా పెట్టు"

"యెందుకు బాబూ?"

“ముందు పట్టుకొచ్చి పెట్టు.” కోపంగా అరిచాడు బుచ్చిరెడ్డి.

బెదిరి పోయింది ముసిలి వంటమనిషి దాలమ్మ. వెంటనే లోనికి పరుగెత్తింది పెట్టెను తేవడానికి.

దాలమ్మ బుచ్చిరెడ్డి బట్టల పెట్టెలూ డబ్బుదాచే గంధ చెక్కపెట్టె అన్నీ పట్టుకొచ్చి బుచ్చిరెడ్డి పడుకునే పట్టు మంచం మీద పెట్టింది.

బుచ్చిరెడ్డి ఆ పెట్టెలో ముఖ్యమయిన వస్తువుల్ని డబ్బునీ - దస్తావీజుల్ని వొక చిన్న పెట్టెలోకి సర్దేస్తుంటే

“బాబూ : ... వూరు ప్రయాణమా ?” అడిగింది దాలమ్మ.

“ఆ... వల్లకాల్లోకి.”

“అది ... అదికాదు బాబూ బట్టలూ అవీ సర్దుతుంటే అర్థంటు ప్రయాణమేమో అని ...”

“ఆ... అర్థంటే ... వూళ్ళోకి వరదొస్తోంది..” అని నాలిక కారుక్కున్నాడు బుచ్చిరెడ్డి.

“ఏమిటి బాబూ : వరదొస్తుందా వూళ్ళోకి ?”

“లేకపోతే ఏమిటి నీ పిచ్చి ప్రశ్నలు ?” సర్దుకుంటూ చిరాగ్గా అన్నాడు బుచ్చిరెడ్డి.

“బయట వరం చూడండి బాబూ ?... కాస్త భోం చేపెస్తే వంటిల్లు సర్దుతాను.” అంది దాలమ్మ.

24

“భోజనమూ వదు పాడూ వదు ముందిక్కడినుంచి వెళ్ళు” చిరాగ్గా అరిచాడు కరణం రామ్మూర్తి.

“సంధికాడనుంచి చూస్తున్నాను... బట్టలూ అవీ
ఆ పెట్టెలో సర్దుతున్నారు యెందాక ప్రయాణం ?”
రామ్మూర్తి గయ్యాళి భార్య విలదీసి అడిగింది.

“ఏటోకి వస్తావా ?” కోపంగా అరిచాడు రామ్మూర్తి
రామ్మూర్తి భార్య అతనికేసి అనుమానస్పదంగా
చూసింది. యిన్నాళ్లు నేనేమంటే బెదిరిన భర్తేనా యితను
అనే అనుమాన మొచ్చింది అతని జవాబుకి.

“ఏమిటండి ఆ మాట రేమిటి నా కర్థంగాదు ?”
మరీ విలదీసిందామె.

“లేకుంటే నీ ప్రశ్న రేమిటోయ్ ?”

“యెక్కడికీ అని అడగడం తప్పా ?”

“తప్పా తప్పున్నరా నేను గంగలోకి వెళ్ళుతాను.
కాష్టంలో కాలుతాను నీ కెందుకూ ?”

రామ్మూర్తి మాటలకి భిన్నురాలయింది అతని గయ్యాళి
భార్య.

“ఈ వర్షంలో మీరు కాలదామన్నా కాష్టం కాలదు.”
మరీ చిరాగ్గా అందామె.

“నాకు చిరాకెత్తించకు ముందిక్కడి నుంచెళ్ళు”
గట్టిగా అరిచాడు.

::: సణుక్కుంటూ ఆ గదిలోంచి చంటింట్లోకి వెళ్ళింది
రామ్మూర్తి గయ్యాళి భార్య.

వర్షం దబదబా కురుస్తుంది, జల్లు ఇంట్లోకి కొడుుంది.

వరాన్ని గయ్యాళి భార్యనీ తిట్టుకున్నాడు.
రామ్మూర్తి—

“వెధవ సంత రేపటినుంచి పీడ విరగదొతుంది”

“యింతకాలం నుంచి రేంది యివ్వాలి మీకు
పీడయ్యానా?” అభిమానంగల రాజేశ్వరావు మేస్టారి భార్య
రాజ్యలక్ష్మి అలా అడిగింది.

“నిన్నెప్పుడన్నా పీడ అన్నానా రాజ్యం శని
అన్నాను గనీ వెళ్ళు.” శాంతంగా అన్నాడు రాజేశ్వరావు
మేస్టారు.

“అది కాదండీ.....వరం చూసే యిలాగుంది.
కుర్రాడితేమో జ్వరం. వాళ్ళుపేలి పోతోంది. ముందా
సర్దదం అవి కాస్త డాక్టర్ని పిల్చుకొద్దురా!”

“యీ వర్షంలో యేం వెళ్తాం... పొద్దుట చూద్దాంలే”

“యీ వాతావరణానికి మరీ పెరిగేలా వుంది జ్వరం.

“పెరగని”

“ఏమిటండీ మీరనేది??”

“ఓనోయ్... పెరగనీ పెరిగితే చస్తాడు అంతేగా”

“యింత ప్రేమగల కొడుకుని యిలా అన్నానికి మీకు
నోరెలా వస్తుందండీ!”

“యెక్కువ వాగకు వెళ్ళు.”

“కాస్త టీ కాచిస్తాను. తాగి, గొడుగు వేసుకుని

అ డాక్టరు రామేశం గార్ని పిల్చుకు రద్దుచూ!"

"అందుకే పీడ అన్నాను. వెళ్ళు." అరిచాడు.

జ్వరంతో వున్న వాళ్ళబ్బాయి మంచం దగ్గరకి వెళ్ళి వాడి వొళ్ళు చూసింది రాజ్యలక్ష్మి. నిజంగా వాడి వొళ్ళు జ్వరంతో పేలి పోతుంది పెనంలాగ. వేగంగా తిరిగిపెట్టె సర్దుతున్న భర్త దగ్గర కొచ్చింది రాజ్యలక్ష్మి.

"ఏవండి.... జ్వరం బాగా పెరిగిపోయింది. వాడి వొళ్ళు పెనంలా కాలిపోతుంది... ముందు వెళ్ళండి."

"ముందు ఇక్కడనుంచి వెళ్ళావలేదా" అనేసి భార్య చెంప ఛెడేల్ మని పించాడు రాజేశ్వరావు మేస్తారు.

అమె ఘాతానికి భర్తకేసి వింతగా చూసింది. యిన్నేళ్ళూ యింత అభిమానంగా అన్యోన్యంగా తనతో జీవించిన భర్తే నా యితను ???

"నన్ను కొటినా చంపినా సరే ముందు మీరు డాక్టర్ దగ్గరకి వెళ్ళాల్సిందే" అని రాజేశ్వరావు మీద రాకొసిలా పడింది అతని భార్య రాజ్యలక్ష్మి.

"నువ్వు అరు చావు యీ వర్షంలో నేను వెళ్ళనంటే వెళ్ళను."

"వెళ్ళరు కదూ నన్ను విడిచి" అని తన వెచ్చటి గుండెలకి గట్టిగా అదుముకుంది నీలవేణి.

'వెళ్ళనన్నాగా!'" అమె కెగిలిలో ఇరుకుగా కదిలాడు మున్నబు నర్సింహులు. మున్నబు నరసింహులకి యిది

మూడో పెళ్ళి. నీలవేణి మంచి వయసులో వుంది. యేరాత్రి భర్త వి నిడిచి ఆమె వొంటరిగా పడుకోలేదు. ఏ అరరాత్రి పక్కలోంచి భర్త లేచి పెళ్ళితే చాలు స్వర్ణలేక యి ఆమెకి విద్ర పట్టదు. అలాంటి కోరికలు గల వయసులో వున్న నీలవేణి యీ వరం రాత్రి భర్తతో వెచ్చగా పడ కుందామని యెక్కడికీ తనని విడిచి పెట్టే వెళ్ళదని కాగిలిలో బిగించింది. అందుకే ఎప్పుడూ లేని ఆమె కాగిలి ఆ దినం యిరుగ్గా వుంది ఏదై ఏళ్ళ నరసింహంకి.

అప్పటికే సమయం రాత్రి పనిమిది కావాస్తుంది.

చెప్పితే వినదు దీన్ని కాస్త నిద్రపచ్చాలి అన కున్నాడు నరసింహం.

నీలవేణి తన కాళ్ళని భర్త కాళ్ళ చుట్టూ అల్లింది. చేతులు మెడ చుట్టూ చుట్టింది, ముఖం అతని ముఖంలోకి దూర్చింది. నిజంగా ఆ వర్షం కురుస్తున్న ఆ రాత్రి ఆమె ఆ పరిష్యంగం వెచ్చగా హాయిగా వుంది.

సరిగ్గా తొమ్మిదిగంటలకి అలసిపోయిన నీలవేణి గాఢనిద్రలోకి వెళ్ళింది.

మంచం మీంచి అదరా బాదరా లేచిన నరసింహం వేగంగా పెట్టె సర్దడంలో విమగ్నమయ్యాడు,

వర్షం.

వూరు మాటు మణిగింది.

సరిగ్గా పదిగంటలైంది.

ఆ వూరిపెద్దలు దేవుడికి పరమ భక్తులు ఐన ఆ నలుగురూ తమ స్వార్థంకోసం భార్య పిల్లల్ని యీ ప్రపంచాన్ని తమ స్వార్థం-అత్యాస కోసం తమ ప్రాణాల కోసం విస్మరించి వొక్కొక్కరూ వొక్కో గునపం తీసుకుని కేదారేశ్వరుడి దేవాలయానికి వచ్చారు వొకళ్ళని వొకరు చూసుకున్నారు.

నల్లరికి ఆ చలిలో వర్షంలో చెమటలు పోశాయి.

చాలాపేష అలా వొకళ్ళు నొకళ్ళు చూస్తు వర్షంలో తడుస్తూ వుండిపోయారు.

వొక్కొక్కడి చేతిలోనూ వొక్కో గునపం వుంది.

వాళ్ళు ఆలోచన గర్భగుడిని తెల్లవారే లోపు తవ్వేసి అడుగున వున్న నిధి అయినా దేవుడి నగలు పెట్టెని తీసుకుని తెల్లవారేలోపు వరద వొచ్చి ఊరిని ముంచేలోపు యీ ఊరి నుంచి వరారపుదామని.

కష్టమీద వొకణ్ణొకడు పరికరించుకున్నారు.

పది నిమషాలు చర్చించారు.

చర్చ ముగిసింది.

ఆ నిధిని నలుగురూ పంచుకోవాలని నిర్ణయమైంది.

తెల్లవారే లోపు ఆంతా అయిపోవారి.

ఊరి కళ్ళుగప్పి పరారయి పోవారి.

నలుగురూ గునపాలు తీసి గర్భగుడి తలుపులు
పగలగొట్టి లోనికి ప్రవేశించారు.

తలుపులు మూపేసి నలుగురూ గర్భగుడి నాలుగు
చెరగుల తవ్వడం మొదలు పెట్టారు.

వాళ్ళు తవ్వే చప్పుళ్లు దబిదబా కురుస్తున్నా ఆ స్వర్ణం
చప్పుళ్ళలో కల్పిపోతున్నాయి.

గుడి లోపలి రాతినేల గునపాల దెబ్బలకి పగిలి
విచ్ఛేదం అవుతుంది.

నలుగురి గునపాలు పోట్లా వేగంగా పడుతున్నాయి.

నలుగురి దేహాల మీదా స్వేదం వరదలా పొంగు
తుంది.

ఇంతలో ఊహించని సంఘటన.

ఏమిటి — ఏమైంది ? ?

గర్భగుడి తలుపులు మూసి లోపలి తవ్వకున్న ఆ
నలుగురికీ యేవో అరుపులు వినిపించాయి.

“బయటేదో అరిజడి.” అన్నాడు రామ్మూర్తి.

“అపశకునాలు పలక్కు.”

“అలజడికాదూ వల్లకాదూకాదు. వర్షంపెరిగుంటుంది”

“తవ్వండి”

యెవరో గర్భగుడి తలుపులు తెరిచారు.

బయట కన్పించిన ఆ దృశ్యాన్ని నలుగురి కళ్ళు
నమ్మలేక పోయాయ్.

నలుగురికీ చాలా వింతగా వుంది.

కలలా వుంది.

వాస్తవంలా అసలూ లేదు.

గర్భగుడికి ఎదురుగావుండే మండపంమీద మౌనంగా
కూర్చున్నాడు శ్రీపతి.

చుట్టూ కాగాడాలతో జనం. వాళ్ళ చేతుల్లో బళ్ళాలు
కర్రలు.

వాళ్ళిక శార్దూల్లాగా ముందుకు పురికేస్తారు.

నల్గరి చేతులూ వణికి పోతున్నాయ్.

నల్గరికి యిక్కడ వో అగాధం వుంటే బాగుణ్ను
అన్పిస్తుంది.

జనం మీదపడ్డారు.

క్షణంగడిస్తే ఆ నల్గరి తలలూ పేదరాసి పెద్దమ్మ

కథలోలాగా వెయ్యిపెచ్చు లవ్వాలిందే. ఇంతలో మాన
ప్రతంలోవున్న శ్రీపతి లేచి ఆ సంగ్రామానికి పేతువులా
అడ్డుపడ్డాడు.

ధర్మప్రభువులూ-దేవుడి పరమభక్తులూ అని యిన్నే
శుభా నమ్మిన పూరిజనం కళ్ళలో వజ్రాయుధాలూ - బధ
బాళిఖిలూ కన్పిస్తున్నాయ్.

నలుగురు పెద్దవాళ్ళతో కట్టుబాటుంటే శ్రీపతి అజ్ఞ
కటనిచ్చింది గాదు,

నలుగురూ శ్రీపతి చరణాలపై బడ్డారు.

25

ఆ మరుసటి రోజునుంచీ ఆ వూళ్ళో చల్లటి గాలి
ప్రవేశించింది.

ఆ వూరు చాలా విశాలంగా కన్పించింది. కల్యా
షాన్ని జ్ఞానం చేసిన శ్రీపతికీ-నళినీకి.

యీ జనానికి యింకా యెన్నో విర్వచించాలి. అని
వూహాగానం చేశాడు శ్రీపతి.

కొన్నాళ్ళకీ పై ప్రదేశాల్నుంచి తిరిగి వచ్చిన
గంగాధరం శివాలక్ష్మి వాళ్ళతో కలిశారు.

ఒకప్పుడు

తాగుబోతూ -

దొంగ -

రాడీ -

అని జనంతో పిలవబడ్డ శ్రీపతి -

ఇప్పుడు

నిజమైన ధర్మప్రభువు - మనీషి అయ్యాడు.

ఆ ప్రదేశంలోచస్తే ఈర్ష్య-కుఙ్కు-కర్మషం అంటవు.

కుట్రలు జరగవ్ -

జరక్కూడదు.

అది

శ్రీపతి ప్రపంచం.

—: సమాప్తం :—

2000

1

మహిమ ఫౌండేషన్ పుస్తకాల పరిశీలనాపట్టిక

పుస్తకం పంఖ్య	TPLA133M123
పుస్తకం పేరు	పవలా స్నేహ
తారీఖు	31/10/24
ముందు అట్ట	92
వెనుక అట్ట	43
మొత్తం పేజీలు	125
విద్య సైజు పేజీలు	16
భాష పేజీలు	English
లేవి పేజీలు	10
తయారు చేసినవది	Sumithra
పేజీలు విడదీసినవది	Thangin
స్కాన్ చేసినవది	RUKSANA
పరీక్ష చేసినవది	HASEEMA
పేజీలు పరిశీలించినవది	
లైబ్రరీంగు చేసినవది	
ప్యాకింగు చేసినవది	
పరిస్థితి	Good